PAULA HELMER

Doar un sărut

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

O presimțire rea. De când plecasem, aveam o presimțire. Dar trebuia să fac tot posibilul pentru a nu o lua în seamă. Cooper avea probleme serioase și nu puteam să-l las baltă tocmai acum. După tot ce făcuse pentru mine în ultimii șase ani... Așa că, am impus tăcere mândriei mele și am ridicat receptorul. Cooper avea nevoie să fie apărat, și cine era mai în măsură decât mama mea, judecător de instrucție, să-mi spună numele unui avocat foarte bun? Peter Hathaway îmi răspunsese.

Numele lui nu-mi spunea nimic, dar mama m-a asigurat că este cel mai bun. Nu-l văzuse niciodată pledând, pentru simplul motiv că ea locuia în Philadelphia iar el în New York, dar se pare că era cunoscut ca lupul ales printre avocații din orașul său. Dintr-o dată, părea încântător că aveam un pretext să-l sun. Asta m-a deranjat. Apoi, tatăl meu a făcut o scurtă anchetă pe lângă prietenii săi; familia Humphrey, care, după ce a făcut avere în cercetarea farmaceutică i-a cerut lui

Peter Hathaway să-i disculpe într-un proces de fraudă și folosire abuzivă de produse nocive. Bune referințe și de la familia Humphrey... Declarați vinovați de toate acuzațiile, au fost condamnați la o amendă considerabilă. Ceea ce nu i-a împiedicat să-l ridice pe Peter în slăvi. Asta m-a deranjat cu atât mai mult. Și apoi, dintr-o dată, toată familia a reînceput să se amestece în treburile mele. Faptul în sine nu era deloc surprinzător. Făceau asta de atâția ani... Dar de câtva timp reușisem să-i țin la distanță; de aceea, am rămas mută de uimire când fratele meu Jan – foarte tranșant și suficient în stilul lui obișnuit, m-a sunat pentru a mă informa că Peter Hathaway figurează în repertoriul lui. Ceea ce pentru el însemna totul... După aceea, a venit rândul Helainei, soția lui, care a considerat necesar să mai adauge că Hathaway era și cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată. Iar sora mea, Samantha, a pretins chiar că dacă va divorța de David, și se gândea serios să o facă, și-ar reface cu plăcere viața alături de Peter Hathaway.

Era poate pentru prima oară când familia mea, în totalitatea ei, cădea de acord asupra unui lucru – evident, cu excepția faptului că toți nu-i dezaprobau stilul de viață și asta mă neliniștea de fapt cel mai mult...

Peter Hathaway. Reputația, banii, New Yorkul: tot ce detestam mai mult. Cooper știa asta și era furios. După el, Adam nu ar fi acceptat niciodată să-mi chem familia în ajutor. Avea, fără îndoială, dreptate. Dar Adam era mort de șase ani. Și el nu fusese niciodată acuzat de furt de bijuterii.

Erau aproape zece ani de când părăsisem ceea ce părinții mei numeau „civilizație“, dar mai citeam din când în când ziarele... Știam ce îl așteptа pe Cooper. De aceea, în ciuda presimțirii mele, m-am hotărât să iau legătura cu Peter Hathaway.

Vineri, două zile mai târziu, mă pregăteam de sosirea lui. Mă așteptam să mă interogheze înainte de a-l vedea pe Cooper. Dacă îl va vedea... În ciuda încercărilor mele de a-l convinge, Cooper tot nu-și dăduse acordul. Bineînțeles, preferasem să nu împărtășesc acest detaliu avocatului. Altfel mă îndoiam că ar fi acceptat să facă drumul până în acest loc din Maine pentru un client care ar fi refuzat apărarea. Chiar dacă îi ofeream o călătorie la clasa întâi, o cameră cu vedere la ocean, cu masă și servire incluse și o mașină închiriată, cu care să se deplaseze după bunul plac.

Cu o ceașcă de ceai în mână și două aspirine pentru a-mi învinge migrena, m-am îndreptat spre fereastră. Vântul îndoia sorbii și chiparoșii din grădină. Casa mică de piatră în care locuiam era așezată pe o faleză înaltă, deasupra Atlanticului și era aproape mereu bătută de briza oceanului. Zgomotul valurilor spărgându-se de stânci devenise pentru mine ca o a doua natură. Acesta era locul în care mă simțeam cu adevărat acasă. Eram în totală armonie cu elementele naturii. Îmi instalasem atelierul în fața oceanului în timp ce mânuiam lutul și puteam să văd de acolo, în zilele cu vânt puternic, stropii de mare împroșcând orizontul. Dar în acea dimineață, îl așteptam pe Peter Hathaway. M-aș fi uitat la ceas, dacă aș fi avut unul. Dar trecuse deja mult timp de când nu mai trăiam în ritmul acelor de ceasornic.

Așa că m-am instalat într-un fotoliu, cu ochii închiși, cu ceașca de ceai în mână și cu obișnuita mea migrenă.

Nu după mult timp, pe fundul cești rămăsese doar un praf subțire de frunze. Mă pregăteam să o duc înapoi în bucătărie, când o mișcare pe drumul care urca dinspre vale mi-a atras atenția. Câteva minute mai târziu, o mașină se opri în fața casei mele.

Am avut din nou acea ciudată impresie de nesiguranță. O presimțire. Era ridicol. Eram la mine acasă, în universul meu. De ce aș fi putut să mă tem? Poate că asta se-ntâmpla pentru că Peter Hathaway nu se prezenta așa cum mă așteptam.

Și la ce mă așteptam, în definitiv?... La un bărbat într-un costum impecabil? El purta o pereche de blugi negri și un pulover de culoarea petrolului. La un păr tuns scurt, încărunțit puțin la tâmple? Al lui era negru și ciufulit...

Timp de câteva momente, a rămas în fața mașinii, cu capul ușor dat pe spate, ca o pisică adulmecând un miros nemaiîntâlnit până atunci. Mi s-a părut chiar că surprind pe buzele lui urma unui zâmbet. Apoi, a studiat fără grabă locul... Mica mea grădină, bradul cam sărăcuț, iarba cu reflexe de argint. Apoi casa, fațada din cărămidă albă, veranda atelierului, acoperișul ascuțit din țiglă... fereastra.

Privirile lui s-au oprit asupra mea. În acel moment, am avut impresia că încremenesc. Îmi spuneam că nimic nu mă împiedica să mă întorc, dar nu vroiam să par, în mod prostesc, timidă. De-abia când a înaintat spre ușă m-am putut desprinde din locul în care eram și am mers să-i deschid.

A trebuit să-mi ridic capul pentru a-l întâmpina. Era mai înalt decât mine cu treizeci de centimetri buni. De fapt, nu avea părul negru, ci castaniu. Un castaniu închis, cu o tentă de toamnă. O cicatrice ușoară pe tâmplă îi dădea un aer misterios... Dar ochii lui m-au impresionat cel mai mult. Ochii, de un verde foarte palid, de o luminozitate deosebită. Nu mai văzusem niciodată asemenea ochi. Fascinanți și totodată neliniștitori...

– Jill Moncrieff?

– Da. Sunteți fără-ndoială Peter Hathaway?

Mâna lui o strânse pe a mea și am înțeles că gândurile mele nu aveau nevoie de multă încurajare pentru a lua un curs mai fantezist... Și când a zâmbit, atunci...!

Nu era nici măcar un zâmbet sincer, călduros. Nu, doar o mișcare ușoară a buzelor, exprimând poate plăcerea, fără îndoială, surpriza. Probabil că nici el nu se aștepta să fie întâmpinat de o femeie cu părul strâns în coadă și îmbrăcată în salopetă de blugi...

– Deci, dumneavoastră sunteți fata judecătorului Madigan.

– Da, eu sunt.

– E ciudat... Nu vă imaginam așa.

– Ah! Și cum vă imaginați că sunt, dacă nu sunt indiscretă?

– Ei bine... E greu de spus dar... credeam că un membru al familiei Madigan pentru a trăi în felul acesta retras de lume, nu putea decât să fie acoperit de un viciu rușinos.

– Înțeleg... Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar singurul meu viciu, cel puțin din câte știu eu, este acela de a fi iremediabil alergică la tot felul de mondenități...

Peter a dat din cap, părând că înțelege.

– Hmm... Vă credeam, de asemenea, mai în vârstă. M-am întâlnit cu fratele dumneavoastră nu prea de mult, la o recepție. E de aceeași vârstă cu mine... Dar dumneavoastră trebuie să aveți cu vreo cinci ani mai puțin decât noi.

– Vă înșelați din nou, domnule Hathaway. Pentru nimic în lume n-aș vrea să retrăiesc vârsta de douăzeci și cinci de ani.

– Ia te uită... Și de ce anume?

– Atunci a murit soțul meu. Asta se întâmpla acum șase ani. Puteți calcula singur.

Un curent de aer năvăli în casă și m-am dat cu câțiva pași înapoi pentru a-l lăsa să intre.

– Am putea să continuăm discuția în salon?

L-am condus în camera principală a casei, aceea în care de fapt și locuiam, când nu-mi petreceam timpul în atelier. Am ridicat în grabă un ziar de pe canapea și l-am invitat printr-un semn să se așeze. N-a ținut cont de invitația mea și a început să examinexe câteva dintre creațiile mele, expuse pe etajeră.

– Mi-a spus mama dumneavoastră că vă ocupați cu olăritul.

Privi îndelung un sfeșnic cu două brațe spiralate.

– Mi-a mai spus și că operele dumneavoastră sunt vândute în cele mai bune galerii din New York, dar că dumneavoastră preferați să vă îngropați în acest loc uitat de lume, pentru, spune ea, a vă găsi aici inspirația... E adevărat?

– Până la un anumit punct, da... Aici viața e mult mai simplă decât în oraș și din acest punct de vedere, e mai ușor să te concentrezi. Dar cred că există o mulțime de artiști care nu se simt bine decât în mijlocul agitației... E un punct de vedere strict personal. Motivele care m-au împins să mă instalez în acest loc nu au, de altfel, nimic de-a face cu inspirația.

Deodată, s-a întors spre mine și, pe neașteptate, m-am simțit prinsă de sinceritatea privirii sale.

– Dacă v-aș întreba care sunt aceste motive, mi-ați răspunde?

M-am străduit să respir calm, regretând că providența nu-mi trimisese un avocat scund, chel și îndesat.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că nu sunteți aici pentru a vorbi despre mine. Ci despre Cooper.

– Și atunci, el de ce nu este aici?

– Vroiam să vă văd mai întâi, între patru ochi. Sunt câteva lucruri pe care vreau să vi le explic înainte de a vă întâlni cu el.

Mă simțeam intimidată, acolo în picioare, în mijlocul sufrageriei mele. I-am arătat din nou canapeaua, nu cu mai mult succes decât prima dată. Așa că m-am hotărât să încerc o altă abordare.

– Ați luat masa, în avion?

– Am venit cu mașina.

– De la New York?

– Da. Am plecat foarte devreme. Îmi place la nebunie să conduc.

Eram deconcertată. În mintea mea, un avocat cu greutatea lui, nu ar fi putut decât să ia avionul... și la clasa întâi, bineînțeles...

– Ah... Foarte bine. Oricum, asta nu schimbă cu nimic chetuielile. V-am spus deja că îmi voi asuma toate...

– Vom vorbi despre asta mai târziu. După ce voi fi acceptat să mă ocup de caz.

– Oh... Pentru că...

„Doamnă judecător Madigan, am eu hac de pielea ta".

– Scuzați-mă, m-am bâlbâit eu stângace. Am crezut că ați acceptat deja cooperarea.

– Nu face nimic.

Mi-a îndepărtat cuvintele cu un gest și s-a îndreptat spre masa de pin cu picioare curbate pe care eu și Adam o descoperisem la un meșteșugar. Ca și restul mobilierului, era un obiect rustic și originar din acea zonă. Eu însămi o șlefuisem și o ceruisem. Îmi plăcea senzația lemnului sub mâinile mele.

A luat apoi una din cele două rame de cupru. Era o fotografie cu Adam și echipa lui, în față la „Tree Reign".

– Cine sunt? m-a întrebat.

M-am apropiat și cu degetul, i-am arătat...

– Adam... Cooper.... Jack.... Tonof... Benjie.

– Aceasta era și ordinea ierarhică?

– Practic, da. Cooper era secund pe năvodar, după Adam. Jack și Tonof erau pescari experimentați recrutați din sat. Iar Benjie e fratele lui Cooper.

– E un puști.

– Avea paisprezece ani pe atunci. Acum are douăzeci.

Peter s-a mai uitat la fotografie câteva momente și apoi a așezat-o la loc pentru a o lua pe cealaltă. Adam, în spatele meu, mă ținea de mijloc. Era în primul an al căsătoriei noastre. Părul nostru blond se amesteca în vânt. Eram amândoi bronzați, fericiți... Aveam toată viața înainte.

– Era frumos.

– Da, într-adevăr.

– Cum a murit?

Am ezitat să răspund, vrând să-i reamintesc că era aici pentru Cooper. Dar curiozitatea lui mi s-a părut firească. Și apoi, mai devreme sau mai târziu, avea să afle dacă va trebui să-l interogheze pe Cooper...

– Într-un accident, în timpul unei zile de pescuit. O piesă de-a echipamentului s-a încurcat și Adam a fost aruncat peste bord. Când ceilalți au reușit să-l ridice pe punte era deja prea târziu.

Încă o dată, privirea lui mă tulbură prin intensitatea ei. Aveam senzația că reușește să-mi pătrundă gândurile cele mai intime... Deodată, durerea mea ieși la suprafață, întreagă, neașteptată.

Am privit ceașca goală pe care încă o mai țineam în mână.

– Merg să mai fac niște ceai.

Peter m-a urmat în bucătărie.

– Mi-ați putea face o cafea?

– Bineînțeles.

Aș fi dat orice să se întoarcă în salon. Prezența lui mă jena, mă sufoca... Am căutat o scăpare în gesturile de zi cu zi. M-am așezat în fața dulapului, am scop cafeaua, un mazagram... Evitam să-i întâlnesc privirile.

– E foarte plăcut la dumneavoastră... a spus el. Casa era în aceeași stare când ați cumpărat-o?

Fericită de această turnură, am respirat mai ușurată.

– O, nu... Era complet deteriorată. A trebuit să reparăm tot. Știu că nu e prea luxoasă, dar cel puțin aici mă simt în largul meu... Doriți poate și ceva de mâncare, la cafeaua dumneavoastră?

– Doresc un sandviș, dacă se poate... Nu am mai mâncat de azi-dimineață.

– Un sandviș cu ce?

– Cu ton. Dacă ați avea și maioneză la tub, m-aș declara pe deplin satisfăcut... De altfel, nu trebuie să vă deranjați. Dacă vreți să-mi dați conserva, îl voi prepara chiar eu.

Am scos tonul, deschizătorul de conserve. Peter le-a luat din mâna mea zâmbind, a deschis cutia și și-a înfipt înăuntru furculița, fără să mai aștepte măcar pâinea.

– Păreți cu adevărat înfometat.

– Chiar sunt.

– De ce nu mi-ați spus mai devreme?

– Dificil să deschizi acest subioect...

Era ciudat să-l văd pe acest bărbat în bucătărie, în toată simplitatea lui... Ceea ce era și mai ciudat era acea stângăcie pe care o simțeam în prezența lui. În fond, îl iubisem pe Adam și amintirea acestei iubiri îi înlocuise puțin câte puțin absența. Învățasem să mă mulțumesc doar cu ea.

Peter Hathaway se afla la mine pentru un motiv. Unul singur, și atât. Să-l apere pe Cooper. Era bine să nu pierd din vedere acest detaliu.

Am terminat de preparat cafeaua și m-am instalat cu ceaiul în mână pe un tamburet, în fața lui.

– Vorbiți-mi despre Cooper, m-a îndemnat el.

– Cu ce să încep?

– De cât timp vă cunoașteți?

– De nouă ani... de când eu și Adam ne-am mutat aici.

– De ce ați venit în Maine?

– Eu pentru a mă ocupa cu olăritul și Adam pentru a pescui.

– Familia lui Adam era la fel de bogată ca a dumneavoastră?

– Credeam că vreți să vorbim despre Cooper?

– Ajung și acolo.

– Cu multe ocolișuri.

– Nu chiar, Cooper e destul de important pentru dumneavoastră din moment ce sunteți dispusă să-i plătiți apărarea. Dacă trebuie să-l reprezint, vreau să știu cu cine am de-a face și asta include toți oamenii din jurul lui.

Eram neîncrezătoare și am încercat să-i ascund acest lucru. Peter își termină conserva de ton în tăcere. Văzându-l mâncând, fără nici o urmă de ceremonie, îmi era greu să cred că la masa mea se afla unul dintre cei mai renumiți avocați din New York.

– Deci, Cooper era secund pe acel năvodar. Fusese angajat în mod special pentru asta?

– Da. Adam nu avea deloc experiență în materie de pescuit. Dar avea vasul.

– Cooper nu avea și el vasul lui?

– Nu. A lucrat întotdeauna pentru alții.

– Nu are mijloacele să-și cumpere unul?

Am reflectat o secundă.

– Nici măcar nu e vorba de asta. Cooper e departe de a fi sărac. Cred că asta e alegerea lui, să trăiască modest.

Din nou, o tăcere lungă. Mă simțeam stingherită și eram pe punctul de a mă ridica să spăl o farfurie, să pun la loc laptele sau să deschid fereastra... să fac orice pentru a rupe acea atmosferă apăsătoare, când Peter și-a reluat interogatoriul.

– Deci, lucra pentru dumneavoastră... Se înțelegea bine cu soțul dumneavoastră?

– Foarte bine. Adam ținea mult la el. Cooper e un om care vorbește puțin, dar care muncește enorm.

– Unde se afla când Adam a murit?

Poate că eram prea susceptibilă, dar întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Și-a dat seama din privirea mea și a ridicat mâna în semn de liniștire.

– Îmi pare rău. Nici nu-mi trece prin gând să-l acuz pe Cooper de ceva, de orice ar fi.

A dat la o parte conserva, mestecând îndelung o bucată de pâine.

– Cooper era pe vapor în ziua în care Adam a murit?

– Da. Era nebun de durere. Nu ar fi putut să facă nimic pentru a împiedica accidentul, și totuși își reproșa într-una

acest lucru. Erau foarte apropiați... Cooper e un om care nu se exteriorizează prea mult. Aș putea spune că e chiar taciturn... dar îl iubea pe Adam ca pe un frate.

– Și în ce relații era cu dumneavoastră?

I-am înfruntat privirea fără să clipesc, încercând să găsesc cuvintele care ar fi putut să exprime mai bine nouă ani de respect și de afecțiune reciproce.

– Fraterne.

– S-au modificat de atunci?

– Nu. Eu și Cooper nu suntem amanți, dacă asta doriți să știți.

– De ce nu?

Am ridicat din umeri.

– Pur și simplu...

Peter a dat din cap în mod evident nesatisfăcut de răspunsul meu.

– După fotografia pe care am văzut-o mai devreme, Cooper e un bărbat foarte arătos. S-a căsătorit, poate?

– Nu.

– E homosexual?

– Nu!

– Atunci, de ce? insistă el.

– Pentru că prietenia noastră ne ajunge, bănuiesc.

– E greu de crezut. Mai ales într-un loc romantic ca acesta... Dacă aș fi fost în locul lui Cooper, mi-aș fi încercat negreșit șansa cu dumneavoastră.

Mi-am ascuns tulburarea în spatele unei enervări bine justificate.

– Nu văd care e legătura cu motivul pentru care v-am chemat aici!

– Încerc doar să-mi dau seama ce vă apropie de el.

– V-am mai spus: prietenia. Nimic altceva.

– Sunteți sigură?

– Absolut.

Mă privește în tăcere, agățându-și privirea de a mea, explorându-mi sufletul, strecurându-se în profunzimile intimității mele. Mi-era teamă... Niciodată până atunci nu mai fusesem victima unei asemenea inchiziții. Ochii lui limpezi, de neprivit, ardeau ecranul cu care îmi protejam interioritatea mea secretă.

M-am ridicat, m-am dus la chiuvetă și mi-am calmat tremurul mâinilor sub apa rece de la robinet. Când m-am întors, Peter era în fața ferestrei. Oare Cooper se afla pe drum? Promisese să treacă pe la mine, dar nu știam exact pe la ce oră.

– Unde locuiește? m-a întrebat Peter.

– În sat. La cinci minute cu mașina, cincisprezece pe jos.

– Stă singur?

– Nu. Cu Benjie.

– Mai are pe altcineva în afară de fratele lui?

– Acum, nu. Cooper a trăit aici dintotdeauna. Tatăl lui a murit când avea șapte sau opt ani. Avea o soră, dar ea a plecat când mama lui s-a recăsătorit. Benjie e de fapt fratele lui vitreg; e fiul mamei lui și a celui de-al doilea soț.

– Unde sunt ei acum?

– Cine? Mama și fratele lui vitreg? Au murit.

– Amândoi?

– Da. Într-o noapte, a izbucnit un incendiu. N-au mai avut timp să iasă.

– Când s-a întâmplat asta?

– Cam cu un an înainte ca eu și Adam să ne instalăm aici.

– Cooper unde se afla când casa a luat foc?

Am strâns cu putere buretele pe care îl aveam în mână și mi-am ridicat ochii spre el.

– Cooper era pe mare, la două zile distanță de acest loc. Nu, vă asigur că nu a avut nimic de-a face cu incendiul. Arthur s-a descurcat foarte bine și singur.

– Arthur?

– Tatăl vitreg al lui Cooper. Un alcoolic fără scăpare. De fiecare dată când bea, adică aproape în fiecare zi, își lovea soția. Acea seară nu a făcut excepție. După spusele medicului legist, când focul a izbucnit, Mary Jean era în stare de inconștiență.

– Datorită gazului?

– Nu. Arthur a adormit cu țigara aprinsă.

– Și Benjie?

– Cooper îl trimisese la un prieten, Slavă Domnului. În general, făcea astfel încât să nu-l lase singur cu tatăl lui pentru că acesta nu ezita să se ia de el, cum se lua și de mama lui. Era normal, Benjie era prea mic pentru a se apăra.

Peter s-a enervat.

– Și Cooper accepta toate astea fără să intervină?

Remarca lui m-a făcut să ripostez imediat.

– Și ce vroiați să facă? Se certa în mod regulat cu mama lui pentru a încerca s-o convingă să depună plângere împotriva lui Arthur, dar ea refuza de fiecare dată. La fel cum refuza să-l părăsească. Și atunci?... Nu putea s-o oblige, nu-i așa?

Aproape că am smuls cârligul prosopului când am vrut să mă șterg pe mâini.

– Cooper n-a avut o viață ușoară. Eu una, admir sincer tăria lui de caracter. Mulți alții în locul lui ar fi putut să cadă în delincvență...

– Hmm... Îmi închipui că după moartea soțului dumneavoastră, el a fost cel care a preluat echipajul?

– Da. Dar a fost nevoie de trei ani pentru a-l convinge să ia vasul pe numele lui.

– Ciudat, nu?

– Nu și când îl cunoști pe Cooper. Nu am mai întâlnit până acum o persoană mai credincioasă ca el. Nu vedea nici un inconvenient în faptul că lucrează pentru mine. Să vă mai fac o cafea?

– Vă rog...

Am umplut mazagranul, apoi am aruncat conserva de ton la coșul de gunoi.

– Cooper nu a fost niciodată interesat de bani. Și în afară de una sau două amenzi pentru exces de viteză, nu a fost niciodată certat cu legea. Povestea asta, cu bijuteriile furate, e pură aberație, în ceea ce-l privește.

– Și totuși, au fost găsite pe vasul lui. Mai mult decât atât, în cabina lui. Și într-un coș cu rufe care îi aparținea.

– Observ că sunteți bine informat!

– Am discutat cu avocatul Hummel și l-am anunțat că am fost ales să asigur apărarea. El m-a pus la curent cu faptele.

– Cum se prezintă cazul?

Peter luă o expresie posomorâtă.

– Acuzațiile împotriva lui sunt foarte serioase... Dar dacă nu vor fi siguri de nimic, ar putea fi achitat din lipsă de probe.

– Credeți că e posibil?

– Nu pot încă să mă pronunț până nu vorbesc cu Cooper.

– Dar acceptați să-l apărați?

– De asemenea, trebuie să-l văd înainte de toate.

Toate drumurile duceau la Cooper. Începeam să regret că acționasem sub primul impuls. Poate că ar fi trebuit să am acordul lui definitiv și abia apoi să mă adresez lui Peter.

– Și totuși, știți probabil...

– Nu. Nu pot să iau nici o hotărâre până nu mă întâlnesc cu el. Nu-l voi apăra decât dacă voi avea încredere în el. Trebuie ca între noi să existe un respect și o înțelegere reciproce. În caz contrar...

Făcu un gest vag cu mâna, care îmi dădu fiori pe șira spinării. Dacă această tentativă ar eșua, Cooper se va afla singur la bara tribunalului. Cu acuzațiile care i se aduceau, nu-l aștepta decât condamnarea.

– Jill.

Am ridicat brusc capul.

– Da?

– Să apelați la mine... a fost ideea dumneavoastră, nu-i așa? Din păcate știam foarte bine unde vroia să ajungă.

– Da.

– Și Cooper nu a fost de acord cu dumneavoastră, nu?

Am ridicat din umeri, oftând.

– Nu. El... nu vroia nici măcar să aibă un avocat.

– Știe că mă aflu aici?

– Bineînțeles. Totuși... nu v-aș fi făcut să parcurgeți drumul de la New York fără ca măcar să-l fi prevenit.

– Trebuie să vină?

– Da, bineînțeles. Mi-a promis, mai mult sau mai puțin, să treacă pe aici; dar nu știu exact la ce oră, domnule Hathaway, eu...

Dar m-am oprit subit. Din nou privirea aceea... Pătrunzătoare și hipnotică. În mod prostesc, m-am înroșit și am simțit cum o căldură neașteptată începea să urce dinspre pântesc și apoi să se răspândească în tot corpul. Eram doar la câțiva centimetri unul de altul... Mi-am coborât privirea, dar ea s-a oprit asupra buzelor lui... Tâmplele îmi zvâcneau. A trebuit să fac un efort pentru a mă smulge acelei forțe care mă împingea spre el. M-am agățat de spătarul scaunului; m-am așezat și mi-am ascuns mâinile tremurânde în buzunarele salopetei.

Sunt sigură că își dăduse seama de tulburarea mea. Numai un orb nu ar fi observat-o. Probabil pentru a mă menaja, a lăsat câteva clipe să treacă și de-abia apoi m-a întrebat:

– Da, Jill.

– Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să vi le spun înainte să vină Cooper.

Deși vocii mele îi lipsea convingerea, am reușit, din fericire, încetul cu încetul, să-mi regăsesc încrederea în mine. Când am ridicat privirile, am văzut că se servea cu un pahar cu lapte. Părea foarte calm, deși ceafa și umerii îi erau puțin încordați... Din instinct, am știut că și el fusese sensibil la acea emoție neobișnuită. Nu știam cât de sensibil, dar mă consolam cu gândul că cel puțin nu fusesem singura care o încercase.

– Ce lucruri? m-a întrebat el întorcându-se spre mine.

– În primul rând, cum v-am mai spus, iau asupra mea toate cheltuielile. Nu voi mai deschide acest subiect de față cu Cooper. În al doilea rând, vreau să-i asigurați cea mai bună apărare posibilă. Dacă afacerea se poate aranja înainte de a apărea la tribunal, cu atât mai bine și în ultimul rând... deși Cooper nu va fi prea entuziasmat, vreau cu orice preț ca dumneavoastră să vă ocupați de cazul lui.

– Sunteți sigură?

Sprijinit de tejghea, mă privea pe deasupra paharului. Am înțeles că se gândea la ceea ce tocmai se întâmplase între noi. Și eu la fel. Nu puteam să neg atracția pe care o simțeam pentru el, dar mă consideram suficient de puternică pentru a o controla. Dragostea pentru Adam avea să mă ajute.

– Da.

– De ce?

– Pentru că știu de la mama mea că sunteți cel mai bun. Am încredere în judecata ei. După un lung moment de tăcere, a ridicat puțin paharul în semn de consimțământ.

– De acord.

– Deci... acceptați?

– Da.

Această victorie prea ușoară mă deruta.

– Chiar fără să-l cunoașteți pe Cooper? Totuși, mai devreme mi-ați spus...

– Știu, dar mi-am schimbat părerea.

– De ce?

– Pentru că mă intrigați.

– Eu? Dar e un motiv absurd!

– Nu chiar. Am aflat suficient de la dumneavoastră, de la Hummel și de la mama dumneavoastră pentru a înțelege că propunerea dumneavoastră va fi o adevărată provocare. Cooper vă e prieten – deja o bilă albă pentru el. Și în plus, câteva zile la țară îmi vor prinde bine. Dumneavoastră sunteți ospitalieră; totul e perfect. Nu puteam să-mi doresc mai mult.

În acel moment, sosi și Cooper. După obiceiul său, bătu o dată și apoi intră. Era încruntat, aruncă priviri bănuitoare. Își puse mâna pe umărul meu și se uită la Peter.

În scurtul moment de tăcere care urmă, am avut senzația, dezagreabilă că nu viitorul lui Cooper se hotăra, ci al meu.

Peter a înaintat și i-a întins mâna. Mi-am ținut răsuflarea... Peter Hathaway era poate cel mai bun avocat de care avea nevoie Cooper, dar era cu siguranță și ceea ce mi se putea întâmpla mai rău. Atunci, Cooper a întins și el mâna, încet, și am știut că eram prinsă în capcană.

Capitolul 2

M-am instalat pe taburet, lăsându-l pe Cooper să se așeze la masă, în fața lui Peter. M-au invitat să stau lângă ei, dar am refuzat. Era important ca o relație să se stabilească între ei, dar fără ca prezența mea să intervină. Ideal ar fi fost să-i las singuri, dar nu puteam să fac asta din două motive: unul – vroiam să mă asigur că Cooper va coopera: iar celălalt – eram curioasă cum era Peter în plină activitate.

Am rămas așadar, la distanță de ei, ca spectatoare, lucru care mi-a permis să mă destind. Mă sustrăgeam pentru moment influenței lui Peter. Și apoi, Cooper se afla acolo pentru a-mi servi drept scut. Era prietenul meu, aliatul meu credincios, sigur, pe care știam că mă puteam baza. Chiar dacă în acel moment era într-o dispoziție îndoielnică. Făcuse efortul să vină, dar era obosit și extrem de încordat. La întrebările lui Peter dădea răspunsuri laconice, seci, rezumându-se la strictul necesar.

Peter nu se lăsa intimidat de reaua lui voință. Întrebările se înlănțuiau una după alta, clar și concise. Din când în când își nota câte ceva într-un carnet. Văzându-l, mi-au trecut prin minte cuvintele pe care le folosise fratele meu, Jan, pentru a-l descrie... Eficace, serios, profesionist... Îmi oferea o demonstrație strălucită. Nici un zâmbet, nici un comentariu, nici o aluzie la ceea ce avea legătură cu cazul. I se adresa lui Cooper fără ocolișuri, mergând direct la țintă. Poate de-a lungul carierei lui mai avusese de-a face cu oameni precum Cooper. Tot ce știu e că o luase pe drumul cel bun pentru a ajunge până la el.

Cunoșteam pe de rost împrejurările în care se petrecuse arestarea. De aceea, nu am ascultat discuția cu prea multă atenție. Știam că Reijon“ era pe mare de două săptămâni, de-a lungul coastelor New-Foundland și că s-a oprit în portul Grand Bank pentru a se aproviziona, pentru ca peste câteva zile să se întoarcă în Maine. Drumul îi era cunoscut lui Cooper de câțiva ani buni. De această dată însă, la întoarcere îl aștepta poliția vamală.

– Acele bijuterii vă erau familiare? a întrebat Peter.

– Nu.

– Știați că se aflau pe vas?

– Nu.

– Au fost găsite în cabina dumneavoastră. Dacă dumneavoastră nu știți cum au ajuns acolo, poate că nu e cazul și pentru echipajul dumneavoastră. Aveți vreo bănuială?

– Nu. Oamenii mei sunt cinstiți și muncitori.

– Poate că vreunul dintre ei are probleme financiare.

– Toți au. Altfel, nici unul nu ar fi ales meseria aceasta. E un lucru care se face cu mult efort.

– Atunci... există vreunul care să aibă o situație financiară... să zicem casatrofală?

– Toți o au. În permanență.

Ușorul cinism din vocea lui Cooper mă enerva. Știa de fapt foarte bine unde vroia să ajungă avocatul... Am admirat calmul lui Peter care pentru a treia oară reformula întrebarea, fără să trădeze cel mai mic semn de nerăbdare.

– Vreunul dintre oamenii dumneavoastră a trecut cumva în ultima vreme printr-o criză financiară excepțională?

– Nu, din câte știu eu.

– Ați fi la curent dacă acest lucru s-ar întâmpla?

– Cu siguranță.

Peter a notat ceva în carnet.

Avusesem dreptate. Peter și Cooper formau o echipă. Erau amândoi puternici, voluntari și nici unul nu știa ce e compromisul. Se armonizau chiar fizic. Amândoi înalți, amândoi frumoși. Farmecul lui Cooper era totuși mai sălbatic: fața ridată de vântul de pe mare, trăsăturile cioplite. Obrajii supți îi scoteau în evidență maxilarele, pometii. Părul era mereu încurcat, ca și când renunțase o dată pentru totdeauna să se pieptene.

Cu toate acestea, chiar și după nouă ani de prietenie, o parte din el nu mai rămânea necunoscută. Acum renunțasem să mai încerc să deschid acea ușă pe care o ținea mereu

închisă și care ascundea acel loc misterios. Dar, în definitiv, și eu, ca și restul lumii de altfel, mă refugiam în gândirea mea secretă. Cu timpul, învățasem amândoi să ne respectăm acele limite pe care ni le impusesem în mod tacit, iar prietenia noastră devenise și mai strânsă decât la început.

Dar dacă mă puteam teme de ranchiuna și de mândria lui Cooper, sentimente atât de obișnuite lui, sentimentele lui Peter îmi scăpau. Ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce îl cunoșteam de doar o oră...

O, reușeam bineînțeles să ghicesc anumite lucruri... Fără să risc să mă îndepărtez prea mult de realitate, puteam să afirm că mă plăcea. Îl „intrigam", după propriile lui cuvinte. Un frumos eufenism pentru a spune că nu i-ar fi displăcut să mă culc cu el. Una printre multe altele...?

Dar ce știam eu despre asta, de fapt? Ceea ce spuneau Helaine și Samantha era subiect de bârfă, ca de obicei. De când trebuia să cred ceea ce nu erau decât niște zvonuri? Poate că Peter Hathaway era un adept convins al monogamiei. Sau poate, un văduv neconsolat. Sau un iubit rănit. Sau un misogin înveterat.

– Hutter Jones n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Cooper ridicase brusc tonul. Am redevenit atentă la ceea ce vorbeau.

– E adevărat, e nou-venit în echipă, dar unul dintre cei mai deschiși.

– Uneori, tocmai aceștia sunt cei care ne dezamăgesc cel mai mult.

– Nu și Hutter. Garantez pentru el.

M-am ridicat în tăcere de pe scaun și am luat cafetiera. Am scos o ceașcă și i-am umplut-o lui Cooper. A ridicat ochii spre

mine mirat, ca și când uitase cu totul de prezența mea. Apoi privirea s-a îmblânzit în felul acela de-abia perceptibil, pe care îl cunoșteam atât de bine.

După ce i-am umplut și lui Peter mazagramul, întrebările au continuat să curgă. Peter părea hotărât să înfrângă rezistența lui Cooper.

– Dacă nici dumneavoastră, nici unul din membrii echipajului dumneavoastră nu sunteți responsabili de dispariția acelor bijuterii, cum au ajuns pe vasul dumneavoastră?

– Habar n-am.

– Trebuie totuși să aveți o bănuială.

– Îmi închipui că au fost puse acolo când ne aflam în port la Grand Bank.

– De către cine?

– Dacă aș fi știut, nu aș fi fost aici în acest moment.

– Dar unde ați fi fost?

– Pe mare.

Înțelegând că nu va spune mai mult, i-am explicat lui Peter:

– Poliția a interzis deplasarea vasului și echipajul a rămas fără activitate.

Peter a dat încet din cap și apoi s-a întors din nou spre Cooper.

– De ce credeți că au ales tocmai Free Reign-ul?

– Nu știu. Poate pentru că programul nostru e întotdeauna respectat. Plecăm la timp, acostăm la timp... Și datorită integrității echipajului. Nu am avut niciodată de-a face cu poliția.

– Niciodată, până acum.

Cooper nu a răspuns nimic. Rămăsesem în picioare, în spatele lui, de aceea nu puteam să-i văd chipul. Totuși, mi-l puteam închipui. O mască de granit... Îi simțeam mânia. Simțeam că în fiecare moment putea să explodeze. Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Am considerat că sosise momentul să intervin.

– Cooper e nevinovat. De nouă ani de când îl cunosc, nu a făcut niciodată nimic reprobabil. Își ține cu scrupulozitate carnetul de bord la zi; toată lumea îl respectă. Nu are nimic de-a face cu toată povestea asta, nici el și nici echipajul lui. Au fost folosiți, asta-i tot. Rămâne de văzut cine a putut face așa ceva.

– Și cum am putea să-i descoperim pe acești oameni, după părerea dumneavoastră?

– Asta vroiam să vă întreb și eu!

A băut o gură de cafea și s-a îndreptat în scaun.

– Dat fiind că poliția nu e deloc dispusă să redeschidă acest caz, va trebui să ne descurcăm singuri, fără ea. Am putea să angajăm un detectiv, dar nu e indicat.

– Banii nu sunt o...

– Nu, m-a întrerupt Cooper. Fără detectivi.

Mi-am așezat ușor mâna pe umărul lui.

– Ne vom gândi la asta. Dar până atunci, ce putem face?

– Să vorbim. Și mai ales să-i facem pe oameni să vorbească. Pe toți cei care au, mai mult sau mai puțin, legătură cu Cooper sau cu vasul. Aș vrea să-i cunosc pe membrii echipajului.

Fața lui Cooper s-a înăsprit și eu m-am aplecat spre el.

– Cooper, trebuie... chiar dacă va fi doar pentru a avea martori ai bunei tale credințe.

Cooper mi-a răspuns printr-o mișcare a capului.

– Nu vroiam să ajung până aici.

– Ce altă cale mai avem?

– McHenry.

– McHenry! Nu e la înălțime, Cooper, și tu știi foarte bine. Să nu mai vorbim despre asta acum... Lui McHenry i-a trebuit de două ori mai mult timp decât necesar pentru a-ți obține libertatea provizorie. Da, va fi discret. Nu se va pune nici o întrebare. Dar te vei alege cu o condamnare grea. Asta vrei? Să fii închis?

Cooper s-a foit nervos pe scaun. A ridicat mâna pentru a mă calma, dar odată ce începusem, nu mă mai putea opri.

– Cooper, n-ai lucrat atât de mult în ultimii câțiva ani pentru a te regăsi în spatele gratiilor. Cu atât mai mult, pentru o faptă pe care nu ai comis-o. Și Benjie? Cu Benjie ce se va întâmpla dacă va rămâne fără tine? Și eu?

Telefonul a sunat. Nu am răspuns.

– Achitare din lipsă de probe – la asta trebuie să ajungem. Și Peter va reuși cu siguranță. Nu va fi ușor, dar am încredere în el. Dar pentru asta, va trebui să cooperăm. Toți. E vorba de viața ta, Cooper!

– Cât despre viața mea...

Telefonul se oprise pentru un moment, dar apoi începu din nou, cu mai multă înverșunare.

– A, nu, Cooper! Viața merită întotdeauna să fie trăită. Chiar tu mi-ai spus asta, când Adam a murit... Îți mai aduci aminte? Când nu-mi păsa ce se va întâmpla cu mine. Atunci, nu ai dreptul să spui asta!

Atinsesem un punct sensibil. Simțeam asta, o citeam în privirile lui.

– Peter știe ce face. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor, Cooper.

Din nou telefonul... Exasperată, am traversat camera pentru a răspunde.

– Alo!

– Jill?

– Ah, Samantha, tu ești...

– E acolo?

– Cine?

– Peter Hathaway, cine altcineva?

M-am uitat jenată spre masa la care erau așezați.

– Da. Ce mai face David?

Mi-a ignorat întrebarea și a revenit cu înverșunare la motivul pentru care mă sunase.

– Arată la fel de bine ca în fotografii? Nu l-am întâlnit niciodată, dar...

– Samantha, n-ai putea să mă suni mai târziu?

– De ce? A,... e lângă tine, nu? Din câte am înțeles de la mama, rămâne acolo în weekend? Ai o șansă nemaipomenită. Sper că nu-l vei lăsa să-ți scape.

Niciodată nu mă încântaseră sfaturile surorii mele, mai mari cu șapte ani decât mine. De data aceasta nu făcea excepție.

– Nu știu despre ce vorbești, Samantha.

– Haide, Jill! Nu crezi că a venit timpul să renunți la viața aceea monahală, pe care ți-o impui? Au trecut șase ani de la moartea lui Adam...

Cooper și Peter își reluaseră discuția, vorbind mai încet. Eram nerăbdătoare să închei acea convorbire care mă împiedica să particip la discuția lor.

– Samantha, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ca de obicei... Și totuși, ar fi timpul să întâlnești pe altcineva. Acum sau niciodată. Familia noastră are nevoie de un sânge nou. Și Hathaway are toate calitățile. E inteligent, seducător, bogat....

– Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha! Te lași din nou pradă fanteziilor. Unul dintre prietenii mei are nevoie de un avocat. Acesta e singurul motiv pentru care Peter Hathaway se află acum aici. Singurul!

– Păcat. Dacă eram în locul tău...

– Ei bine, ce? Dacă erai în locul meu ți-ai fi petrecut week-endul cu el într-un pat? Ascultă-mă, poate că asta e pentru tine definiția fericirii depline – e dreptul tău și nu te critic, dar nu încerca să mi-o spui și mie.

– Jill, sincer. Vei mai face mult timp de acum încolo pe martira?

Jignită, am simțit nevoia să-i răspund cu aceeași monedă.

– Și ce crezi? Crezi că pentru a cunoaște bărbați sexy, trebuie să vin neapărat la New York? Am ce-mi trebuie pe aici, te asigur. Sexapilul lor nu e cu nimic mai prejos decât al celor de la oraș. Și nu am nevoie de lecții pentru a învăța cum să-i seduc. Nici măcar de la tine, care ești o specialistă!

– O,o! Chiar eram gata să-ți propun ajutorul meu. Dar se pare că poți se te descurci și fără mine. În cazul ăsta, să ai un weekend plăcut, Jill!

Am rămas câteva secunde cu receptorul în mână, înainte de a închide. Eu și Samantha nu reușisem niciodată să ne înțelegem. Era vina amândurora. Dar uneori îmi părea rău din cauza asta.

Singur la masă, Peter își bea liniștit cafeaua.

– Cooper a plecat?

– Da.

Probabil că păream neliniștită, căci a adăugat imediat:

– Nu vă faceți griji. Ne revedem mâine după-amiază.

De când rămăsese Peter singur? Ar fi putut fără îndoială să tragă cu urechea, să audă discuția mea cu Samantha. Ceea ce nu-mi plăcea. În mod evident, Peter nu a făcut nici o aluzie, lăsându-mă să mă chinui cu incertitudinea. Așa că am hotărât să nu mă mai gândesc la asta.

– Deci? Ce părere aveți despre Cooper?

Nu mi-a răspuns imediat, de parcă și-ar fi căutat cuvintele.

– Nu e prea... flexibil.

– V-am prevenit. Dar credeți totuși că-i puteți asigura apărarea?

După un timp, a spus:

– Da. Dar nu va fi ușor. Nu are încredere în mine.

– E normal. Încă nu vă cunoaște. Dar a înțeles că sunteți singura lui speranță.

– De ce e așa de reticent la ideea că vreau să vorbesc cu oamenii din sat?

– Pentru că e foarte... secretos și foarte mândru. Nu suportă gândul că lumea vorbește despre el în absența lui. Nu voi arunca prima cu piatra. E foarte neplăcut!

– Știți asta din proprie experiență?

– Da... După accident, timp de câteva luni, nu am putut să cobor în sat fără să mă gândesc că cineva mă urmărea din spatele perdelelor... Nu cu răutate, bineînțeles. Dar le simțeam mila și asta mă deranja. Nu aveam nevoie de părerea lor de rău. Și nici Cooper nu are acum nevoie.

– Nu asta caut să obțin, ci informații. Oamenii îmi vor aduce, poate, câteva sugestii utile.

– Nu contați pe asta. Sunteți un străin, în acest loc. Nu vor fi prea deschiși.

– Dar veți fi dumneavoastră cu mine.

– O! Vreți să vă însoțesc?

– Hmm... Veți fi cartea mea de vizită.

Nu mă gândisem până atunci să joc rolul de asistentă.

– Nu știu dacă va fi posibil... Îmi făcusem planuri pentru weekend. Și...

– Cu un bărbat irezistibil?

Bun. Deci nu auzise ce-i spusesem Samanthei, era clar. Nu m-am uitat la el, dar simțeam sarcasmul din privirile lui.

– Trebuie să lucrez. Am o expoziție peste o lună și mi-au mai rămas de făcut câteva piese.

– Unde va fi expoziția?

– La New York.

– Ia te uită... Vă veți părăsi deci casa?

– Încă nu e sigur. Dacă se va putea, voi rămâne aici. Moni – persoana care-mi organizează expozițiile – preferă să fiu prezentă, dar ultima dată am lipsit și vânzările au fost la fel de bune.

– Dar greșiți... Întâlnim foarte des persoane sexy la acest gen de reuniuni.

O insinuare, fie. Două, era deja prea mult.

– Văd că ați ascultat discuția pe care am avut-o cu sora mea.

– „Ascultat", nu. Auzit. Și sunt de acord cu dumneavoastră. Bărbații de la țară nu sunt cu nimic mai prejos decât cei de la oraș. Doar dacă nu considerăm că virilitatea se măsoară prin luxul mașinii sau prin costum... Sărmanii! Nu au nici un moment de liniște.

– De ce nu au? Dumneavoastră nu vă numărați printre ei?

– Nu. Eu nu am nevoie de așa ceva.

Și eu nu aveam nevoie de o schiță. Aluzia lui era limpede ca apa. Și însoțită de o privire directă care mă tortura. M-am grăbit să iau mazagramul și să-l pun în chiuvetă. Îl clăteam de cinci minute când l-am simțit pe Peter în spatele meu.

– E curat...

Am continuat să-mi fac de lucru. Era stupid din partea mea, dar nu găseam nimic mai bun de făcut pentru a mă elibera de privirea lui intimidantă.

– Cooper mi-a spus că sora dumneavoastră nu ar fi sunat, dacă nu ar fi vrut să vă vorbească despre mine... E adevărat?

– Da.

– Ce are împotriva mea?

– Nimic. Dimpotrivă.

– O cunosc?

– Dacă ați cunoaște-o, nu m-ați mai întreba. Samantha e foarte frumoasă. Ca și cumnata mea, de altfel, care la rândul ei vă consideră un bărbat irezistibil. În limbajul lor, asta înseamnă că sunteți bogat și arătos. Dar, liniștiți-vă, limbajul lor nu este al meu. Altfel, de mult mi-aș fi încercat farmecele pentru a vă seduce.

– Nu m-ai silit, m-aș fi plâns.

M-am întors brusc spre el, hotărâtă să joc pe cartea sincerității.

– Samantha m-a sfătuit să mă arunc în brațele dumneavoastră. După părerea ei, aș face o mare greșeală, dacă nu aș profita de ocazie. Cu puțin noroc, aș putea chiar să vă prind în mrejele mele până la sfârșitul weekendului.

Peter nu a schițat nici un gest.

– Sora dumneavoastră e bârfitoare?

– Mai rău. O femeie-vampir, însetată de bani. Singurul lucru la care aspiră e portofelul dumneavoastră. Mă întreb cine e mai periculoasă... ea sau sau Helaine?

– Helaine?

– Cumnata mea. Ea în schimb vă vânează farmecul.

De această dată, Peter fluieră admirativ.

– Se pare că femeile Madigan nu sunt indiferente. Cel puțin, știu ce vor.

– Și ce nu vor. Căci, în ce mă privește, nu mă interesează nici banii dumneavoastră, nici restul. Tot ce aștept e să-l scoateți pe Cooper din acest impas. Credeți că veți reuși?

– Dacă nu aș fi crezut, nu m-aș fi aflat aici.

– Perfect. Asta e tot ce vă cer. Sper că m-ați înțeles!

– Cu totul.

Mi-ar fi plăcut însă să fiu convinsă. Oricum, pentru moment nu aveam de ales.

S-a îndepărtat de mine, ca pentru a-mi demonstra bunele sale intenții. Dar neîncrederea mea șchiopăta. Era mai bine să nu ispitesc diavolul. Rămasă singură cu Peter, nu știam pentru cât timp îmi voi putea controla acea slăbiciune.

Timpul trecea. Din moment ce trebuia să merg cu el în sat, de ce să nu plecăm chiar atunci?...

Capitolul 3

Swansy locuia la capătul străzii principale, într-o casă mică de lemn, care semăna cu o cabană. De fiecare dată când simțeam nevoia să mă destăinui cuiva, era persoana spre care mă îndreptam. Zâmbetul, vocea, sfaturile ei îmi fuseseră întotdeauna prețioase. Vor fi din nou binevenite și de această dată.

Pe drum, i-am explicat lui Peter ale cui erau siluetele care se ascundeau în spatele perdelelor de la ferestre, și care ne urmăreau trecând: băcăneasa, frizerul, garagistul, care stătea în pragul porții și vorbea cu poștașul... Zvonurile vor începe să circule încă din acea seară. Îmi închipuiam deja ce presupuneri se vor face printre obișnuiții de la Sam's, singurul bar din partea locului.

Am luat-o înaintea lui Peter pe aleea pietruită și am împins ușa. În casă era o atmosferă caldă, primitoare. Un miros de „grasin“ veni să ne gâdile nările.

– Swansy!

Mi-am aruncat vesta de lână pe un scaun din bucătărie și am deschis cuptorul. Crusta de pe fundul tăvii era perfect aurită. Vroiam să mă ridic, când am simțit un bot atingându-mi mâna.

– Bună, draga mea.

Am închis ochii și m-am aplecat pentru a lăsa ciobănescul german să mă lingă pe obraz.

– Peter, fă cunoștință cu Rebecca.

S-a aplecat pe vine până ce a ajuns la nivelul privirii cățelei. Avea o expresie atât de serioasă, încât de-abia m-am abținut să nu izbucnesc în râs. M-am retras discret pentru a nu le stânjeni acel tete-a-tete și am intrat în sufragerie.

Swansy se legăna încet cu scaunul-balansoar pe care i-l dădusem cu trei ani în urmă, pentru aniversarea ei de șaizeci și opt de ani. Avea picioarele sprijinite pe un scăunel de lemn. Cu înălțimea ei de un metru cincizeci, cu rochia de in purpurie, cocul alb și obrajii roșii, în mod natural, semăna cu o păpușă de târg, dintre acelea pe care le așezăm pe fotolii.

M-am apropiat de ea și am sărutat-o pe obraji.

– A venit Bettina, nu-i așa? De data asta, ce „gratin“ a mai gătit?

Bettina Gregorian locuia în celălalt capăt al satului. O dată pe săptămână își abandona soțul, cei cinci copii și obligațiile domestice și-i făcea o vizită lui Swansy. De fiecare dată gătea câte un fel de mâncare, niciodată același, dar întotdeauna delicios, pe care bătrâna îl degusta timp de mai multe zile.

– Cei mai mici au rujeolă, spuse ea.

– Daniel și Paul? Oh! La naiba...

– De trei săptămâni, zi de zi, după Mim și Sally. Numai să nu i se întâmple ceva celui mic!

– Voi trece mâine s-o văd. Cu siguranță, are nevoie de o mână de ajutor.

– Nu riști să te molipsești și tu? m-a întrebat ea neliniștită.

– Cu rujeolă? Am avut-o când aveam doi ani. Am luat-o de la Samantha. Și ea de la Jan. Bucătăreasa s-a îmbolnăvit și ea și cum guvernanta nu știa să gătească, mama a trebuit să pună singură mâna la treabă.

– Și tatăl tău? Stătea cu mâinile în sân?

– Nu, deloc! A participat și el, bineînțeles... scriind la un birou de plasament să trimită pe cineva. Sărmana fată pe care biroul a găsit-o nu prea avea experiență. A reușit să ardă cele mai bune cămăși ale tatei și să spele un pulover de angora la mașina de spălat... Părinții încă mai vorbesc despre acea perioadă ca despre o perioadă neagră.

Swansy a zâmbit, amuzată, și apoi mi-a luat obrazul în palma ei.

– E rece! a exclamat ea. Iarna își face deja apariția. Ai venit de pe deal?

Nu era o întrebare. Simțise în părul meu mirosul de pin și de aer de mare. Nu puteai să-i ascunzi nimic lui Swansy... Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

– Și iată-l și pe domnul avocat. Fă-ne cunoștință.

Am aruncat o privire în spate. Într-adevăr, Peter intrase în salon. Probabil că-i auzise pașii, chiar dacă eu nu simțisem nimic.

Fără să-i dau drumul la mână, m-am ridicat în picioare. Peter o privea pe Swansy, dar fără uimire. Știa. Docilitatea Rebeccăi îi spusese acest lucru sau ochii chipeși și opaci ai lui Swansy? Probabil că ambele.

– Swansy, el e Peter Hathaway. Peter – Swansy Tabb.

Peter a înaintat spre noi și i-a strâns mâna.

– Îmi pare bine de cunoștință, doamnă Tabb.

– O, nu, te rog, spune-mi Swansy.

Dându-mi drumul la mână, și-a așezat mâna liberă pe cea a lui Peter și el nu s-a opus acelui contact pe care ea îl prelungea în mod voit. Întotdeauna mă uimise cât de multe informații putea să rețină prin acele simple atingeri.

L-am privit cu atenție, nerăbdătoare să-i aflu părerea. Dar pe fața lui impasibilă nu se putea citi nimic. Într-un sfârșit, Swansy i-a eliberat mâna și, printr-un gest, l-a invitat să ia loc pe scaun.

– Așază-te lângă mine, te rog.

Peter mi-a zâmbit și apoi s-a așezat. Eu am rămas de cealaltă parte, lângă scaunul-balansoar.

– E prima călătorie în Nord?

– Nu. Am avut de nenumărate ori ocazia să merg la Caruden... Dar n-am mai fost de mult acolo.

– La Caruden... De ce acolo?

Pentru a juca tenis, fără îndoială. Sau golf? Caruden era unul dintre acele locuri foarte la modă, foarte șic și foarte scumpe unde marile personalități ale societății veneau pentru a-și reface sănătatea. Familia mea știa foarte bine.

– Pentru a lucra în bucătăriile unuia dintre hoteluri...

Cu atât mai rău pentru mine.

– De unde ești? a continuat Swansy.

– Din Columbus, Ohio.

– E drum lung din Ohio până-n Maine.

Apoi Swansy nu a mai întrebat nimic. Se legăna încet cu zâmbetul ei strengar de Pierrot Gourmand... Nu era ca alții, care te presau cu întrebările. Swansy tăcea. Și tăcerea aceea dădea naștere aproape de fiecare dată confidențelor. Eu însămi profitasem de multe ori de ea, dar nu mă așteptam ca Peter să se lase și el prins. Și totuși...

– Am fost un copil dificil... a început el. Mama mea a murit când aveam zece ani. Fratele meu mai mare plecase deja de mult timp, așa că am rămas singur cu tatăl meu. Era un om cumplit de sever, cu care nu se putea trăi. Plecam de acasă imediat ce aveam ocazia... Mai ales vara, în timpul vacanței. Prima oară când s-a-ntâmplat asta aveam paisprezece ani, am făcut autostopul pe coastă și am ajuns din întâmplare la Camden. Nu au fost prea multe obstacole pentru a mă angaja... Nu după mult timp mi-am dat seama că tata chiar se bucura că nu-mi petreceam timpul acasă.

A aruncat spre mine o privire scurtă, ca pentru a găsi o încurajare.

– Ce meserie avea? l-am întrebat eu.

– Era strungar într-o uzină. Făcea același lucru, de dimineață până seara. Nu puteam suporta gândul că, poate

într-o zi, voi face și eu la fel. Preferam închisoarea... Sau cel puțin asta îmi spuneam eu, pentru a justifica prostiile pe care le făceam.

– Ce fel de prostii?

A ridicat din umeri.

– O.... nimic. Copilării, dar care nu erau lipsite de greutate... Furam mașini. În fine, le „împrumutam?“ O luam pe autostradă, nu conta încotro și urmăream acul contorului urcând... În momentele acelea, aveam impresia ca sunt deasupra tuturor.

– Ați avut noroc că nu ați avut nici un accident.

– Am avut unul. La două zile după ce am împlinit optsprezece ani. Sărbătorisem puțin prea mult... Din fericire, de această dată conduceam vechea camionetă a tatălui meu, astfel că nu am avut probleme cu poliția. Tata m-a considerat mort, atât la propriu cât și la figurat. Am rămas în comă timp de o lună... Iar când m-am trezit, am descoperit că nu mai aveam nici măcar un os la locul lui.

Degetele mele strângeau cu putere brațul scaunului lui Swansy.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am fost internat mai multe luni în spital... Și asta a fost lecția mea.

Nu-mi venea să cred. Nimic din mersul lui, din mișcările lui, nu păstra nici cea mai mică urmă. I-am spus asta.

– Nu a fost mereu cazul, dar am făcut mult sport, mi-a răspuns el. Astăzi continuu să practic, în mod regulat, tenisul

și natația. Până-ntr-atât încât uneori am impresia că sunt într-o formă mai bună decât chiar înainte de accident.

O întrebare o atrăgea pe cealaltă. Curiozitatea mea nu fusese potolită.

– Cum ați devenit avocat?

– Nu ușor.

Nu mă îndoiam. Dar vroiam să aflu amănuntele. Împrumutând tactica lui Swansy, am tăcut și l-am invitat astfel să-și continue confidențele.

Și-a întins încet picioarele și și-a încrucișat mâinile pe piept.

– Am avut timp să reflectez... Moralul meu nu era foarte puternic. Dar apoi, puțin câte puțin, am început să văd mai clar. Mi-am dat seama că senzațiile ieftine pe care mi le ofeream nu-mi vor ajunge pentru a mă simți împlinit... Atunci, am reacționat. M-am înscris la cursuri prin corespondență. Am început să citesc – orice: clasici, cărți de drept, ziare... După un an, când am putut să mă dau jos din pat, m-am angajat ca funcționar la o poștă. Aveam un munte de facturi de plătit. Mi-au trebuit trei ani pentru a strânge suficienți bani cu care să-mi plătesc studiile. Când am intrat la facultate aveam aproape douăzeci și patru de ani. Cam așa s-a întâmplat.

Rezumase în atât de puține cuvinte ani întregi de suferință și de curaj încât mi-a trebuit aproape un minut pentru a înțelege că terminase.

– E o poveste foarte frumoasă..., am spus încet.

– Nu am avut de ales.

– Ba sigur că da! Întotdeauna avem de ales. Ați fi putut foarte bine să vă însănătoșiți, să vă găsiți o slujbă fără pretenții și, seara, să vă întâlniți cu prietenii la barul din colț pentru a discuta despre fotbal.

A dat din cap și și-a sprijinit coatele pe genunchi.

– Nu... Nu aș fi putut să îndur o viață ca aceea, o viață care nu duce nicăieri.

– Unii nu au alte posibilități.

– Ba da, au. Când vrem cu adevărat, putem întotdeauna să facem astfel încât să trăim mai bine. Nu vorbesc neapărat de o schimbare radicală... Uneori chiar și câteva lucruri mărunte sunt suficiente pentru a te face să vezi viața în mod diferit.

– Spuneți-i asta unui individ care-și va petrece toată viața într-o mină pentru că nu știe să citească, și care nu știe să citească pentru că a trebuit să-și ajute părinții să-i crească pe frații lui mai mici... Am cunoscut băieți în situația asta. Care trăiesc încă în casele în care s-au născut... cu excepția faptului că de la an la an acestea sunt din ce în ce mai deteriorate.

– Dar ei fac tot ce le stă în puteri pentru a le întreține... Întotdeauna e același lucru. Și lucrează deoarece copiii lor să poată merge la școală și să urmeze studiile de care ei înșiși nu au putut să beneficieze. E un progres, știți, schimbarea nu se petrece de pe o zi pe alta. E nevoie de ani, de secole. Uneori chiar de vieți umane... Sunt de acord, unele persoane nu au

posibilitatea să se scoată din mizeria în care trăiesc... Dar întotdeauna există modalitatea de a schimba ceva. Dar pentru asta, trebuie să vrei.

Eram pe punctul de a-mi apăra opinia, dar am simțit mâna lui Swansy apăsând-o pe a mea. Mă ruga discret să nu mai insist. Avea, fără îndoială, dreptate. Am schimbat subiectul.

– Tatăl dumneavoastră e încă în viață?

Peter a dat din cap în semn că nu.

– Și fratele dumneavoastră? Ați reluat legătura cu el?

Același răspuns. Era trist. Nu exista nici o persoană cu care să-și împartă reușita.

Chiar dacă, în definitiv, nici situația mea nu era mai de invidiat. Aveam o familie, asta era sigur, dar nici ea nu participa la succesul meu. Pentru părinții mei, pentru Jan și Samantha, cariera mea nu era altceva decât un mijloc de a face să-mi treacă timpul. Mă distram cu lutul așa cum alții își mâzgăleau apusuri de soare... În ciuda faimei mele crescânde, refuzau să-mi ia arta în serios. Nu că asta m-ar fi împiedicat să dorm nopțile, dar câteva cuvinte de încurajare nu au făcut rău nimănui.

Din nou, strânsoarea lui Swansy pentru a mă liniști. Îmi urmărea pas cu pas stările sufletești, schimbările de dispoziție.

– Crezi că-l vei putea ajuta pe Cooper? l-a întrebat ea.

– Da, cred că da. Voi ști mai mult peste două zile, după ce voi fi vorbit cu oamenii din sat.

– Cooper e un om... cum alții nu se mai găsesc.

– Mi-am dat seama.

I-am surprins un zâmbet ironic și apoi s-a aplecat spre Rebecca și a mângâiat-o.

– Ai putea s-o plimbi puțin pe afară? a sugerat Swansy. Îi place. A avut întotdeauna o slăbiciune pentru bărbații bruneți și seducători.

Cum putea ghici lucrurile alea? Sensibilitatea lui Swansy nu va înceta niciodată să mă uimească. Ajutându-se de simple mirosuri, de voci, de vibrații ale vocii, schița portretul unei persoane cu mult mai bine decât reușeam eu să o fac privind drept în față persoana respectivă.

Rebecca nu avusese niciodată nevoie de companie pentru a ieși. Swansy știa asta, și eu o știam, și Peter la fel... Zâmbetul lui stătea drept mărturie. Cu toate acestea, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă..

– Are vreun loc preferat?

– Las-o să te conducă.

Imediat ce au plecat, m-am așezat pe marginea scaunului pe care stătuse Peter și m-am apropiat de Swansy.

– Deci, ce părere ai despre el?

A răspuns cu vocea ei blândă. Nu o auzisem niciodată ridicând tonul.

– Ai făcut o alegere bună. Dacă cineva îl poate salva pe Cooper, atunci el este acela.

– Alegerea nu am făcut-o eu, ci mama.

– Jill, e ceva care te deranjează. Ești încordată. Ce nu e în regulă?

– Nu știu.

– Te îndoiești de el, pentru Cooper?

– O, nu, nu e asta!

– Atunci, e ceva personal? E mai tânăr decât credeai?

– Da.

– Și mai arătos, de asemenea. Nu ești insensibilă la farmecul lui. Asta e?

– Am încetat să mai privesc bărbații de mult timp, știi asta foarte bine.

– Poate chiar asta e problema.

– Nu aș putea să iubesc pe altcineva.

Privirea goală a lui Swansy era fixată asupra mea. Aștepta. Am coborât privirile; îmi frământam nervoasă mâinile pe genunchi.

– Îl iubeam pe Adam. El era totul pentru mine, eram inseparabili. Nu voi mai găsi alături de nici o altă persoană ceea ce am găsit alături de el. Ceea ce am trăit noi a fost unic. Niciodată nu-l voi putea înlocui.

– Nimeni nu-ți cere asta, Jill.

– Dar, dacă ar exista altcineva...

– Asta nu ar schimba nimic. Amintirea ta ar rămâne neschimbată.

– Dar Adam...

– Adam a murit, Jill.

Pentru prima oară de când o cunoșteam, mi s-a părut că simt o urmă de nerăbdare în vocea ei. Presimțindu-mi deznădejdea, m-a bătut ușor pe braț.

– Trebuie să accepți asta, fata mea. Trăiești de prea mult timp cu o fantomă... Gândește-te la ce spunea Peter al tău, mai devreme.

– Nu e Peter al meu.

– E mai mult al tău, decât al meu. Tu l-ai adus aici. Dar nu schimba subiectul. Spunea că întotdeauna putem să încercăm să facem ceva mai bun cu viața noastră. Trebuie să evoluezi, Jill...

– Dar nu fac decât asta! De când a murit Adam, cariera mea a luat avânt ca o săgeată! Înainte, nu reușeam decât să vând o piesă sau două la una din chermezele din regiune, și, acum am expoziții la New York! Nu poți să mă acuzi de pasivitate!

– Pe plan profesional, cu siguranță nu! Dar viața ta de femeie, Jill? Toatele visele pe care le aveai, toate speranțele acelea? Ce s-a întâmplat cu ele?

– Le-am pietrificat în lut.

Swansy a dat din cap.

– E adevărat. Și de aceea creațiile tale sunt atât de diferite între ele și atât de frumoase. Dar, cu toate acestea, visul nu s-a risipit, nu-i așa?

Am simțit un nod în gât. Știam unde vroia să ajungă. Avusesem cu ea o discuție lungă, la câteva luni de la moartea lui Adam.

– Acum nu mai are importanță, am spus eu cu o voce slabă. Cariera a compensat totul.

– Vroiai copii.

– Pe cei ai lui Adam.

– Și dacă te-ai fi îndrăgostit de un alt bărbat înaintea lui, i-ai fi vrut pe ai acelui bărbat. Asta e în tine, Jill. Nu te vei simți cu adevărat împlinită decât prin prezența unor copii.

– Sunt pe deplin satisfăcută de existența mea. Am tot ce-mi trebuie: prieteni, o meserie...

– Chiar așa?

– Absolut!

– Și atunci, de ce avocatul ăsta te face atât de nervoasă? Dacă nu ai nimic de ce să te temi, de ce îl simți ca pe o amenințare?

– Pentru că... ei bine, nu știu. Mă face să mă simt prost, asta-i tot!

– Pentru că te atrage, ceea ce e absolut firesc, și deoarece te simți vinovată pentru că te consideri în continuare căsătorită cu Adam. Doar că Adam e mort și tu ai toate drepturile să fii atrasă de Peter fără să-ți fie rușine. Dar asta te sperie și nu-ți place.

– Asta poți s-o spui.

Ceea ce îmi displăcea mai presus de orice era să fiu analizată cu atâta luciditate, ca și când stările mele ar fi fost trecute sub luptă. Oricât de oarbă ar fi fost Swansy, avea darul dublei priviri.

– Mai întâi Samantha, acum tu. E un complot! Oare și eu îți dictez viața, spune-mi?

– Ai făcut-o. Tu m-ai sfătuit să-mi iau un câine pentru că mi-ar permite să fiu mai independentă. La vârsta mea, nu prea mai credeam în independență. Dar ai avut dreptate! Te-am ascultat și acum mă felicit în fiecare zi.

– Cu toate acestea, a trebuit să folosesc un vicleșug, pentru ca să accepți. Am pretextat că Rebecca era alergică la poluare și că nu se găsea nici un loc unde să fie plasată.

– Și a mers... Atunci, eu ce-ar trebui să inventez? Că Peter are un ulcer și că are nevoie de o cură pe malul oceanului?

– Un ulcer? a repetat Peter închizând ușa în spatele lui. Interesant! Dar dacă aș putea avea cura fără să mai trec prin ulcer ar fi încă mai bine... E fantastic aici. Vântul îți dă forțe noi.

Obrajii roșii și ochii lui strălucitori o dovedeau. Și-a trecut mâna prin păr și cu brațele încrucișate s-a sprijinit de marginea mesei.

– Și de ce vroiați să-i spuneți lui Jill că am ulcer?

Sperasem că va uita. Dar nu aveam norocul ăsta, mai ales s-o iau înaintea lui Swansy și s-o bat cu propriile arme.

– Pentru ca să mi se facă milă de dumneavoastră, să vă știu la cald și să vă răsfăț... Swansy e din aceia care cred că viața mea e prea goală. Atunci, nu doar că ar trebui să vă primesc la mine, dar, în plus, ar trebui ca dumneavoastră să profitați de asta pentru a-mi face câțiva copii.

Am dat din cap cu o expresie puțin scârbită.

– Vă dați seama? Și vă cunoaște doar de o jumătate de oră!

M-am ridicat și m-am dus spre bucătărie.

– Ai o imaginație prea bogată, Swansy. Știu foarte bine de ce am nevoie... Un soț și copii nu sunt în program. Am tot ce-mi trebuie, mulțumesc.

M-am întors, cu vesta în mână, în salon.

– Dacă vroiam copii, e aici o jumătate de duzină de bărbați care mi-ar oferi cu plăcere serviciile lor. Și sunt suficient de mare pentru a-mi găsi un soț, dacă vreau...

– Dar nu e timpul trecut îți spun!

M-am aplecat și am oprit balansoarul pentru a o săruta pe Swansy pe obraz.

– Cu toate acestea, țin mult la tine, i-am spus eu la ureche, râzând. Pot să mă fac utilă înainte de plecare? Să pregătesc masa pentru cină?

– Nu... Mă descurc foarte bine și singură. A trecut deja mult timp de când mi-am acceptat slăbiciunile și mi le-am depășit. Am evoluat.

Mesajul ei nu ar fi putut fi mai clar. Dar nu puteam să mă supăr pe ea. Swansy era mai mult decât o prietenă. Era întotdeauna acolo când aveam nevoie de ea, întotdeauna gata să mă consoleze, să mă încurajeze, sau să-mi împărtășească bucuriile. Puteam să-i iert acea mică neînțelegere.

Capitolul 4

Soarele apunea când noi coboram pe drumul care ducea în port.

– Free Reign, am spus eu arătând spre vasul izolat de celelalte vase și a cărei cocă se lovea de pontonul din lemn.

Era strâns legat cu frânghii, de care trăgea, din când în când, ca pentru a se revolta. Mândria lui amintea de cea a lui Cooper...

Cooper, care locuia la doar câteva minute de port. Casa, deși mai mică decât cele care se aflau pe strada principală, era primitoare și bine îngrijită. Vroiam ca Peter s-o vadă.

Am bătut la ușă și am intrat înaintea lui Peter într-o cameră cu podeaua neregulată. În șemineu ardea focul; storurile erau pe jumătate trase. Noaptea părea că tapițează fiecare ungher, când nu era alungată de strălucirea flăcărilor.

La intrarea noastră, Cooper de-abia dacă și-a ridicat privirile. Era ocupat cu sculptarea conștiincioasă a unei bucăți de lemn. Mișcările lui trădau o tensiune neobișnuită,

pe care o acumulase probabil după venirea la mine. Cu toate acestea, lucrul său nu avea de suferit. Se putea recunoaște cu ușurință forma unui vapor a cărei proră avea deja o curbă promițătoare.

Și asta vroiam ca Peter să vadă. Ne-am apropiat încet de el.

– Merge?

Ne-a aruncat două priviri scurte și apoi a consimțit în tăcere.

– L-am dus pe Peter în sat... Am trecut pe la Swansy. Mă gândeam că am putea merge să luăm cina la Sam. Vrei să vii cu noi?

– Nu în seara asta, Jill.

– O să te mai distreze puțin.

Insistența mea era doar de formă. Știam că nu va veni. Regretam cu atât mai mult cu cât mă temeam de o cină în tete-a-tete cu Peter, fără să mai vorbesc de faptul că aveam să mă întorc acasă singură cu el!

– Benjie nu e?

– E încă la New York.

– Credeam că trebuia să se întoarcă ieri.

– A sunat și m-a anunțat că rămâne până mâine. Oricum, se plictisește aici, în acest moment.

Așchiile săreau pe masă. Cooper își continua liniștit lucrul.

Peter înaintase până la șemineu și privea o altă machetă, aceasta terminată, așezată pe un platou.

– Faceți des machete? a întrebat el.

Cooper a dat din umeri.

– Când am timp.

Peter mângâia cu vârful degetelor goeleta lăcuită, cu aceeași delicatețe cu care mângâiase obiectele mele din lut.

– Îmi pare rău că nu sunt înzestrat cu îndemânare. Nu am avut niciodată nici cel mai mic talent artistic.

Netezea cu degetul mare catargele fragile.

– Talentul dumneavoastră e în altă parte, în cuvinte, am răspuns eu.

– Se poate. Dar întotdeauna am admirat oamenii capabili să-și exprime emoțiile în opere de artă, oricare ar fi acestea.

M-am întors spre Cooper, care timp de câteva momente se oprise pentru a ne urmări schimbul de replici.

– Treci pe la mine mâine?

O secundă, a ezitat. Privirea lui spunea clar că nu dorea. Dar nu am cedat. Eram mai mult decât hotărâtă să nu-l las să-și piardă singura șansă. Chiar dacă după aceea s-ar fi putut lipsi de mine.

– Bine, de acord, a spus el într-un sfârșit.

– Perfect.

M-am întors spre Peter.

– Mergem?

***

Tăcerea care s-a lăsat în bar când eu și Peter am intrat, nu m-a surprins. În sat, toată lumea se cunoștea. O figură

necunoscută provoca deci, în mod iminent, o curiozitate firească. Fără să țin cont de ea, m-am îndreptat cu hotărâre spre una din mesele libere, salutând în trecere pe toți cei cărora, cu trecerea anilor, știusem să le câștig prietenia și respectul.

Sam Thorn, proprietarul, a venit imediat la masa noastră. Zâmbetul lui prietenos și fața roșiatică, de irlandez, erau irezistibile. Fără el, barul nu ar mai fi fost la fel. Veșnica lui bună dispoziție era cu adevărat molipsitoare.

– Mă cam îndoiam că vei fi de-a noastră în această seară, a spus el, ștergându-și mâinile pe un șorț bleu. Avem lasagna în meniu.

Adoram lasagna pe care o făcea Sam. În fața entuziasmului meu, Peter a refuzat să se mai uite în meniu și a comandat și el o porție. Sam ne-a ținut companie câteva minute și apoi s-a întors în bucătărie. Prinzând curaj, alți câțiva săteni s-au apropiat de masa noastră. În ciuda simplității lui Peter, rămâneau rezervați. Pentru ei, Peter însemna orașul și legea... Două lucruri suficiente ca să-i impresioneze.

Steven Willow, a cărui familie ținea de generații un magazin de electrocasnice, veni să-mi ceară sfatul în legătură cu cumpărarea unui calculator.

– E pentru stoc. E ideea lui Paul.

– Paul e la universitate, am precizat eu pentru Peter. Cred că va fi o inițiativă bună, Steven. Cu atât mai mult cu cât acum se găsesc și calculatoare ieftine.

– E mai ales pentru el... Pentru când va prelua afacerea. Eu nu aș ști să mă folosesc de o mașinărie ca aceea.

– Îți va arăta el. Sunt sigură că după aceea nu te vei mai putea lipsi de el.

S-a îndepărtat mulțumit, pentru ca după câteva momente să-i ia locul Noreen McNard. Se căsătorise de puțin timp cu băiatul garagistului și-și părăsise Vermontul natal pentru a veni să se instaleze în sat.

– Părinții mei vin să mă vadă weekendul viitor, mi-a spus ea, după ce l-a salutat timid pe Peter.

– Adevărat? E fantastic! Nu au mai venit până acum, nu-i așa?

– Nu, niciodată. Ne vom descurca să le facem puțin loc. Ce mă neliniștește e că nu știu deloc să gătesc.

– Nu-i nici o problemă. Vei vedea. Îți voi da eu o duzină de rețete ușor de preparat.

– Nu știu nici măcar să prejesc ouă fără să le ard.

– Noreen, îți garantez, chiar și un copil de cinci ani ar putea să le facă pe cele pe care ți le voi da eu. Dacă ești liberă, poți să treci pe la mine luni dimineața. Ne vom uita împreună pe rețetele mele.

Peter a urmărit-o din priviri întorcându-se la prietenii ei și apoi s-a aplecat spre mine.

– Sunteți un adevărat sfetnic, aici. Întotdeauna e la fel?

– O, nu! Nu întotdeauna...

Ca pentru a mă contrazice, fu rândul lui Noel Bunker să vină să mă salute. L-am prezentat pe Peter ca fiind un prieten al lui Cooper. A dat din cap fără să spună nimic, atent dar discret.

– Ce mai face Lisa?

– Nu prea bine.

M-am întors spre Peter și i-am explicat că fata lui Noel își rupsese piciorul în timpul verii și că fractura nu se vindecase.

– Ai pomenit de un specialist la Boston... a continuat Noel.

– Cred că va fi rezonabil. Am adresa la mine. Îi dau mâine un telefon, de acord?

Noel s-a întors la bar, îngrijorat.

– Par că țin mult la dumneavoastră, a comentat Peter.

– E un sentiment reciproc. Mă simt chiar bine, aici. Cu ei, nu trebuie niciodată să te prefaci. Sunt puțin sălbatici, când nu-i cunoaștem, dar, odată ce ne-au primit printre ei, putem să ne bazăm întru totul pe sprijinul lor.

– Nu sunteți cumva gurul lor?

Acest cuvânt m-a deranjat.

– Nu. Se întâmplă, pur și simplu, că uneori pot să-i ajut în ce privește anumite activități. Și, în plus, îmi place să mă amestec în viețile lor, fără ca asta să fie o curiozitate bolnavă. Ei știu asta, tocmai de aceea vin să-mi ceară sfatul. Cu ei, cel puțin, mă simt folositoare. Poate că e o iluzie, dar, în orice caz, asta mă liniștește.

Peter m-a privit în tăcere timp de câteva minute, încât începusem să-mi pierd controlul. Aproape că am sărit la gâtul lui Sam când ne-a întrerupt, aducându-ne farfuriile.

Curând după aceea, gândul că voi petrece acea primă noapte singură cu Peter, îmi reapăru din nou în minte. Și de-abia mai puteam să înghit bucățile de lasagna, atât de încordat îmi era gâtul.

***

– Treziți-mă la ora nouă.

Au fost ultimele cuvinte ale lui Peter înainte de a închide ușa de la camera lui. Am avut impresia că le aud toată noaptea. La ora unu, încă nu adormisem Am încercat să citesc: de obicei, nu-mi lua mai mult de zece minute să-mi simt pleoapele îngreunându-se. Acum, însă, nimic. Cu cuvintele încrucișate, același eșec. Nu reușeam nici măcar să înțeleg definițiile. Până la urmă am adormit, dar m-am trezit la două și jumătate. Apoi la patru, la șase... De fiecare dată cu aceeași senzație ciudată de gol în stomac.

Peter dormea la câțiva metri de camera mea.

În cele din urmă, m-am sculat mult mai devreme, decât de obicei și am încercat să-mi amăgesc nervozitatea făcând puțină ordine prin atelier.

La ora stabilită, am urcat și am bătut la ușa camerei lui. Nici un răspuns. Am insistat, dar, în continuare, Peter tăcea. Neștiind ce să fac, am deschis și mi-am strecurat capul prin crăpătura ușii.

Stătea pe burtă, de-a lungul patului, cu fața înfundată în pernă. De sub cearșaf îi ieșea un picior și tot spatele, gol până la mijloc. Mi-am coborât privirile, dar văzusem deja prea mult. Am avut din nou acea senzație care mă ținuse trează toată noaptea.

– Peter? am spus încet, ezitând.

Degeaba. Pentru a-l trezi din somn, era nevoie de un stimul mai puternic. Mi-am dres vocea.

– Peter!

Nici cea mai mică reacție. Din ce în ce mai tare:

– Peter!!

Și-a pus mâna sub cap și s-a mișcat puțin ceea ce făcu ca cearșaful să alunece încă puțin... Pentru probleme mari, remedii mari: am înaintat cu curaj și i-am pus mâna pe umăr.

– Hmm..În sfârșit!

– Peter, e ora nouă.

A mormăit din nou și și-a înfundat și mai mult fața în pernă.

– Vă treziți?

– La zece.

Fericită că aveam un pretext să plec, am ieșit din cameră fără să mai insist.

A doua încercare nu a avut mai mult succes decât prima. De această dată, însă, înainte de a-mi mai cere o oră de amânare, s-a asigurat că încă nu-și făcuse apariția Cooper.

M-am întors la schița pe care o făcusem pentru o nouă creație. Dar inspirația îmi lipsea... lucru care nu mă surprindea. Aveam ochii fixați pe ceas.

Era unsprezece fără cinci. Am lăsat creionul și foaia de hârtie și am urcat scările pentru a treia oară. Fără să mai bat, am intrat în cameră și m-am îndreptat direct spre pat. Fără multe menajamente, l-am luat de braț și l-am zdruncinat cu putere.

Peter a tresărit și s-a întors brusc spre mine, cu ochii mari.

– M-ați speriat.

– Îmi pare rău. Nu știam cum să procedez. Următoarea încercare ar fi fost, fără îndoială, găleata cu apă rece.

– E nouă?

– Nu. Unsprezece.

– O!

Pe buze i-a apărut un zâmbet.

– Am avut un vis nemaipomenit...

Mi s-a părut că-l aud pe Adam. Avea adesea asemenea treziri erotice. Atunci, mă trăgea spre el, așteptându-se să mă găsească la fel de pregătită pentru dragoste ca și el... Însă rareori era cazul. Dacă dormeam, mă supăram că mă deranja. Și dacă nu dormeam, eram deja ocupată cu altceva. Adam era de o senzualitate debordantă, eu nu. Pentru mine, relația noastră se baza pe sentimente mult mai profunde. Dar, în definitiv, nimic nu demonstra că visul lui Peter fusese de aceeași natură... Și în nici un caz nu aveam de gând să-i cer confirmarea. Nici să mai întârzii în camera lui.

– Aveți prosoape curate în baie.

Am încercat să mă gândesc ce aș mai fi putut să adaug, dar mi-am lăsat atenția distrată de părul negru și fin de pe pieptul lui. Am observat și câteva cicatrice, ceva mai pale pe pielea lui mată.

– O să... o să vă pregătesc niște ouă, în timp ce vă faceți dușul. Vă plac simple, sau omletă?

Mi-am ținut răsuflarea. Mâna lui strânsese încheietura mâinii mele.

– Așezați-vă.

Am dat din cap. Inima îmi bătea cu o sută de bătăi pe minut.

– Nu.

– De ce?

Cu greu aș fi putut să-i răspund că-mi era teamă. Mai mult de mine, decât de el.

M-a tras încet spre el și a trebuit să mă sprijin de-o parte și de alta a lui. Nu-mi dăduse drumul.

– Nu ar trebui să fiu aici.

– De ce? m-a întrebat din nou. Sunteți supărată pe mine?

– Supărată? De ce?

– Nu știu. Poate pentru că dorm până târziu în loc să mă ocup de Cooper, a spus el zâmbind.

– Bănuiesc că aveți motive pentru a fi obosit.

În timp ce vorbeam, am încercat să mă eliberez, dar el s-a opus. Mai mult, mi-a luat mâna și mi-a așezat-o pe pieptul lui. Îi simțeam sub palmă pielea incredibil de caldă.

– Chiar motive serioase. În ultimele câteva zile a trebuit să stau treaz pentru a lichida afacerile curente, înainte de a veni aici.

– Apropo de afaceri... Peter, sunteți aici pentru a-l apăra pe Cooper. Pentru asta v-am rugat să veniți și nu vreau nimic altceva...

– Sunteți sigură?

– Absolut.

Hotărârea mea suna fals chiar și pentru propriile mele urechi. Pe cine înceram să conving?

– Orice ar spune Samantha, Helaine, Swansy sau alții... nu sunt disponibilă.

– Nu mai sunteți căsătorită. Și ați spus că nu e nimic între Cooper și dumneavoastră.

– Așa e.

– Atunci, există altcineva? Unul dintre acei bărbați irezistibil de sexy?

Pentru un moment, m-am jucat cu ideea de a-l minți. De a inventa un amant pasional. Dar niciodată nu fusesem înzestrată pentru astfel de tertipuri. Peter, de altfel, și-ar fi dat seama imediat.

– Nu, nu există nimeni. Și e foarte bine așa. Anii de căsnicie au fost cei mai fericiți ani din viața mea. Și am o mulțime de amintiri care să-mi țină companie.

Peter a înclinat capul, încruntat.

– Și asta vă ajunge?

– Pe deplin.

– Atunci de ce reacționați atât de puternic la prezența mea?

– Vă luați propriile dorințe drept realitate!

Nu s-a lăsat înșelat de fanfaronada mea.

– Credeți.

Fără să mă slăbească din priviri, și-a așezat palma pe puloverul meu, în locul în care inima îmi bătea repede și surd. Aș fi putut să mă mișc, să mă retrag cu ușurință, dar n-am făcut nimic.

– Bate mereu la fel de tare?

Nu am răspuns, fiind conștientă de un singur lucru: de acea mână de pe sânul meu, care acum îmi urca spre gât și

mi se strecura după ceafă. Ajungând acolo, Peter m-a strâns încet. Fețele noastre s-au apropiat.

– Nu... am spus încet.

– Doar un sărut...

Ochii lui, mai ales, mă împiedicau să reacționez. Eram incapabilă să mă sustrag privirii lui hipnotizante. Vedeam două lacuri cu apă foarte limpede, mărginite cu un verde închis și simțeam o dorință irezistibilă de a mă cufunda în ele.

Gura lui a atins-o ușor pe a mea. Senzația a fost atât de plăcută, atât de nouă, încât am tresărit. Peter a profitat de întredeschiderea buzelor mele pentru a-și strecura printre ele vârful limbii și pentru a-și aprofunda sărutul. Totuși, a făcut-o cu o asemenea blândețe, încât nu am opus rezistență. Dimpotrivă... M-am oferit acelei explorări senzuale cu delicii. Ochii mi se închiseseră, ca pentru a mă izola cu totul în acea plăcere neașteptată și necunoscută.

Peter s-a îndepărtat împotriva voinței mele și am redeschis ochii. Imediat, mi-a pus un deget pe buze.

– Nu... a spus încet. Nu spune nimic rău, despre ceva atât de frumos. Nu îți cer să mergem mai departe. Acest moment va fi poate punctul cel mai înalt al relației noastre. Dar, te rog, nu-l strica, învinovățindu-te, când nu ai de fapt nici o vină. A fost un sărut și atâta tot... Un simplu sărut.

Eu, însă, nu eram la fel de sigură de asta. Tocmai acel sărut făcuse ca ceva să se schimbe: căzuse o barieră. Nu mă mai simțeam atât de stânjenită, stând acolo, pe patul lui Peter. Aveam impresia că, de acum încolo, aveam tot dreptul

pentru a mă afla în acel loc. Mi-am retras totuși mâna de pe pieptul lui și mi-am așezat-o lângă cealaltă, pe genunchi.

Peter și-a ridicat perna și s-a sprijinit de ea. Mi-a pus din nou mâna pe braț, ca și când ar fi vrut să prevină o eventuală încercare de fugă. Dar nu avea de ce să se teamă. Mă simțeam prea bine pentru a vrea să scap.

– Vorbește-mi despre tine, Jill.

L-am privit un moment și am ridicat din umeri, cu o expresie nehotărâtă.

– Nu știu de unde să încep.

A zâmbit.

– Explică-mi de ce ai venit aici. Știu că vroiai să practici olăritul, dar îmi închipui că nimeni nu te împiedica s-o faci și în Philadelphia. Acolo te-ai născut, nu-i așa?

– Da. Ei bine... am crescut și m-am căsătorit. Cu siguranță, nu puteam să mă mut cu soțul meu în camera în care mi-am petrecut copilăria.

– Și totuși, pariez că era o cameră frumoasă, într-o casă frumoasă.

Nu era nici o urmă de răutate în tachinarea lui, așa că am confirmat.

– Așa era.

– Cu pereți de cărămidă... și viță de vie sălbatică...

– Ai fost acolo?

– Nu, dar cunosc zona. Am avut clienți care locuiesc nu departe de tine.

Familia Humphrey. O relație puțin recomandabilă. De altfel, mama se ținuse la distanță, de când necinstea lor ieșise la iveală.

– Eu unul aș fi dat orice pentru a trăi într-o casă ca aceea, a continuat Peter. Mi-e greu să înțeleg de ce ai renunțat la viața aceea de regină.

– Știi, cred că nu e nici o diferență între viața de jos și cea de sus.

– Nu? Cum așa?

– Cel mai adesea e o chestiune de etichete. Suntem introduși, din oficiu, în categorii. Te-ai născut în mizerie? Atunci vei fi dur, rebel, asocial. Dacă ai văzut lumina zilei în lux, lumea se așteaptă să te simți bine în pielea ta, să fii cultivat și monden. Oricum ar fi, trebuie să intrăm într-un tipar... Eu nu vroiam să rămân în al meu.

Degetul lui îmi mângâia încet brațul.

– E greu de crezut.

– Și totuși, e adevărul. Nu m-am simțit niciodată bine în pielea mea, înainte de a veni aici. Cât despre mondenități, dintotdeauna am urât recepțiile. Niciodată nu e ceva sincer în oamenii aceia. Totul e o prefăcătorie. Nu e ca aici. Părinții mei se complac în acest gen de existență; Ian și Samantha la fel. Dar eu nu pot să fac nimic. Cred că am ales greșit familia când m-am născut... Deci, pentru a-ți răspunde la întrebare, am plecat pentru că mă săturasem să joc un rol de compoziție. Nu eram o adevărată Madigan, așa că m-am hotărât ca măcar să încerc să fiu eu însămi.

Mâna lui Peter se oprise. Părea că ceea ce spuneam îl interesa cu adevărat.

– Poate că ai dreptate, a spus el, dar când ești la capătul scării, trebuie să lupți pentru a o urca. Să te bați. În timp ce, dacă suntem sus, tot ce avem de făcut este să ne lăsăm să alunecăm.

Am dat din cap, hotărâtă să-i arăt că nu era atât de simplu.

– Și asta e o luptă, Peter. Dacă ai ști cât a trebuit să îndur, câte blamuri, câte dispute... Poate că nu e nimic pe lângă ceea ce ai trăit tu, dar pentru mine a fost un adevărat coșmar. Am iubit întotdeauna calmul, pacea – acasă era război în permanență. Și întotdeauna, pentru nimicuri. A, nu! Pentru nimic în lume nu aș vrea să mai trăiesc în acel infern.

– Te întâlnești des cu ei?

– O dată sau de două ori pe an.

– La Philadelphia?

– Da.. Ei nu au vrut niciodată să vină aici. De altfel, nici eu nu mă plâng de asta. Ar murdări tot dacă nu le-aș permite criticile lor. E mai bine să mă deranjez eu. E mai puțin riscant.

– Trebuie să se bucure că te revăd.

– În primele cinci minute, da.

– Și după aceea?

– După aceea, începem să ne certăm. Felul meu de a gândi nu a fost niciodată și al lor, dar de câțiva ani, am mai multă siguranță în a-l exprima. Și asta se întâmplă pentru că mă simt mai... mai puternică.

– Din cauza vieții pe care o duci aici?

– Da, acum am un lac unde să arunc ancora. Știu că nu mai pot să plutesc în derivă și asta îmi dă siguranță.

M-a privit câteva momente în tăcere, gânditor.

– Nu ți-e dor niciodată de oraș?

Mâna lui a coborât până la a mea și degetele noastre s-au împletit.

– Nu.

De nouă ani mi se punea această întrebare. Și de nouă ani dădeam invariabil același răspuns. Totuși, cu Peter, am avut dorința să merg mai departe. Să fiu tolerantă, sinceră.

– Dar, câteodată...

– Câteodată?

– O, nimic important. Mi se întâmplă uneori să simt lipsa muzeelor. A unei seri într-un restaurant bun...

– Nu mergi, când ești în Philadelphia?

Am dat din umeri.

– Nu. Nu-mi lipsesc atât de mult.

– Făceai asta cu Adam?

– Bineînțeles. Aveam aceleași gusturi în materie de artă și de gastronomie.

– Ai accepta s-o faci și cu mine?

Eram gata să aprob cu toată naturalețea, dar m-am oprit brusc. Peter nu era Adam... Am încercat să răspund fără să fiu prea dură:

– Nu cred că ți-ar plăcea să fii dublura unui alt bărbat, Peter. Nu e genul tău.

– Cu siguranță că nu. Dar nu voi fi asta și tu o știi foarte bine. Jill, să nu crezi că mă poți descuraja cu astfel de argumente. Te-am mângâiat, te-am sărutat... Și atunci nu te gândeai la Adam.

Avea dreptate doar pe jumătate. Mă gândisem la Adam, dar pentru a-l compara cu Peter. Și acesta din urmă, îl întrecea de fiecare dată. Asta mă tulbura.

– Ai accepta? a insistat el cu blândețe. Când vei veni pentru expoziția ta, te voi duce la...

– Nu sunt sigură că voi asista, ți-am mai spus asta.

– Nu te împiedică nimic să mergi. Sunt sigur că împreună vom petrece momente frumoase, Jill.

Îmi închipuiam cu ușurință ce înțelegea prin „momente frumoase".

– Într-un apartament la Plaza?

– La Plaza? a repetat, mirat. Ce idee!

– Intențiile tale sunt clare ca lumina zilei, Peter.

– Mă gândeam mai ales la Muzeul de Artă Modernă și la câteva spectacole. Mi-ar fi plăcut să-ți arăt restaurantele mele preferate. Și, între noi fie vorba, nu am nici un motiv pentru a închiria o cameră la Plaza. Am un apartament destul de bun lângă Central Park.

– Ah! Vezi? Știam că se ascunde altceva în spatele invitației tale!

– Nu, te înșeli, Jill. Tu ești cea care continuă să-mi atribuie gânduri ascunse. Sincer, m-aș bucura foarte mult să vizitez câteva muzee cu tine.

– Sunt sigură că nu m-ai așteptat pe mine pentru a o face.

– Nu. Dar a trecut mult timp de când am abandonat genul ăsta de plăcere. Nu am niciodată timp. Cu tine, totuși, îmi voi face. Sunt sigur că vei avea multe lucruri să mă înveți. Știi,

prima oară când am pus piciorul într-un muzeu, aveam douăzeci de ani. Cultura mea în materie de artă lasă de dorit, iar tu ai putea să umpli aceste goluri.

Simplitatea mărturisirii lui m-a emoționat. Eram atât de obișnuită cu fanfaronadele pretinșilor cunoscători, cu discursurile goale ale așa-zișilor iubitori de artă!

Eram pe punctul de a i-o spune, dar nu mi-a dat ocazia.

M-a sărutat din nou.

De această dată, fără să am cea mai mică dorință de a protesta. Dimpotrivă, fără să mai ezit, i-am răspuns din toată inima. Plăcerea pe care am simțit-o a fost cu atât mai mare. Peter avea dreptate. Un asemenea sărut nu putea să aibă nimic necurat, nimic vinovat. Dorința urca în mine, sălbatică, surprinzătoare. Ignorasem atunci existența unor asemenea senzații. Mi-am strecurat mâinile în părul lui și l-am strâns.

În acel moment, ușa s-a deschis și Cooper a intrat în cameră...

Capitolul 5

Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, fusesem prinsă în flagrant delict de mama, în timp ce mă jucam „de-a doctorul" cu Jason Abercrombie, un vecin de vârsta mea, în cabana pe care o construisem în fundul grădinii. Pe atunci, făcusem ce se putea mai bine: izbucnisem în râs.

De această dată, dacă aș fi avut de ales – și chiar aș fi avut curajul de a-mi exprima părerile – l-aș fi izgonit fără să stau pe gânduri pe Cooper, pentru a rămâne în continuare în brațele lui Peter.

După câteva momente de ezitare, m-am îndepărtat și m-am ridicat, cu toată demnitatea. Ochii mei continuau să fie ațintiți asupra lui Peter. Îl rugam în tăcere să facă sau să spună ceva care ar putea salva situația. Pentru un moment, mi s-a părut că disting o schimbare subtilă în privirea lui. O ușoară neliniște...

Într-un sfârșit, și-a dres glasul, dar mi se adresă mie și nu lui Cooper:

– După ce m-am gândit mai bine, cred că voi servi ouă simple... cu șuncă, te rog... Du-te, vin și eu în zece minute. Aș vrea ca mai întâi, să vorbesc ceva cu Cooper.

Fără să presimt nici o obiecție din partea lui Cooper, m-am hotărât și m-am îndreptat spre ușă. Stânjenită, i-am întâlnit privirea. Fără nici un cuvânt, s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să trec.

– Vrei să iei și tu micul dejun cu noi? l-am întrebat eu mai mult pentru a rupe tăcerea, decât din convingere.

Cooper a dat din cap în semn că nu, așa cum mă așteptam, și am ieșit din cameră. După cinci minute, am auzit apa de la duș curgând în baie. Tocmai vroiam să sparg ouăle în tigaie, când Cooper coborî și el. Jucând cartea nonșalanței, m-am întors scurt spre el și i-am zâmbit.

– O să bei măcar o cafea, nu-i așa?

S-a așezat pe unul din tabureții înalți de la tejghea și m-a privit în tăcere. Am lăsat jos furculița, enervată, și m-am postat în fața lui. Era mai bine să iau taurul de coarne.

– Bine. Deci... ai vreun comentariu de făcut?

A luat o ceașcă de pe grătarul veselei și și-a turnat liniștit o cafea.

– A fost... interesant.

– Ai fi putut totuși să bați.

– Am făcut-o. De mai multe ori.

– Ah!

Cooper a zâmbit, pe jumătate afectuos, pe jumătate ironic.

– Privirea pe care mi-ai aruncat-o când m-ai văzut intrând a fost suficient de elocventă.

Ouăle începuseră să se ardă pe margini. M-am grăbit să le scot și să le pun pe farfurie.

– Ce-ați vorbit?

Aș fi vrut să nu-l fi întrebat, dar curiozitatea fusese mai puternică.

– Mi-a spus că intențiile lui sunt onorabile.

– Îți bați joc de mine?

– Nu. Și mai vroia să știe dacă nu cumva calcă pe teritoriul meu.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– Că nu am nici un drept asupra ta, în sensul la care se referă, dar că, dacă va îndrăzni să te facă să suferi, îl voi transforma în fiertură.

Vorbea acum liniștit, dar știam că nu glumește.

În mod instinctiv, m-am aruncat de gâtul lui și l-am îmbrățișat. Cooper detesta efuziunile sentimentale, așa că i-am dat drumul înainte să aibă timp să protesteze.

– Mă bucur că ești aici.

– Nu vrei să plec? Pot să vin mai târziu.

– Nu.

– Chiar nu preferi să rămâi singură cu el? Ești sigură?

– Sunt sigură. Rămâi.

Prezența lui era un paznic al nesăbuinței mele. Aveam nevoie de el și să-i explic.

– Nu vreau să se întâmple ceva între mine și Peter dar... e ciudat. E ca și când cineva ne-ar împinge unul spre celălalt. Și

în momentele acelea nu mai gândesc clar, nu mai sunt eu însămi. Și asta mă neliniștește.

– Atunci, fii prudentă.

– E ușor de spus. Ai încercat vreodată să oprești un val să se spargă? Tu cum ai face-o, hm? Cum l-ai opri?

– Chiar asta vrei?

– Da.

– De ce?

– Pentru că... relația noastră nu ar duce nicăieri. Nu am loc în viața mea pentru un om ca el.

– Haide, Jill!

– Dar e adevărat!

– Sigur că ai loc, poți mereu să-ți faci unul.

Am scos feliile de pâine din toaster și le-am pus pe masă, într-un coș, lângă unt și dulceață.

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș crede că mă împingi în brațele lui.

– Cred pur și simplu că nu ar trebui să lupți împotriva instinctelor tale. Dacă acest bărbat îți place, nu trebuie să eziți.

– Și... Adam?

– Ei bine, ce-i cu Adam?

– L-am iubit.

– Știu. Dar el a murit, Jill. Nu ai nimic să-ți reproșezi dacă ieși cu Peter.

– Deci, asta e. Mă împingi în brațele lui.

A dat din umeri, bând cafea.

– Nu ți-ar prinde rău!

– Cooper!

– Jill, rămân la micul dejun și voi mai sta pe aici, dacă ții neapărat. Dar nu pot să mă mut la tine pentru totdeauna. Dacă nu va fi Peter, va fi un altul. Nu vei rămâne totuși văduvă tot restul vieții. Meriți mai mult!

În timp ce mă gândeam la ce-mi spusese, mă întrebam de ce niciodată între mine și Cooper nu fusese ceva mai mult decât o simplă prietenie. Fără îndoială, pentru că fantoma lui Adam s-ar fi interpus între noi. Dar nu era doar asta. Lipsea ceva. Scânteia nu sărise niciodată. Nici de o parte, nici de cealaltă, din fericire. Altfel, niciodată nu ar fi văzut lumina zilei o prietenie atât de scumpă.

Cooper a mai pus cafea la încălzit în timp ce eu mă ocupam de șuncă. Nu după mult timp a coborât și Peter și, imediat ce a terminat de mâncat, a început să construiască un plan de atac împreună cu Cooper.

***

Restul weekendului a fost consacrat cazului. Fie pentru a-și compensa abaterea, fie din pură grijă profesională, Peter s-a dedicat în întregime muncii sale. Cu toate că nu a mai încercat să mă sărute, emoțiile au rămas totuși prezente între noi. Ieșeau la iveală de fiecare dată când privirile noastre se întâlneau, când mâinile noastre se atingeau din întâmplare.

Sâmbătă seara, Peter a rămas în salon să citească, mult timp după ce eu am urcat să mă culc. A doua zi dimineață, s-a sculat din nou târziu, dar o singură bătaie la ușă a fost suficientă pentru a-l trezi. După ce și-a făcut dușul, a coborât să mănânce, într-o pereche de blugi decolorați și un tricou negru. Mă așteptam să-l văd coborând cu valiza în mână, dar se părea că se hotărâse să amâne plecarea pentru începutul săptămânii.

– Mi se pare mai inteligent să explorăm acum dosarul la maximum. Cu cât mai curând va fi pregătit, cu atât mai repede voi putea să-i asigur o apărare mai eficace.

Din păcate, dosarul nu se îmbogățea așa cum am fi vrut. Cei din sat, sub aparențe binevoitoare, adoptaseră în mod tacit conspirația tăcerii. Peter și cu mine interogasem vreo zece persoane, dar nici răbdarea lui, nici încurajările mele, nu reușiseră să le sustragă vreo informație. Reușisem să aflăm că Cooper era iubit și respectat, ceea ce, evident nu aducea nimic nou. Dar nici unul dintre ei nu ne-a putut furniza nici un indiciu cu privire la furtul de bijuterii.

Peter a discutat, de asemenea, cu toți membrii echipajului, cu excepția lui Benjie. Ca și de la săteni, nici de la ei nu am obținut nici cea mai mică informație.

Luni seara, în timpul cinei, Peter ne-a expus amândurora felul în care avea de gând să prezinte cazul:

– Dacă nu vom porni o anchetă și nu vom găsi un vinovat, obiectivul nostru trebuie să fie insuficiența de probe. Avem în favoarea dumneavoastră toate mărturiile posibile, inclusiv pe cea a șefului poliției. Voi vedea mai târziu care dintre ele ar

avea mai mult impact în fața tribunalului. Mâine voi merge la Portland, pentru a mă întâlni cu Hummel. În calitate de avocat al acuzării, ar trebui să aibă câteva informații care m-ar putea interesa. Unul dintre lucrurile pe care va încerca să le afle...

Îl privi pe Cooper în ochi.

– ... va fi dacă ați mai avut astfel de probleme înainte. Va verifica depunerile dumneavoastră bancare pentru a încerca să descopere depuneri de sume importante sau neobișnuite în raport cu cele pe care le faceți de obicei.

– Nu va găsi nimic, a răspuns Cooper cu calm.

A luat agenda și stiloul de lângă Peter și a scris numele celor trei bănci la care avea deschis un cont, precum și suma aproximativă a depunerilor lui lunare.

Peter a aprobat, dând din cap.

– OK. Dar Hummel nu se va opri aici. Va angaja un detectiv pentru a descoperi dacă nu aveți și alte conturi.

Același răspuns din partea lui Cooper.

– Nu.

– Nu aveți nici alte bunuri, acțiuni?

– Nu.

– Nici o rezervare pentru o călătorie în America de Sud?

Expresia de pe fața lui Cooper arăta limpede ce părere avea despre acea insinuare.

– Deci, pentru el, acuzația se reduce la descoperirea acelor bijuterii în cabina dumneavoastră. În mod evident, a fost o înscenare. Dar de către cine?

– Asta e foarte important, am observat eu. Cine a pus acele bijuterii în geanta lui Cooper? Cui aparțineau acele diamante furate? Și cine a anunțat serviciile vamale că bijuteriile se aflau pe vaporul lui Cooper?

Peter mi-a aruncat una din acele priviri profesionale și totodată, în mod ciudat, mângâietoare.

– Acestea sunt chiar câteva dintre întrebările pe care intenționez să i le pun și eu mâine lui Hummel.

A plecat a doua zi, dis-de-dimineață. M-am oferit să-l însoțesc, dar nu am mai insistat când m-a refuzat. Mă simțeam, de fapt, ușurată. Câteva ore departe de el vor fi cu siguranță benefice pentru sistemul meu nervos. Și în plus, îmi neglijasem deja prea mult munca.

***

În acea seară, după întoarcerea lui Peter, am mers la Cooper. Puținele momente în care mă aflam singură cu Peter mă făceau să fiu din ce în ce mai nervoasă și orice pretext era bun pentru a evita întâlnirile între patru ochi. De altfel, Cooper nu era doar un pretext, ci și o necesitate.

Vizita noastră nu era binevenită: Benjie se întorsese de la New York și nu avea nici cea mai mică intenție să ne vadă, nici pe mine, nici pe Peter. Ne-a salutat cu jumătate de gură și apoi a dispărut.

Eu și Peter eram în salon, dar puteam auzi cu ușurință discuția dusă cu voce joasă între cei doi frați. Benjie voia să meargă la Banger, pentru a se întâlni cu ultima sa iubită.

– Asta poate să mai aștește, obiectă Cooper. Aș vrea să rămâi cu noi.

– Oh... Coop...

Vocea era cea a unui bărbat; tonul plângăcios, al unui puști de doisprezece ani.

– De șase zile mă așteaptă!

– Puteai să te gândești la asta mai înainte, în loc să rămâi la New York. Mâine vei face ce vrei, dar nu în ceastă seară. Vreau să vii să iei cina cu noi, Benjie.

– N-am nimic să-i spun tipului ăluia.

– Atunci, îl vei asculta.

– Dă-mi două ore, Cooper! Două ore și vin cu voi. Îți promit.

– Nu te miști de aici!

– O oră, măcar!

– O să vă vedeți mâine.

– Nu poți să-mi faci asta, Coop. Sunt destul de mare pentru a...

– Exact! Ești destul de mare pentru a-ți asuma anumite responsabilități.

Cooper a deschis ușa și l-a împins pe Benjie afară. Discuția lor se pierdu în întuneric. Am oftat din greu.

– Nu e nimic mai rău dacă să spionezi împotriva voinței tale.

– Au des astfel de certuri?

– Mult prea des. Nu-l înțeleg pe Benjie. Cooper s-a ocupat întotdeauna de el fără să-i ceară nimic în schimb. Cel mai mic lucru pe care Benjie ar putea să-l facă ar fi să încerce să-i fie folositor fratelui său. Sau măcar să se intereseze de ceea ce i se întâmplă. Dar nu, nu e problema lui.

– Poate că nu-și dă seama ce-l așteaptă pe Cooper?

– Ba sigur că-și dă seama. Știe cu precizie că fratele lui riscă închisoarea.

– Îl crede vinovat?

– El afirmă, ca noi toți, că Cooper a fost victima unei înscenări, dar o spune într-o asemenea manieră încât... nu știu... e ciudat. După ce o spune, tace chitic. De fapt, se spală pe mâini...

Mi-am scos vesta și am agățat-o de spătarul unui scaun.

– Ca să fiu sinceră, nu-l prea am la inimă pe Benjie.

– Și cred că nu ești singura. Când e vorba de Cooper, oamenii nu au decât laude pentru el. În schimb, când e vorba de Benjie... Nimeni nu pare să poată face legătura între ei doi. Și nici unul dintre ei nu a vorbit în mod deliberat despre el. E ca și când nici n-ar exista...

– Sunt mai degrabă generoși. Dacă nu ar fi fost Cooper, Benjie de mult ar fi fost izgonit de aici. De ani întregi caută ceartă tuturor... În plus, are obiceiul să fure din magazine. Îți dai seama? Într-un sat în care toată lumea se cunoaște! Are îndrăzneala să fure.

– Cel puțin nu riscă să fie pedepsit, din moment ce Cooper e aici pentru a plăti oalele sparte, dacă riscă să fie prins.

– Exact asta se întâmplă. Nu sunt aproape niciodată de acord asupra unui lucru, dar Cooper e întotdeauna primul care cedează.

– Și cu toate astea lucrează împreună?

– Cooper e cel care insistă. De altfel, „lucrează“ e un cuvânt mult prea mare pentru Benjie. Conform unei discuții pe care am surprins-o într-o zi între Jack și Tonof, în general face astfel încât să nu fie în preajmă în momentele în care e nevoie de el. Cu toate astea, rămâne cu fratele lui. Nu poate să-și găsească o altă slujbă cu siguranța plății la sfârșitul săptămânii și fără riscul de a fi concediat.

– Înțeleg. Cooper nu se plictisește cu fratele lui!

– Asta-i sigur! În plus, Benjie e un băiat foarte frumos și el știe asta. Poate să fie și un seducător de temut, când vrea, ceea ce îl face să fie cu atât mai periculos.

Eram furioasă, ca de fiecare dată când mă gândeam la Benjie.

– E un puști capabil să facă rău în mod gratuit. Știi, e din aceia care, atunci când nu toturează pisicile, le dau fos la mustăți. Dacă ar fi fost puțin mai matur, puțin mai experimentat, asupra contului lui aș arunca eu mai degrabă o privire. Ar fi genul care să ascundă bijuterii în cabina fratelui său, chiar dacă ar fi nevoit să pledeze nevinovat, dacă lucrurile s-ar strica. În orice caz, nu regretă deloc interdicția de deplasare a Free Reign-ului. Dimpotrivă, e încântat: cu ocazia asta, are parte de o vacanță.

– Dacă nu lucrează, nu câștigă bani. Cum își plătește atunci călătoriile la New York și nota de plată a iubitelor lui?

– Nu ai nici o bănuială?

Peter a dat din cap, neîncrezător.

– Totuși, Cooper trebuie să știe că nu-i face nici un serviciu, protejându-l în felul acesta...

– Trebuie să-l cunoști pentru a-l înțelege. Cooper e un om dintr-o bucată, care nu știe ce e compromisul, jumătatea de măsură. Când iubește, dă din plin. Loialitatea lui față de mine nu e un exemplu foarte bun? De aici vine și indulgența lui pentru Benjie. Cooper îi trece totul cu vederea. Poate să fie ferm, dar niciodată nu va fi nervos. Și întotdeauna termină prin a accepta.

– Nu se părea, mai devreme.

– Vrei să pariem că se va întoarce singur?

Câteva minute mai târziu, așa cum prevăzusem, Cooper s-a întors fără Benjie.

– S-a dus la Banger, ne-a anunțat el, zadarnic.

Și-a trecut o mână prin păr. Pentru o clipă, am crezut că vrea să ne vorbească despre Benjie, dar și-a lăsat mâna să cadă și s-a îndreptat către ușă.

– Să mergem.

Restaurantul pe care îl alesesem era al unor prieteni, un cuplu originar din Baltimore. Noua lor"bucătărie" nu era cu nimic mai prejos decât marile restaurante din New York. Cooper se simțea incomodat. Piureul de brocoli și porțiile mici de crap cu măcriș, nu-l inspirau. Regreta deja friptura lui de acasă, cu cartofi prăjiți. Cu complicitatea lui Peter, m-am amuzat tachinându-l și l-am ajutat să aleagă. În timpul mesei, nu a încetat să se plângă nici un moment – de decor, de

meniu, de servire și chiar de ceilalți clienți. Dar o făcea cu atâta haz încât cu greu puteai să-l iei în serios.

Mă simțeam incredibil de bine și cele două pahare de Puligny-Montrachet sunt sigură că nu erau străine de euforia mea. Pentru prima oară după câteva luni, alesesem cu mare atenție hainele cu care aveam să mă îmbrac, iar costumul meu de in de culoarea casei îmi dădea plăcuta senzație că eram seducătoare și feminină. Privirea discretă, dar elocventă pe care Peter a aruncat-o picioarelor mele, apoi părului, pe care îl lăsasem liber, nu m-a lăsat indiferentă.

Am băut vinul „îndrăgostiților". Și m-am bucurat când Cooper ne-a însoțit până acasă, altfel nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. S-au așezat amândoi în salon, iar eu am luat loc în fața lor. Nu reușeam să le urmăresc discuția. Mintea mea nu se putea opri să nu evadeze. Mi-am lăsat privirile să se plimbe asupra buzelor lui Peter, asupra mâinilor și mușchilor coapselor care deveneau vizibili când își schimba poziția. Îmi simțeam ochii grei; mi-am sprijinit bărbia în palme pentru a-mi susține capul care picotea...

Am fost trezită de Cooper. Le-am întâlnit privirile amuzate și am avut impresia că se distrează împreună pe seama mea. Chiar dacă ideea nu mă încânta, cel puțin era un mijloc de a se apropia unul de celălalt.

***

A doua zi dimineață, când am coborât în bucătărie, Peter era deja în picioare. Avea un șorț în față și pregătea clătite. Cafeaua era gata, masa era pusă, la radio se auzeau în surdină vechi succese ale anilor '60. Clătitele erau fantastice, nu mai mâncasem niciodată unele atât de pufoase. I-am cerut rețeta, dar când a început să enumere ingredientele, mi-am dat seama că-mi va fi imposibil să le rețin pe toate. Rămânea ca el să mai facă, pe viitor...

„Pe viitor". Am izgonit repede această idee îndrăzneață. Totuși, la întoarcerea noastră din doc, unde Peter a discutat îndelung cu căpitanul portului, care s-a dovedit a fi istoricul acelor locuri, și după ce Peter și-a dus valiza la mașină, nu m-am putut împiedica să nu-l întreb:

– Când vom avea plăcerea să vă revedem?

Mersesem cu el până la mașină. Niciodată nu mă mai încercase o asemenea timiditate.

– Mai ales reginele obișnuiesc să vorbească așa, la prima persoană, la plural, m-a ironizat el.

Mă privea fix în ochi. Lumina privirii lui mi se răspândea în corp ca o limbă de foc.

– Și aici există într-adevăr o regină... a continuat, de această dată pe un ton serios. Ești altfel decât ceilalți, și ei știu asta. Mi-am dat seama din felul în care se apropie de tine, din felul în care îți vorbesc: îți poartă o imensă afecțiune, susținută de un imens respect... Ești o prințesă, Jill, ești moștenitoarea Madiganilor...

– Dar ei nu știu nimic despre mine. Nu le-am spus niciodată...

– Asta face parte din mister. La suprafață ești ceea ce ai ales să fii – o femeie care a abandonat orașul pentru a duce o viață simplă, pe coastă. Dar ești mult mai complexă decât atât, și ființa ta profundă refuză să fie atât de ușor îngropată. Reapare de fiecare dată în gesturile tale, în gusturile tale, în felul în care abordezi o problemă...

S-a oprit și mi-a zâmbit.

– Dar nu ți-am răspuns la întrebare, nu-i așa?

Am rămas uimită de acel portret pe care îl schițase prin câteva mișcări rapide și totuși atât de precise.

– Nu, am răspuns încet.

– Dacă nu ți-am răspuns, e pentru că nu știu. Sunt sigur că mă așteaptă mult de lucru la birou. Îl voi suna pe Cooper, imediat ce voi avea nevoie de o informație... Și pe tine, bineînțeles.

Mi-am ridicat privirile. Vântul îi încurcase părul. Își ridicase gulerul de la bluză.

– Te întorci la New York în seara asta?

– Nu știu încă... Voi vedea cum mă simt pe moment.

– Ar trebui măcar să te oprești să bei o cafea sau să mănânci ceva.

A deschis portiera care ne apăra în parte de vântul rece.

– Mulțumesc pentru tot, Jill.

Vocea lui era mai gravă decât de obicei.

– O cameră de hotel ar fi fost poate mai potrivită. Așa, cel puțin, nu ai mai fost nevoit să-ți pregătești singur micul dejun...

Gluma pe care o făcusem îmi ascundea cu greu emoția. Peter și-a ridicat mâna și m-a mângâiat pe obraz.

– O să-mi lipsești...

S-a aplecat și m-a sărutat. Era exact ce așteptam și de ceea ce mă temeam. Mi-am simțit capul încordându-se. Era suficientă o singură scânteie pentru ca focul care mocnea între noi de mai multe zile să se reaprindă. Toate acele priviri, acele atingeri ușoare...

M-am lipit toată de el și i-am simțit mușchii tari. Sânii mei erau lipiți de pieptul lui, abdomenul meu de abdomenul lui... I-am strecurat mâinile pe sub haină. Și simțeam nevoia să-i ridic puloverul și să-i simt pielea. Niciodată până atunci corpul unui bărbat nu mă mai tulburase într-atât. M-am agățat de el, sprijinită de portieră. Picioarele mi se înmuiaseră. Cu blândețe, Peter și-a împins coapsa între coapsele mele, iar eu am gemut trăgându-l spre mine.

Aproape că am țipat de frustrare când gura lui a părăsit-o pe a mea. Respirația noastră se amesteca. M-a strâns lângă el câteva minute bune.

Cu greu am putut reveni cu picioarele pe pământ... Pentru o femeie care se proclama fidelă soțului ei... bravo! Căci dacă Peter m-ar fi adus în casă, sunt sigură că nu aș fi ezitat să mă dau lui.

Și-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp și s-a sprijinit de mașină.

– Trebuie să plec, a spus el simplu.

Am dat prostește din cap. Fără să mă mai privească sau să mă atingă, Peter s-a strecurat la volan și a pornit motorul.

M-am dat în lături și el a închis portiera. Mașina deja pornise când a deschis geamul de pe partea mea.

– Pe curând...

L-am urmărit îndepărtându-se până ce mașina a dispărut în spatele moviliței de ierburi unduitoare.

„Pe curând!“

Nu reușeam să-mi revin. Și totuși, cuvintele nu fuseseră nepoliticoase. Putea să aleagă între: „Te sun diseară...“ sau „Abia aștept să te revăd“ sau să facă un comentariu asupra sărutului nostru... În sfârșit, ceva personal, nu acel oribil „Pe curând!“

Am urcat furioasă în camera mea, am trântit ușa și am început să invoc toți sfinții cerului și ai pământului. Trebuia să fiu oarbă pentru a ceda într-un mod atât de prostesc unui bărbat capabil de o asemenea insensibilitate! Să plece în felul acela, atât de rece! Nu-i ceream nici o promisiune... Ci doar puțină tandrețe, atât.

Puțină tandrețe...

Subit, mânia mi s-a risipit, ca o minge care se dezumflă. M-am lăsat să cad pe canapea și m-am ghemuit cu fruntea lipită pe genunchi, cu mâinile în jurul picioarelor, și am plâns.

Capitolul 6

Nu plângeam des, dar de câte ori o făceam, lacrimile aveau asupra mea un efect reparator. Când m-am ridicat după ce mi-am șters obrajii, am hotărât că viața mea nu merita să fie tulburată de un lucru atât de nesemnificativ și de efemer cum era un sărut.

După plecarea lui Peter, am început să-mi pun din nou, deși de data aceasta în mod diferit, problema lui Cooper. Pe de o parte, mă simțeam ușurată că-l angajasem pe Peter – durere pe care mi-o pricinuise rănirea personală. Nu-i puneam nici un moment la îndoială profesionalismul și aveam o încredere deplină.

Dar, pe de altă parte, nu-mi suportam pasivitatea. Trebuia să mă implic activ în apărarea lui Cooper. Gândul că cel care îl aruncase în mâinile poliției ar putea rămâne nepedepsit mă făcea să-mi ies din minți. Din vina lui, tot echipajul era acum șomer, iar Cooper risca să-și piardă libertatea.

În cursul zilelor următoare, am încercat să găsesc mijlocul de a mă face utilă, fără să-mi neglijez munca. Redobândindu-mi calmul, am putut să mă dedic din nou olăritului. Am reușit să termin două vaze și o statuetă ecvestră a cărei schiță o făcusem cu o lună în urmă. Eram sigură că Moni va fi mulțumită. Ca de fiecare dată înaintea unei expoziții, simțeam o oarecare teamă. Trac, bănuiesc. Dar imediat ce am terminat aceste două piese, am încetat să mai fiu neliniștită și mi-am regăsit încrederea în mine.

Joi dimineață, m-am hotărât în sfârșit să-i fac o vizită lui Benjie. Era singurul membru al echipajului pe care Peter nu putuse să-l interogheze.

Chiar dacă îl știam nevinovat de furt sau de complicitate, îl bănuiam de omiterea vreunui indiciu... Ar fi putut să audă sau să vadă ceva și să-i subestimeze, fără să vrea, importanța.

Benjie nu m-a primit cu brațele deschise.

– Cooper nu-i aici.

M-a lăsat să aștept în pragul ușii și s-a întors la bucătărie, unde și-a aruncat o capsulă efervescentă într-un pahar cu apă. Nu trebuia să fii Sherlock Holmes ca să ghicești că suferea de mahmureală. Am intrat după el, ceea ce nu a părut să-l încânte.

– Nu se întoarce curând, a insistat el.

– Nu-i nimic. Putem să profităm de absența lui și să vorbim între patru ochi.

– Despre ce?

– Despre Cooper, despre vas, despre echipaj.

Benjie mi-a întors spatele pentru a-și înghiți medicamentul, apoi a așezat paharul pe tejghea. În acest

timp, am putut să-l observ nestingherită – era aproape la fel de înalt ca și Cooper, bine făcut, dar cu trăsături delicate. Îi înțelegeam cu ușurință succesul la femei, chiar dacă după părerea mea, îi lipsea masculinitatea... M-am gândit în mod spontan la Peter și la acea fermitate, acea plenitudine pe care nu ți-o dau decât vârsta și experiența. M-am așezat la masă și am așteptat ca Benjie să-și amintească de prezența mea. Într-un sfârșit, s-a hotărât să se întoarcă spre mine. Arăta groaznic. Cămașa de pe el, șifonată, și obrajii năpădiți de fire de păr nerase. Expresia lui m-a uimit cel mai mult. Pe fața lui era o oboseală și un dezinteres mult prea cinice pentru un puști de douăzeci de ani.

– Ei? Ce vrei să auzi de la mine?

– Cooper riscă prea mult, Benjie. Dacă nu reacționăm cât mai repede, fratele tău poate să fie închis.

– Nu o să se ajungă până acolo. Tipul de la New York se ocupă de el.

– Peter nu e un făcător de miracole. Și orice ar spune, acele bijuterii au fost totuși găsite în cabina lui Cooper. E ca și când ar fi fost prins cu mâna în sac, Benjie. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Eu însămi nu eram sigură. De aceea și insistasem cu atâta hotărâre.

– E foarte greu să demonstrezi nevinovăția când niște fapte atât de concrete ca acesta atestă contrariul.

Chipul lui Benjie rămânea impasibil. Era oare indiferent, sau pur și simplu inconștient?

Am scuturat din cap, descurajator.

– Poate că ar trebui să revin mai târziu.

Am vrut să mă ridic, dar Benjie m-a oprit printr-un gest.

– Nu. Spune acum tot ce ai de spus! „Și să terminăm cu asta odată pentru totdeauna...“

Nu a mai adăugat-o, dar atitudinea lui o spunea. Prezența mea îl deranja. Tot ce vroia era să se debaraseze de mine cât mai repede.

Aș fi vrut să-mi poată fi milă de el. La urma urmelor, avusese o copilărie aproape tragică. Un tată alcoolic, care îl bătea, apoi moartea violentă a ambilor părinți... Nu era nimic surprinzător în faptul că acum simțea și el nevoia să bea pentru a-și demonstra astfel... Pentru a-și demonstra ce, în definitiv? Virilitatea? Puterea? Oricum ar fi fost, avea niște scuze.

Dar în ceea ce-l privea pe Cooper, nu mai avea deja nici o scuză. Compasiunea mea avea limite. În ochii mei, nimic nu putea să-i ierte nerecunoștința față de un frate care îl crescuse și îl apărase. Căci, fără Cooper, ar fi cunoscut probabil deja până acum universul carceral al caselor de corecție.

Dacă am rămas, dacă am reușit să-mi înving repulsia pe care Benjie mi-o inspira, am făcut-o pentru Cooper, și numai pentru el.

– Spuneam, deci, că acele diamante au fost găsite în cabina lui Cooper. E evident că cineva le-a pus acolo.

Eram hotărâtă să-i repet până va înțelege. A scos liniștit o pungă de chipsuri, a deschis-o și a început să mănânce.

– Știi deja ce cred despre asta.

– Da. Că e o înscenare. Dar de către cine? Și în ce scop? Benjie, tu lucrezi pe vas. După părerea ta, ar putea să fie cineva din echipaj?

A dat din umeri.

– De unde să știu?

– Tu îi cunoști.

– Și Cooper îi cunoaște. Bănuiește el pe cineva?

– El se pune garant pentru fiecare dintre ei.

Benjie a zâmbit disprețuitor.

– Ce om de treabă, Cooper!

– Ce vrei să spui?

– O, nimic! Dacă el spune, atunci așa trebuie să fie.

– Asta nu e sigur. Cooper poate să se înșele. Poate că tu știi ceva ce fratele tău nu știe.

– Mă îndoiesc.

A luat o mână de cipsuri cu care și-a umplut gura.

– Gândește-te mai bine, Benjie! E important!

– Crezi că nu m-am gândit până acum? Îți închipui că o să-mi amintesc dintr-o dată ceva, așa, pur și simplu?

Și a pocnit din degete.

– ... doar pentru a găsi un vinovat? Îmi pare rău, dar nu merge așa. Îmi dau seama ce vrei să pui la cale. Pentru a-l apăra pe Cooper, ai fi gata să sacrifici pe oricine altcineva în locul lui!

– Nu pe oricine, Benjie. Pe cel vinovat.

– Și după aceea? Vei merge să susuri la urechea lui Cooper că tu ai fi fost cea care l-a salvat, pentru ca apoi să-ți fie veșnic

recunoscător? Știi, Jill, Cooper n-o să se căsătorească niciodată cu tine. Niciodată!

Tonul veninos cu care îmi vorbise m-a făcut să tresar. Nu-mi dădusem niciodată seama că mă ura atât de tare. Dar de ce? Era adevărat că nu fusesem niciodată în relații bune, dar nimic până atunci nu lăsase de bănuit că mi-ar fi purtat o asemenea pică.

– Între mine și Cooper nu s-a pus niciodată problema căsătoriei, Benjie.

– Pe naiba! Dacă ți-ar propune, nu ai scăpa ocazia! Dar el n-o s-o facă niciodată.

– Ți-a spus el asta?

– Nu-i nevoie. Am și eu ochi să văd! Îl cunosc destul de bine pe Cooper ca să știu ce gândește. Nu sunt atât de idiot, Jill.

– Nu am pretins niciodată contrariul, Benjie. În fine, deci spui că nu ai văzut nimic.

– Da.

– Atunci, dacă echipajul iese din discuție, cine ar fi putut să pună acele bijuterii la Cooper?

A ridicat din nou din umeri.

– Sunt sute de persoane care trec pe chei.

– Nu ai observat dacă vreuna se interesa în mod deosebit de Free Reign?

– Nu. Sau, de fapt, da. Servitoarea. Am ieșit în prima seară să luăm cina într-un bar. După asta, dădea în fiecare seară târcoale vasului. Nu mă mai scăpa din priviri.

A luat și ultimul chips din pachet.

– Niște picioare superbe!

– Oh, Benjie! Nu asta te-am întrebat.

– Nici tu nu ești rea. Dar pe Cooper nu-l interesează. Orice ai face, n-o să aibă niciodată ochi pentru tine...

De această dată nu l-am mai lăsat să termine.

– Benjie! Ce e cu tine? Știu foarte bine că nu-l interesez și sentimentul e reciproc! Poți să dormi liniștit, n-o să-ți fur afecțiunea fratelui tău, dacă de asta te temi!

A scos laptele din frigider și a băut chiar din sticlă. Când s-a întors spre mine, avea la gură o mustață ridicolă de culoare albă.

– Te amesteci unde nu te privește. Cooper se descurca foarte bine cu McHenry.

– McHenry e perfect pentru scandalurile nocturne sau pentru furtul din mașini. Dar în nici un caz pentru un caz ca acesta! Dar credeam că ai încredere în Peter. Sau cel puțin asta ai spus mai devreme.

– A, da, sunt sigur că îl va scoate din încurcătură. Dar și McHenry ar fi făcut-o. Cooper nu e atât de singur precum crezi. Există oameni care se ocupă de el. Nu ești singura care o face, să știi!

– Mă bucur să aflu asta.

M-am ridicat. Benjie nu îmi spunea nimic din ce aș fi vrut să știu și agresivitatea lui începea să mă apese.

– Mulțumesc pentru cooperare, Benjie.

Această discuție mi-a lăsat o impresie inexplicabilă de disconfort. Nu puteam să izgonesc gândul că Benjie avea o legătură cu toată această poveste. Dar ce legătură? M-am hotărât să vorbesc despre asta cu Swansy.

***

A doua zi, imediat ce am ajuns la ea, i-am povestit discuția pe care o avusesem cu Benjie.

– Chiar nu-l înțeleg. Că nu mă place, asta nu se poate impune. Dar să mă acuze că pun la cale să mă căsătoresc cu Cooper...

Mă ascultase în tăcere, legănându-se în scaun, după obiceiul ei.

– Întotdeauna a fost ceva care m-a intrigat. Între mine și Cooper nu a existat niciodată nimic, dar de ce a rămas întotdeauna singur? E un om atât de nemaipomenit! E, într-adevăr, puțin cam retras, dar are atât de multe de dăruit!

– El nu e de aceeași părere.

– Dar cât de mult se înșală!

– Trebuie să aibă motivele lui pentru a se purta așa.

– Ce motive?

Swansy a tăcut un timp atât de îndelungat, încât am crezut că nu vrea să-mi răspundă.

– Cooper a cunoscut o fată, acum multă vreme... a spus ea în sfârșit. Poate că încă mai e îndrăgostit de ea....

M-am aplecat asupra ei.

– Ce fată?

Dar Swansy nu putea să-mi spună. Se mai întâmpla să dezvăluie anumite secrete, ca acesta, atunci când considera

potrivit. Dar confidențele ei se opreau întotdeauna acolo unde începea cleveteala.

– Cooper îndrăgostit... am șoptit eu ca pentru mine. Interesant! Benjie știe?

– S-a întâmplat acum multă vreme.

– Ea unde e acum?

Nici un răspuns.

– S-a căsătorit?

În fața mutismului total al lui Swansy, a trebuit să-mi las imaginația să facă presupuneri.

– Probabil că s-a căsătorit cu altcineva. Altfel, ar mai fi încă cu Cooper. Fata asta nu știe ce a pierdut!

– După cum vorbești, aș spune că-l iubești.

– Sigur că-l iubesc. Dar în felul meu. Îl respect, îl admir. Chiar dacă nu e un om ambițios și nici un superstar... Cooper e mai degrabă o persoană realistă, cu picioarele bine sprijinite pe pământ.

Swansy m-a aprobat printr-o mișcare a capului.

– Nu e ca Adam, am continuat eu. Sărmanul Adam! Era mereu cu capul în nori... Eram amândoi atât de încântați că vom pleca! Familia mea devenise insuportabilă, iar cu a lui nu se mai putea trăi.

– Din aceleași motive?

– Nu, dar până la urmă se ajungea tot la asta. Ai lui aveau obsesia „se poate și mai bine“. Erau amândoi cu ochii fixați pe sferele din înalta societate și îl împingeau spre ea și pe fiul lor. Adam trebuia totdeauna să învețe mai mult la școală, să se împrietenească cu băiatul primarului, să se înscrie în

cutare sau cutare club de sport. Erau niște ariviști, ce mai.... Când Adam i-a anunțat că vroia să fie pescar, aproape că au făcut amândoi un atac de cord.

Swansy nu se mai legăna. Asculta ce spuneam, cu un zâmbet pe buze. Mi-am coborât privirile.

– Și poate că aveau dreptate. Adam nu era făcut să fie un atlet. Și, chiar și lăsând deoparte felul în care arăta, pescuitul nu era o meserie pentru el. De altfel, dacă nu ar fi fost Cooper, ar fi trebuit să renunțe foarte repede.

Începeam să mă întunec. Gândurile negre îmi trezeau vinovăția.

– Și eu îl încurajam. Îi spuneam într-una că dacă vrea, va putea. Că nimic nu-i va sta în cale. Amintirea această mă chinuia.

– Dacă eu nu aș fi insistat, Adam ar fi abandonat și astăzi ar fi fost încă aici.

– Termină, Jill! Adam nu a murit din cauza ta. A urcat pe acel vas din proprie inițiativă. Ăsta era destinul lui.

– Dar pescuitul? De mult ar fi trebuit să renunțe la el. La început fusese un vis devenit realitate, dar cu timpul începuse să-l plictisească... Spre sfârșit, îi inspira chiar oroare.

– Atunci, de ce nu s-a oprit?

– Pentru că eu îl îndemnam să continue.

– Și nu era suficient de adult pentru a-ți ține piept?

Am avut senzația că primesc o palmă. Am vrut să-i răspund, dar am hotărât că era mai bine să tac. Swansy începuse din nou să se legene încet. Scârțâitul ritmat al

balansoarului îmi calmă puțin câte puțin susceptibilitatea care ieșise la iveală. Am tras adânc aer în piept.

– L-am iubit.

Swansy mi-a pus mâna pe genunchi.

– Știu, draga mea. Asta e sigur. Adam a avut parte de mai multă iubire în trei ani decât alții într-o viață întreagă.

***

Peter nu mai sunase. Vorbise de câteva ori cu Cooper, dar, din câte știu eu, cel puțin, nu-i mai ceruse niciodată vești despre mine. Îmi revărsam frustrarea în muncă. De aceea, piesele pe care le realizam erau mai aspre, mai primitive. Cu toate acestea, calitatea lor nu se diminua. Dimpotrivă, ochiul meu, care rămăsese critic, le descoperea o forță care altor piese le lipsea. Cu cât le priveam mai mult, cu atât mai mult îmi plăceau. Și mă intrigau... Le descoperisem, puțin câte puțin o anumită senzualitate. În linia unei vaze, a unui ulcior cu gât de lebădă... O senzualitate pe care Peter o trezise în mine și pe care nu mi-o puteam exprima altfel decât pietrificând-o în lut.

Peter nu suna. De aceea, m-am hotărât să vorbesc cu mama.

– Jillian, tu ești?

– Da mamă, eu sunt.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, totul e în ordine.

– Suni în legătură cu Peter, nu-i așa?

Mama fusese întotdeauna de o perspicacitate uimitoare. Totuși, așa cum făcusem de atâtea ori înainte, am încercat să mă eschivez.

– Nu, deloc... De ce?

– Ești mulțumită de el?

– Da, cred că ai făcut o alegere bună. Am încredere. Procesul e programat peste trei luni.

– Dacă e la înălțimea reputației lui, ar trebui ca totul să se termine cu bine.

– Sper.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială, dar m-am prefăcut că nu eram pe deplin încrezătoare.

– Mă tem să nu fie un fleac pentru Peter. Probabil că are multe alte cazuri mai importante de tratat...

– Bineînțeles. Doar nu vrei ca un avocat să se ocupe de un singur caz!

– Nu, sigur că nu, dar... nu ar trebui ca ceva mai important să-i atragă atenția... Nu se știe niciodată...

– Nu am auzit nimic, dacă asta vrei să știi. Dar se pare că nu are nimic nou, de când a acceptat să-l reprezinte pe prietenul tău.

Deci, Peter nu avea nici măcar această scuză de a nu mă fi sunat.

– Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el? Îl plătești suficient de mult pentru a avea acest drept.

– Da, dar el e în legătură cu Cooper.

– Dar eu pe tine te-am prezentat lui. Tu trebuie să fii intermediara.

– De ce?

– Oh, Jill, chiar trebuie să pun punctul pe „i"?

Nu, nu trebuia. Dar vroiam s-o aud spunând-o.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

Oftatul ei m-a făcut să zâmbesc. Redeveneam fiica nerecunoscătoare, mica oaie neagră a familiei, cea care nu adusese decât dezamăgire.

– Jill... Ce o să mă fac cu tine? Am crezut că ai crescut, că acum ai mai multă minte. Dar, nu! Probabil că aerul ăla marin ți-a atrofiat toate facultățile! Dacă nu-ți dai seama nici măcar de faptul că Peter Hathaway ar fi un soț excelent, atunci ești într-adevăr un caz irecuperabil.

– Un soț excelent pentru cine? am insistat cu naivitate.

– Pentru tine, evident, pentru cine altcineva? În nici un caz pentru mine!

– Și de ce pentru mine? Sunt sigură că la New York sunt sute de femei...

– Dacă ar fi fost, nu l-aș fi trimis la tine. M-am informat bine înainte, crede-mă!

Era din ce în ce mai bine.

– Ai făcut o anchetă?

– Nu era nevoie. Cunoșteam destul de multă lume pentru a fi pusă la curent. Hathaway e omul unei singure femei, Jill. Nu e un donjuan. Puținele relații pe care lumea i le atribuie au durat foarte mult.

– Și ultima când s-a încheiat?

– De unde să știu? Nu e ceva recent, asta-i sigur!

– De ce nu s-a căsătorit?

– Asta m-am întrebat și eu. E ciudat, nu? Poate că nu vrea să-și întemeieze o familie...

– Mai are timp pentru asta. E în floarea vârstei.

– Dar, dar e bine să nu aștepți prea mult pentru a avea copii. Uită-te la mine și la tatăl tău, de exemplu. Ne-am căsătorit când abia ieșisem amândoi de pe băncile școlii. Acum, toți trei sunteți mari, iar noi suntem destul de tineri pentru a duce o viață activă... Ascultă, poate că lui Peter pur și simplu nu-i plac copiii.

Am stat să mă gândesc un moment.

– ... Nu știu. L-am văzut de mai multe ori în preajma copiilor de aici din sat. Nu-i răsfață, dar nici nu fuge de ei. Poate că nu e obișnuit cu prezența lor, atât.

– E păcat. Dacă va fi să aveți, ar trebui măcar unul din voi să aibă experiență în domeniu.

– De ce? Vom face ca ceilalți. Vom învăța din mers.

Căzusem în capcană... Am încercat să mă corectez imediat:

– Bineînțeles... fiecare pentru el. Nu văd de ce am avea copii împreună.

– Ai vorbit cu el despre asta?

– N-aș fi avut nici un motiv. Mamă, îți reamintesc că Peter a venit pentru Cooper. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar între noi doi nu a fost dragoste la prima vedere.

– Asta va veni.

– Mamă... Am iubit deja o dată.

– Și? Dragostea e un sentiment pe care nu-l poți controla.

– Știu foarte bine ce vreau și ce fac.

– Dacă într-adevăr nu ar fi fost nimic între tine și Hathaway, nu te-ai mai fi interesat acum de viața lui. Căci de asta m-ai sunat, nu? Pentru a afla câte ceva.

Draga de mama! Flerul ei rămăsese intact.

– Nu, deloc, am mințit eu cu convingere. Vroiam doar să te anunț că voi avea o expoziție la New York, în a doua săptămână a lui noiembrie. O să primești detaliile în invitație, dar te previn deja că vernisajul va avea loc într-o vineri seara. Sunteți cu toții bineveniți, bineînțeles... Dacă nu poți să vii în acea seară, mă gândeam că poate am putea să ne întâlnim într-o zi și să luăm prânzul.

– E mai simplu să vii tu acasă, la cină.

Era exact ce vroiam să evit. Dar Madiganii nu se deplasau la expozițiile mele. Mai ales la cele care se țineau în galerii nu suficient de prestigioase... Ar face poate efortul dacă aș deveni o veterană a Muzeului de Artă Modernă, dar și atunci ar aștepta probabil câțiva ani buni.

– Bine, am oftat eu. Luni seara?

– Trebuie să mă asigur că toată lumea va fi liberă. Te sunt eu.

Am închis imediat pentru a o anunța pe Moni de prezența mea la expoziție. O decizie pe care o luasem fără să-mi dau seama, în timpul convorbirii cu mama. Vroiam de asemenea să mă asigur că Peter va figura pe lista de invitați...

În definitiv, era avocatul celui mai bun prieten al meu. Și locuia la New York. Cel mai mărunt lucru pe care puteam să-l fac era să mă țin la curent cu desfășurarea cazului care ne preocupa.

Capitolul 7

Noiembrie venise și problema lui Cooper fusese trecută pe planul al doilea. Nu mai aveam acum decât o singură preocupare: expoziția. Eram hotărâtă să-i dau lui Moni tot ce-mi cerea și încă și mai mult. Îmi petreceam deci aproape tot timpul închisă între cei doi pereți ai atelierului meu.

Cu toate acestea, încercam să nu-i neglijez pe Cooper și pe Swansy, la fel ca și pe ceilalți săteni care-mi cereau ajutorul. Aveau nevoie de mine și eu aveam nevoie să mă fac utilă. Asta îmi lipsise cel mai mult înainte de a-l cunoaște pe Adam. Lumea Madiganilor, a Humphreylor și a celorlalți. La ei era lumea lui „fiecare pentru el, a ipocriziei și a egoismului". Era lumea în care egoismul trona.

Adam intrase în viața mea cu o sete de afecțiune pe care mă străduisem să o păstrez intactă. Ne-am mutat aici și am descoperit cu bucurie că și eu puteam să ies în întâmpinarea nevoilor altor persoane care se aflau în suferință. După ce

Adam murise, această tendință nu făcuse decât să sporească.

Ca să fiu sinceră, nu știu de unde venea acea îndârjire cu care îmi pregăteam expoziția. Nu căutam faimă, nu, departe de asta... Ba chiar m-aș fi mulțumit cu ușurință să vând într-un butic de artizanat local. Mi se întâmpla chiar, uneori, să regret că Moni a avut într-o zi ocazia să vadă, la una dintre prietenele noastre comune, una dintre primele mele creații. Mai presus de orice, mă temeam să nu mă împotmolesc în angrenajul comerțului și vânam fără milă primul semn de oboseală, care ar pune capăt bucuriei și creativității mele.

Dar asta nu se întâmpla. În plus, de această dată, eram mobilizată de o sursă inepuizabilă de energie, și din plin motivată: această expoziție le va putea depăși pe celelalte, chiar dacă asta mă va costa timp și energie, mai mult decât de obicei.

Am terminat cu trei zile înainte de plecarea la New York. Totul era gata și Cooper m-a ajutat să împachetez piesele în cufere tapițate. Îmi rămâneau trei zile în care nu aveam altceva de făcut decât să mă gândesc la călătorie, la vernisaj, la familia mea... la Peter.

Am fost nevoită să recunosc – el era sursa mea de energie. El era cel pentru care încercasem să mă autodepășesc. El, a cărui voce nu o mai auzisem niciodată după acel detestabil „Pe curând...“ Nu aveam nici un motiv să cred că va lua parte la vernisaj, chiar dacă Moni îi trimisese o invitație. Dar, orice s-ar fi întâmplat, eram hotărâtă să-l sun. Din motive profesionale, bineînțeles.

Imaginația îmi juca feste. În lutul pe care-l modelam lua formă deodată corpul lui Peter. Îi frământam spatele, pieptul, coapsele... Îi netezeam șoldurile, abdomenul plat, supunându-le voinței mele, tuturor capriciilor mele artistice.

Uneori, forța cu care fanteziile reveneau aproape mă înspăimânta. Pentru a le risipi, rătăceam prin această casă care adăpostise dragostea mea pentru Adam și căutam înfometată amintiri care mă evitau. Nu, nu se șterseseră. Erau încă acolo, dar ca petalele unui trandafir pe care le strecurăm între paginile unei cărți. Ca și ele, își pierduseră mirosul și forța culorii. Le era imposibil să lupte cu acea intensitate vibrantă a senzațiilor mele din prezent.

***

Am ajuns la New York joi după-amiază. Orașul era neschimbat: zgomotos și sufocant. Mulțimea mă speria. Rumoarea mă deranja. Poluarea mă apăsa.

Și Peter, care era și el, acolo, undeva, în spatele uneia dintre fațadele acelea din geam și oțel... Frustrarea mea atinsese punctul culminant. Am recurs atunci pentru a-mi distrage atenția la un procedeu tipic feminin: m-am aruncat asupra magazinelor de modă.

Două ore mai târziu, cu brațele pline de pachete, mă îndreptam spre hotel. Garderoba mea se îmbogățise cu trei

perechi de pantaloni, două rochii, o pijama, o pereche de cizme și câteva piese de lenjerie intimă... cele mai sexy pe care le văzusem și cu atât mai puțin pe care le cumpărasem vreodată.

Seara, am luat cina cu Moni și cu Bill și Celia Fletchel, proprietarii galeriei, care m-au anunțat că piesele mele ajunseseră cu bine la destinație. Mi-au explicat cum aveau de gând să-mi prezinte creațiile, iar eu le-am acceptat ascultătoare toate sugestiile. Mintea mea era în altă parte...

Când m-am întors în camera mea la unsprezece seara, eram în aceeași stare de neliniște și nervozitate care mă stăpânise și acasă. În mod straniu, atmosfera din oraș părea că-și aduce și ea aportul. Mă simțeam atât de departe de satul meu, de viața mea obișnuită, încât mi se păreau permise toate nebuniile. Chiar și aceea de a merge la un coafor...

Ceea ce am făcut a doua zi, la prima oră a dimineții.

Am sunat la coaforul Samanthei, în Manhattan, și am profitat de o anulare în ultimul moment pentru a mă afla deja acolo la prânz. Cosmeticiana nu era prea ocupată; m-a acceptat pentru un tratament pentru față și, din moment ce eram acolo, îmi făcu și manichiura și pedichiura. Trecuse mult timp de când nu mă mai răsfățasem așa. Era plăcut... până la un anumit punct. După trei ore, începusem să dau semne de nerăbdare. Totuși, când am ieșit de acolo, mă simțeam pregătită să cuceresc lumea. Dar pe mine nu lumea mă interesa... Dorința mea de cucerire se oprea la Peter Hathaway.

***

Vernisajul era prevăzut la șase și jumătate. La patru am început deci să mă pregătesc. Nu vroiam să las nimic la voia întâmplării. Nu-mi petrecusem toată dimineața nemișcată pe un scaun pentru a strica apoi efectul printr-un tiv desfăcut sau printr-un fir dus la ciorap. Am făcut mai întâi o baie... cu săruri de iasomie. Aritificiale, bineînțeles, dar nu puteam avea chiar totul. Uleiul parfumat de ambră mi-a lăsat o piele de catifea.

Apoi, lenjeria intimă. Corset negru de mătase, brodat cu dantelă fină, portjartier, de asemenea negru și ciorapi gri care se mulau pe picioare ca o a doua piele.

Totul s-a stricat o dată cu machiajul. Tremurul mâinilor îmi trăda nerăbdarea pe care nu mi-o mai puteam stăpâni și mă împiedica să-mi aplic fardul pe pleoape. M-am felicitat că începusem să mă pregătesc mai devreme. A trebuit să mă șterg de mai multe ori pentru a obține în final un rezultat satisfăcător. Am terminat printr-o tușă de fard pe obraz și un ruj incolor pe buze.

Nu știam ce era mai rău: să mi-l imaginez pe Peter la vernisaj sau să mă gândesc că nu va veni... Ambele posibilități mă panicau. A doua chiar mai mult decât prima. Aveam nevoie de el. Corpul meu îl cerea pe-al lui. Gândul mâinilor lui plimbându-se pe pielea mea îmi dădea fiori. Purtam o

rochie în nuanțele toamnei, pe care o cumpărasem în ajun. Mulată pe talie, pe șolduri, cădea cu finețe până la călcâie. Decolteul lăsa să se vadă din dantela corsetului exact atât cât era nevoie pentru ca imaginația să-și dea frâu liber. Mânecile, foarte largi, se strângeau la încheieturi cu câțiva nasturi negri din onix.

Ca bijuterie purtam doar un lanț în jurul gâtului, cu medalia mea de la botez – pe care nu o dădeam jos niciodată – și niște cercei de aur, foarte fini, la ureche.

Mă simțeam nemaipomenit de elegantă. Dar într-o stare de încordare și surescitare insuportabilă.

Când am ajuns la galerie, mi-am recăpătat puțin calmul. Ani de-a rândul fusesem învățată să-mi ascund emoțiile și să mă „port cum se cuvine“ în societate. Pentru prima oară în viață îmi binecuvântam steaua de a mă fi născut în familia Madiganilor.

„Mergi dreaptă, Jill. Ține spatele drept... Privește în ochi persoana cu care vorbești! Trebuie să creadă că ce spune te interesează... Mai ales nu-ți aranja părul. Scoate-ți mâinile din buzunare. Nu-ți mușca buzele. Zâmbește. Nu așa... Mai subtil. Nu am cheltuit o mică avere pe aparatele tale dentare pentru ca acum să te strâmbi ca o maimuță...“

Dacă ar fi venit, mama ar fi fost mândră de mine. Eu, în orice caz eram. Invitații năvăleau în galerie, iar Bill Fletcher mă prezenta celor pe care încă nu-i cunoșteam. Le strângeam mâinile, râdeam la glumele lor, răspundeam la întreberile, mereu aceleași, pe care mi le puneau cu politețe.

Eram frumoasă, prevenitoare – perfectă.

Când pe lângă mine trecu un platou, am luat cu un gest plin de siguranță un pahar cu vin în care îmi muiam, din când în când, buzele, între două pișcoturi.

Galeria era formată din trei camere, fiecare la un nivel ușor diferit de cealaltă și legate între ele prin câteva trepte. În fiecare dintre ele, stâlpi groși, luminați, susțineau arcade din oțel. Bill mă plimba dintr-o sală în alta. La un moment dat, m-a lăsat în grija soției sale, Celia, care m-a condus la capătul galeriei. Aș fi vrut să rămân lângă intrare, pentru a supraveghea ușa, dar era imposibil. Atenția mea rămânea totuși încordată. Fără să sacrific amabilitățile, am început să cercetez discret cu privirea acel public care, sincer sau nu părea că se extaziază în fața producțiilor mele.

Peter a sosit la șapte și jumătate. Chiar dacă pare incredibil, i-am simțit prezența încă înainte de a-l fi văzut. Deodată, paharul a început să-mi tremure în mână, palmele să-mi transpire. Am simțit nevoia să mă sprijin de unul dintre stâlpii expoziției. Eram în a treia sală, și tocmai îi explicam unei sexagenare cu o pereche de ochelari uriași de ce este o plăcere să trăiești pe malul oceanului.

Imediat ce a trecut pragul, privirile ni s-au întâlnit. Cred că nu voi uita niciodată acea secundă... Trăiam pe propria mea piele sublimul moment din „West Side Story“ când Pony o reîntâlnește pe Maria... Muzica și glasurile celor din jur se opriseră, fețele se contopeau în ceață, pământul a stat în loc.

Eram doar noi doi, legați unul de celălalt prin forța incredibilă a dorinței noastre.

Sfârșitul primului act.

– ... că respirația ține mai ales de loc, nu credeți?

Ochii miopi, enormi în spatele lentilelor, mă priveau cu insistență. Părea că vocea mi se oprise în gât. Am aprobat din cap, rugându-mă ca interlocutoarea mea să continue, dându-mi astfel timp să-mi revin. Dorințele îmi fură împlinite. Admiratoarea mea nu mai contenea. M-am străduit totuși să răspund prin jumătăți de zâmbet și cuvinte monosilabice la vorbăria ei din care la mine nu ajungeau decât fragmente incoerente.

– ... lucrează cu argila. I-ați văzut sculpturile?

Sculpturile cui? Am îngânat la întâmplare că nu, dar că sper că în curând voi avea ocazia.

Peter se apropia, făcându-și loc printre vizitatori. Celia, observându-mi preocuparea, îmi sări în ajutor.

– Jillian Moncrieff lucrează exclusiv cu lutul. E cu totul altceva. De altfel, ne putem da seama privindu-i operele finisate.

Și o luă cu hotărâre de braț, trăgând-o spre un vas inspirat din amforele grecești.

După o secundă de ezitare, Peter se îndreptă spre mine. Luându-mă de mijloc, m-a tras spre el, s-a aplecat și m-a sărutat pe tâmplă.

– Mă bucur să te revăd, Jill.

Pentru ceilalți, nu eram decât doi prieteni. Doi prieteni vechi, bucuroși că se reîntâlneau. Mâna lui întârzie pe șoldul meu mai mult decât era nevoie, dar îmi dădu drumul când Celia ni se alătură.

Am făcut prezentările, Celia l-a recunoscut și s-a declarat încântată și onorată de prezența lui la acea reuniune. Înainte să mai poată adăuga ceva, Bill sosi cu un nou grup de invitați. Cu prețul unui efort colosal, am continuat să-mi joc rolul. Am reușit chiar să port o conversație rațională, în ciuda undelor electrice care îmi alergau sub piele la întâlnirea privirii lui Peter sau la atingerea întâmplătoare a mâinii lui.

Vernisajul se termina la nouă și cu greu puteam să-l părăsesc înainte. Trebuia totuși să găsesc un mijloc de a rămâne singură cu Peter...

Sub pretextul banal că merg să-mi pudrez nasul, m-am retras discret cu Peter în biroul lui Bill. Ușa de-abia se-nchisese în urma noastră, că Peter m-a și tras spre el pentru a mă săruta. Nu era nimic tandru în sărutul lui. Nimic tandru nici în felul în care eu am răspuns. Era expresia a trei săptămâni interminabile de frustrare. Ne-am băut lacomi, unul pe celălalt, amețiți de pasiune, de mângâieri...

Și apoi se auzi un ciocănit timid la ușă.

– O, nu! a gemut Peter.

Și-a lipit fruntea de a mea, străduindu-se să revină la respirația normală. Eu am făcut la fel. Aveam impresia că urcasem până în vârful lui Empire State Building pe scara de serviciu. Picioarele mi se înmuiaseră. Plămânii erau gata să-mi explodeze.

Din nou, o bătaie în ușă. Și din nou, geamătul lui Peter care m-a sărutat ușor pe buze și mi-a luat mâinile de la gâtul lui, îndepărtându-se.

– Mai târziu... a spus încet.

Și ochii lui luminoși promiteau mai mult, mult mai mult decât ceea ce împărtășisem deja.

Și-a aranjat puțin părul în timp ce eu îmi netezeam rochia ușor șifonată și apoi a deschis ușa. Era Moni, care a întins capul, ezitând, neîndrăznind să intre în birou.

– Jill e bine? Am văzut-o intrând aici și mă întrebam...

– E bine, e doar puțin obosită, atât...

S-a întors spre mine:

– Te simți mai bine?

Ne-am întors în mulțime, dar făceam tot posibilul ca Peter să rămână lângă mine. Vroiam să mă asigur că-și va ține promisiunea...

În alte împrejurări, aș fi apreciat fără îndoială acele momente de gelozie. Acea seară se ținea în cinstea muncii mele și oamenii veneau să-mi felicite talentul, frumusețea, organizarea recepției. Dar în acea seară eram indiferentă la orice fel de laudă... Gândurile mele erau în întregime acaparate de acest bărbat, care se afla acum lângă mine, și de perspectiva a ceea ce ne aștepta nu peste mult timp pe amândoi.

Minutele se scurgeau ca orele. Nu-mi mai era sete și nici foame. Oricum, nu de ceea ce mi se servea pe platouri. Unele gânduri mă făceau brusc să mă înroșesc și mă grăbeam să le justific prin căldura neobișnuită din sală. Uneori nu auzeam nici măcar ce eram întrebată. Din dreapta mea, Peter mă ajuta, prevenitor, răspunzând la întrebări în locul meu.

Ora nouă, în sfârșit! Peter a aruncat o privire la ceas. Chiar în acel moment, trei întârziați apărură în pragul ușii. Aș fi putut jura că singurul lucru care îi interesa era bufetul. După ce-au schimbat câteva cuvinte banale despre piesele expuse, s-au năpustit asupra sandvișurilor cu somon.

Am luat-o pe Moni de braț.

– Te deranjează dacă plec?

Moni a aruncat o privire rapidă în direcția lui Peter și mi-a zâmbit complice.

– În locul tău, și eu aș fi la fel de grăbită.

Am oftat, recunoscătoare.

– Te sun mâine.

Peter venea deja de la vestiar cu paltonul meu. M-am îmbrăcat și ne-am luat amândoi la revedere de la cele două gazde.

Două minute mai târziu, aproape că alergam pe bulevard în căutarea unui taxi. Mașina de-abia se oprise că ne-am aruncat amândoi pe bancheta din spate. I-am spus în grabă numele hotelului în care stăteam...

Capitolul 8

Taxiul de-abia a demarat, și Peter a început să mă sărute. Mi-am strecurat mâinile sub sacoul lui, febrilă, avidă să-i simt fermitatea mușchilor sub palmele mele. M-am agățat de umerii lui... Lumea se învârtea.

Îl imploram în tăcere să mă atingă, să mă mângâie peste tot unde corpul meu o cerea, dar Peter refuza cu încăpățânare să-și îndepărteze mâinile de pe talia mea. Și apoi, am înțeles că se temea să le acorde o libertate totală. Dar eu nu aveam nici răbdarea și nici stăpânirea lui Peter...

Încercam cu nervozitate să-i deschid nasturii de la cămașă. Am putut în sfârșit să-mi strecor mâna și să-i simt pielea. Tulburat, Peter a fremătat și m-a mușcat de buză. Am tresărit, dar m-a liniștit imediat sugând încet locul unde mă mușcase. Durerea, foarte lejeră, nu a făcut decât să-mi sporească dorința. Aveam să mă descopăr dintr-o dată perversă? Puțin îmi păsa de asta. Singurul meu scop, în acel moment, era să-mi las plăcerea să atingă paroxismul și să găsesc, în sfârșit, aurul la poalele curcubeului...

De data asta, un sărut nu-mi ajungea. Eu știam asta. Peter la fel. Iar șoferul părea că o știa și el...

– Aproape că am ajuns, domnilor.

M-am lăsat oftând pe locul meu, resemnată să aștept până la hotel. Dar Peter refuză să se mulțumească doar cu atât. M-a așezat ușor pe genunchii lui... Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui și am început să-i mușc încet ceafa. Când i-am simțit mâna strecurându-se sub rochie, a trebuit să mă abțin pentru a nu-mi strânge dinții în carnea lui. A urcat încet de-a lungul ciorapului, s-a apropiat de pielea de la rădăcina coapsei... Am scos aproape un țipăt când mi-a atins cu vârful degetelor triunghiul de mătase neagră, locul în care cărbunii mă ardeau.

– În curând... mi-a murmurat cald la ureche. În curând...

Mașina s-a oprit în dreptul trotuarului.

– Trei dolari cincizeci!

Aș fi plătit de zece ori mai mult pentru ca șoferul să-și continue călătoria, dar Peter îi întindea deja o bancnotă, fără să mai aștepte restul.

Mi-am aranjat repede rochia și am coborât din taxi, urmată îndeaproape de Peter. Probabil că păream foarte dezorientată, judecând după expresia uimită a recepționerului, căruia i-am cerut cheia de la camera 512.

După un minut interminabil de așteptare, liftul a sosit, în sfârșit. M-am năpustit înăuntru, dar în momentul în care Peter vru să se apropie de mine, doi adolescenți reținură ușile și intrară și ei. Era mai bine așa. Altfel numai Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Becurile se aprindeau pe măsură ce urcam. Etajul doi, trei, patru...

Cinci. Culoarul părea fără sfârșit. Peter a trebuit să-mi ia cheile din mână; tremuram prea mult pentru a putea să deschid.

Ușa s-a închis în spatele nostru. Eram, în sfârșit, singuri...

Timp de o secundă, privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui Peter străluceau de o lumină insuportabilă. N-am mai așteptat să descifrez mesajul pe care mi-l transmiteau. Știam deja prea bine...

Paltonul meu căzu pe mochetă, haina lui la fel. M-a tras lângă el, atât de tare încât picioarele mele nu mai atingeau pământul. Mi-a strivit gura cu ardoare și m-a tras în jos, așezându-mă pe covor. Mi-a ridicat rochia peste șolduri, în timp ce eu îi deschideam nerăbdătoare și ultimii nasturi de la cămașă. După câteva momente, am simțit fermoarul rochiei deschizându-mi-se de-a lungul spatelui. Dar mâneca strâmtă a încheieturii ne împiedica.

– Desfă-i, Jill, altfel o să rup tot.

Am blestemat în gând rândul de nasturi de onix care-mi opunea rezistență, dar, într-un sfârșit, am reușit să-i deschid pe toți. Rochia îmi zbura prin cameră. Peter s-a oprit o secundă și m-a privit... Ochii lui arătau limpede că fusese rezultatul extravaganței mele.

Dar eu pe el vroiam să-l văd, să-l ating, să-l mângâi, să-l gust... Își scosese deja cureaua. Am terminat ceea ce începuse și l-am dezbrăcat complet.

Impresionată fără să vreau, m-am oprit și eu pentru a privi acel tribut oferit frumuseții mele... Unghiile mele se plimbau pe pielea care tremura de dorință. Peter nu m-a mai lăsat să continuu. Mi-a tras în jos slipul negru și, îngenunchind în fața mea, m-a tras spre el. Picioarele mi s-au încolăcit în jurul șoldurilor lui.

Un țipăt ușor mi-a scăpat din gât, atunci când l-am simțit în mine. Peter s-a oprit imediat.

– Jill?

– Nu-i nimic, Peter... Continuă... Te rog...

Doar surpriza mă făcuse să reacționez așa. Surpriza de a simți atât de multă plăcere. Mi-am ascuns fața la gâtul lui și mi-am lăsat corpul să se acorde singur cu ritmul pe care i-l impunea corpul lui. Mâinile lui Peter îmi ridicară corsetul, îmi strânseră sânii. Am aruncat capul pe spate, cu respirația întretăiată. Nu mai eram decât dorință... Dorință nesățioasă de a fi posedată de acest bărbat pasionat, care se cufunda în locurile cele mai profunde ale trupului meu, care trezea la viață o voluptate aflată până atunci la marginile feminității mele.

În sfârșit, a fost un soare orbitor care a explodat în mine, în mii și mii de alți sori mai mici... și am căzut lângă minunatul meu amant cu pieptul lucind de transpirație.

Am rămas așa o oră – sau a fost doar un minut? Nemișcați, tăcuți... Pierdusem noțiunea timpului. Mi-am dat din nou seama de ceea ce se întâmpla când Peter s-a întors pe-o parte, mișcându-mă și pe mine.

– Nu, nu pleca... am spus încet, fără să mă gândesc, strângându-l mai tare în brațe.

– Nu plec nicăieri.

S-a dat puțin înapoi spate și m-a privit un timp îndelungat. Am plecat capul, dându-mi seama că, prin corsetul ridicat, Peter îmi vedea în întregime pieptul.

– Ești foarte frumoasă.

Mi-a mângâiat sânii, apoi abdomenul, coapsele...

– Încă mă mai întreb cum am putut aștepta până la sfârșitul recepției... și al acestor trei săptămâni, de altfel.

I-am prins între degete o șuviță de păr, de care am tras încet.

– Ai fi putut să suni.

– Și tu la fel!

– Dar tu ești bărbatul. Tu ești cel care trebuie să facă primul pas.

A zâmbit, dar părea distrat. Am avut impresia că se gândea la altceva.

Și nu mă înșelam. A început încet să-mi detașeze portjartierul. Apoi, cu gesturi care mi-au aprins din nou simțurile, mi-a dat jos ciorapii. Mătasea se desfășura pe picioarele mele, scoțându-mi puțin câte puțin la iveală pielea de o incredibilă albeață... Eram fascinată. Bineînțeles că mă gândisem la Peter cumpărând acea lenjerie. Dar fanteziile mele se opriseră la privirea lui. Nu-mi imaginasem niciodată că mi i-ar putea scoate chiar el.

După ce mi-a dat jos corsetul, nu mai rămâneau pentru a-mi feri goliciunea decât lanțul și medalia mea de la botez.

Atunci, s-a sprijinit pe coate, și, cu capul ușor înclinat, m-a examinat. Mă atingea doar cu vârful privirii, cu pleoapele

pe jumătate închise. Inima a început să-mi bată mai tare; dorința renăștea. Urmăream mișcarea lentă a privirii lui. Ca sub efectul mângâierilor lui, sfârcurile sânilor mi s-au ridicat, mușchii mi s-au contractat, căldura a reizbucnit între coapse...

Peter mi-a luat mâinile și mi le-a îndepărtat de-o parte și de alta.

Intensitatea cu care mă studia m-a făcut brusc să mă înroșesc. Aș fi dat orice să mă ascund în spatele unui cearșaf. Am întors, capul stânjenită.

– Jill... De ce te simți rușinată? Nu de corpul tău, nu-i așa?

S-a ridicat deasupra mea. Tot ce mai vedeam erau umerii și lumina pe care o emana ochii lui. S-a aplecat, s-a jucat cu buzele mele...

De această dată nu ne-am mai grăbit. Trecusem de stadiul de urgență. Dorința noastră rămăsese la fel de puternică, dar am știut să o savurăm pe-ndelete și să ne îmbogățim plăcerea prin mângâieri mai subtile, prin sărutări mai puțin pasionale... De această dată, tandrețea își avu locul binemeritat.

Mult timp după aceea, odihnindu-mă pe pieptul lui, a trebuit să admit că Peter știuse să facă din mine ceea ce nici un bărbat nu făcuse până atunci: o femeie împlinită și realizată. Peter trecuse un alt prag. Mi-a luat fața între mâini și m-a sărutat...

– Te iubesc, a spus simplu.

Nu mă așteptam la asta. Și nu eram pregătită pentru o asemenea mărturisire. Cuvintele aveau o implicație mai profundă pentru mine.

Probabil că privirea mea trăda panică. A început să-mi netezească ușor buzele cu vârful degetelor.

– Nu-ți cer nimic în schimb, Jill, nu încă. Timpul va hotărî. Încă de la început, s-a întâmplat ceva între noi. A fost o atracție fizică, bineînțeles, dar sunt sigur că mai e și altceva... Voi avea răbdare. Și voi aștepta să-ți dai singură seama de asta.

Nu vroiam și nici nu puteam să mă gândesc la dragoste. Venisem la New York pentru a-l vedea pe Peter, și pentru a pune capăt odată pentru totdeauna acelei dorințe care mă tortura. Dar nu eram dispusă să merg mai departe. Nu încă...

– Timpul, Jill, a repetat Peter. Poți măcar să-mi acorzi un timp?

– Cu o condiție: să mă duci să mănânc. Mi-e o foame de lup.

Capitolul 9

Când am trecut pe la ea, în miercurea următoare, Swansy era extrem de bine dispusă. Asculta o emisiune la televizor, iar tema zilei erau agresiunile feminine comise împotriva bărbaților.

– E rușinos să auzi așa ceva! Bărbați violați de femei! Ce vrea să însemne asta? Ca și când am putea s-o facem fără acordul lor! Toate astea nu sunt decât invenții pentru ca noi să le plângem de milă!

Am privit o clipă pe cei trei bărbați care stăteau pe scaune în jurul jurnalistului. Unul dintre ei vrusese ca identitatea lui să rămână anonimă.

– Și totuși, nu par că se prefac.

– Să nu ai încredere în ei... Parcă îi și văd, cu expresiile lor teatrale. Dar eu știu să aud.

M-am gândit la singurul bărbat care-mi stăruia acum în minte. Petrecusem împreună aproape patru zile într-un pat, dar nu avusesem ocazia să-i forțez voința.

Rebecca veni să se gudure la picioarele mele. O scărpinam între urechi, când, deodată, Swansy a început să dea semne de nerăbdare.

– Deci?

– Deci, ce?

Nu aveam nici un chef să discut despre violul masculin.

Swansy a luat telecomanda și a stins televizorul.

– Povestește-mi tot.

M-am așezat lângă ea și Rebecca își puse capul pe picioarele mele.

– Cu ce-ai vrea să încep?

– Cu călătoria.

– Fără incidente.

– Hotelul?

– Plăcut.

– Expoziția?

– Totul s-a desfășurat de minune.

– Le-a plăcut?

– Probabil. S-a vândut bine. Am acasă un munte de comenzi...

– Și omul tău?

– Omul meu?

Era întoarsă spre mine și zâmbea.

– Peter... am spus încet.

Am tras adânc aer în piept și am oftat.

– E fantastic.

Surâsul lui Swansy rămase același. Mi-era absolut imposibil să-mi dau seama la ce se gândea. Nevăzătoare cum era, ar fi fost o jucătoare de pocher cum nu s-a mai întâlnit până acum.

Am cedat, ca de obicei, nevoii de a rupe acea tăcere pe care ea o lăsa în aer.

– A venit la vernisaj vineri seara și, în afară de o întâlnire, pe care a avut-o duminică dimineața și de seara pe care eu am petrecut-o în Philadelphia, am stat împreună, fără să ne despărțim o secundă. E pur și simplu... fantastic, am repetat, negăsind alt cuvânt.

Am vrut să-i povestec lui Swansy despre puținele momente pe care nu le petrecusem în pat...

– Am fost la galerie de mai multe ori... El a insistat să mă ducă în restaurantul lui preferat și să facem o plimbare cu bacul în jurul Manhattnului. Eu i-am arătat Muzeul de Artă Modernă. Într-o seară am ieșit la miezul nopții pentru a vedea un film de groază și a mânca după aceea un sandviș enorm cu carne de vită...

– După câte înțeleg, nu v-ați plictisit...

– O, nu! E ciudat: dintotdeauna am urât New Yorkul, dar acum am descoperit un alt oraș... Peter m-a învățat să mă bucur de ceea ce oferă el așa cum este.

Swansy a dat din cap. M-am rezemat de scaun și am mângâiat-o în continuare pe Rebecca, am acceptat să visez cu ochii deschiși.

– Am vorbit mult... E ciudat.

– De ce?

– Pentru că... Suntem atât de diferiți unul de altul. Ne tragem amândoi din medii total opuse. Familia mea era bogată, a lui nu. El trăiește în oraș, mie îmi place viața la țară. În multe lucruri avem păreri radical diferite, dar reușim totuși să discutăm fără să ne certăm. Acum înțeleg de ce a ales să fie avocat. Are o asemenea logică și vivacitate a minții, încât uneori mi-e foarte greu să-mi păstrez poziția.

– Și totuși, în final reușești.

– O, da! De altfel, și el vrea asta. Nu cred că lui Peter îi plac femeile prea docile, de genul „da, dragul meu, sigur, dragul meu".

– M-ar mira. Altfel, ar fi avut ocazia până acum să se căsătorească. Dimpotrivă, probabil că tocmai din cauza asta nu a avut decât aventuri fără angajamente, până acum.

„Ca a noastră", am fost pe punctul să spun. Dar mi-a revenit în minte imaginea lui Peter în momentul despărțirii noastre.

– O să-mi fie dor de tine.

– O să-ți fie dor de corpul meu.

– Nu. De tine, în întregime. Îmi place ce e aici... Mi-a pus un deget pe tâmplă. Și aici.

Și apoi mâna pe inimă.

Era prea serios când vorbea și asta mă speria. Aproape că regretam că nu-mi ceruse nimic. Dacă ar fi avut o exigență cât de mică, mi-ar fi fost mult mai ușor să-l țin la distanța. Dar așa...

M-am uitat la Swansy. Aștepta răbdătoare să continuu.

– Vine aici weekendul ăsta.

– Nu pari deosebit de entuziasmată.

– Nu, sunt puțin confuză. Când mi-a spus, pe moment, am sărit în sus de bucurie. Ne simțeam atât de bine, împreună, acolo... Dar acum, odată cu distanța, nu mai știu ce simt. Dacă măcar aș ști ce vreau!

– Dar el, el ce vrea?

– Tot.

– Tot?

– Tot. În sfârșit, nu mi-a spus-o explicit. Dar mă iubește, în privința asta nu am nici un dubiu... E sigur că sunt femeia visurilor lui.

Swansy a oftat adânc.

– Dumnezeule! E atât de romantic! Ar fi cu siguranță un scenarist mult mai bun decât cei care scriu serialele acelea stupide pentru televiziune.

– Swansy, nu glumesc!

– Îl iubești?

– Bineînțeles că nu. L-am iubit pe Adam. Și nu putem să iubim de mai multe ori în viață. Și în plus... În plus, nu-l cunosc pe Peter de suficient de mult timp pentru asta!

– O să te facă fericită, Jill.

– Fericită? Dar nu am putea nici măcar să trăim împreună! E mereu ocupat cu drumurile între sălile de tribunal și birou... Și când nu lucrează, explorează insulele pustii din mările din Sud.

– Mmm... Trebuie să fie foarte pasionant.

– Poate, pentru el. Dar viața mea e aici. Ce mă pasionează pe mine sunt calmul și rutina.

– Asta îți dau siguranță?

– Exact.

– Și ești fericită așa?

– Foarte.

– Ești o femeie împlinită, satisfăcută...

Eram gata să confirm încă o dată, dar m-am oprit. Ar fi trebuit să mă gândesc că Swansy mă va conduce în miezul problemei.

– Ce o să se întâmple cu mine, Swansy?

Vocea mea era atât de lamentabilă, încât nu mi-am recunoscut-o.

– Dacă aș putea să dau timpul înapoi...

– De ce? Atunci erai împlinită?

– Aveam tot ce-mi trebuia.

Swansy și-a mușcat buzele și a schițat din cap.

– Nu, Jill, îți lipsea ceva și asta e evident. Atunci nu-l cunoscusei nici pe Peter. Iar acum nu mai ești la fel... fie că vrei, fie că nu vrei. Și nimic nu va mai fi ca înainte.

I-am aruncat o privire severă, sperând că o va putea simți.

– Ce fel de prietenă ești tu, Swansy? Am venit la tine să găsesc alinare...

– Ai venit pentru a mă auzi spunându-ți că ai avut dreptate să petreci aceste patru zile cu Peter la New York. Și asta am și făcut.

– La New York, da! Era un teren neutru. Dar aici, e altceva. Aici e locul lui Adam.

– Prostii!

Swansy își pierdea atât de rar calmul, încât acest cuvânt a avut asupra mea efectul unei injurii.

– Dintotdeauna, aici a fost mai mult locul tău, decât al lui Adam! Privește adevărul în față, Jill: de la început, tu ai fost cea care s-a integrat aici, și nu Adam!

– Dar aici a trăit. Aici am trăit amândoi.

Swansy m-a împins cu un deget.

– Chiar vrei să ți-o spun, Jill?

– Ce?

– Dacă Adam nu ar fi murit, nu ați mai fi fost acum împreună.

– Swansy!

– Ăsta-i adevărul. Poți să-ți transformi casa într-un sanctuar, dacă asta îți face plăcere, dar dacă Adam ar fi fost acum în viață, ar fi plecat.

– Dar... mă iubea!

– Da, nu contest asta. Dar nu avea forța ta. Chiar tu ai spus-o: la sfârșit, ajunsese să aibă oroare de pescuit. În curând, te-ar fi pus să alegi: să pleci cu el sau să rămâi aici. Și sunt sigură că ai fi ales a doua variantă. Atunci, nu mai spune că ăsta e locul lui Adam. Pentru că e o minciună.

– Ești crudă, Swansy.

– Nu, sunt doar lucidă. Văd că ești singură de șase ani și că ai deja peste treizeci de ani. Mai văd că dormi într-un pat

gol și că dacă vei mai continua așa, te vei trezi curând bătrână ca mine, și fără nici o persoană căreia să-i lași drept moștenire casa.

Am dat din umeri. Swansy mersese drept la țintă.

– Vezi multe, pentru o nevăzătoare.

– Când mi-a luat vederea, Dumnezeu mi-a dat un alt simț.

– Într-adevăr. Și de asemenea, curajul să nu scutești pe nimeni.

– E mai bine să fii oarbă, decât surdă. Și eu nu sunt surdă. Înțeleg perfect ce spui și ce nu spui... Ai vrut un sfat? Ți l-am dat.

– Nu-mi place sfatul tău.

– Foarte bine. Și ce ai de gând să faci?

– Să schimb subiectul.

– Fă cum vrei.

Swansy a început din nou să se legene. Balansoarul scârțâia în tăcerea care se lăsase. Apoi fața lui Swansy și-a pierdut treptat din asprime, pentru ca la sfârșit să redevină cea pe care o cunoșteam și o iubeam atât de mult.

În adâncul meu, știam că Swansy nu se înșela cu totul. Dar în acel moment eram prada unei confuzii mult prea mari pentru a putea recunoaște adevărul. Aveam nevoie de o diversiune.

– Swansy, în legătură cu Cooper... m-am mai gândit.

– Nu știu când ai avut timp, a spus ca pentru ea.

Am zâmbit, amuzată fără să vreau.

– M-am mai gândit... e ceva putred la mijloc.

– Crezi?

M-am încruntat și am încercat să-i ignor sarcasmul și să-mi urmez cursul gândurilor.

– E clar că cineva păstrează ceva doar pentru el. E imposibil ca un străin să fi putut urca pe Free Reign, să meargă în cabina lui Cooper, s-o găsească și să ascundă bijuteriile, fără ca cineva să nu-și fi dat seama de asta. Cooper nu lasă niciodată vasul nesupravegheat. Întotdeauna unul dintre băieți rămân de veghe.

Swansy m-a încurajat cu un discret hmm....

– Dat fiind faptul că toți fac cu rândul, oricare dintre ei ar fi putut să fie pe vas în acel moment. Bineînțeles, puteam să facem presupunerea că băieții în chestiune au adormit. Dar toți au informat acest lucru și Cooper nu are nici un motiv să le pună cuvântul la îndoială. Sunt oameni aspri, dificil de abordat, dar care nu ar minți niciodată... Deci, la drept vorbind, sunt în afara oricărei bănuieli. Rămâne Benjie – singurul pe care Peter nu a putut să-l interogheze.

Scaunul își continua nestingherit balansul.

– Benjie e singurul membru al echipajului al cărui cazier nu e imaculat. Știu că e stupid să spun asta. Are doar douăzeci de ani și e doar un puști cu probleme. Nu-l vor trimite pe scaunul electric pentru că a furat câteva discuri și, e adevărat, nu pot să mi-l închipui având relații cu escroci mai periculoși... Dar, pentru Dumnezeu, Swansy, e un băiat atât de agresiv și de ostil...! Sunt aproape sigură că el știe ceva.

Senzația mea a rămas suspendată în aer. Mă așteptam ca Swansy să-i ia apărarea, să-mi risipească acele bănuieli care mă frământau. La urma urmelor, ea îl cunoștea mult mai bine decât mine. Îl cunoștea încă de când se născuse...

Dar Swabnsy nu i-a luat apărarea.

– N-ar fi exclus..., a spus ea, pe un ton misterios.

Am tresărit.

– Ce vrei să spui? Swansy, ai spus deja prea mult și prea puțin, am insistat, neprimind de la ea nici un răspuns. E vorba aici de viitorul lui Cooper! Procesul va avea loc de-abia peste trei luni și, în așteptarea lui, băieții sunt șomeri. Swansy, dacă știi ceva...

– Nu știu nimic sigur... dar unele posibilități pot fi luate în considerare.

– Deci, Benjie ar putea să fie implicat în acest furt, asta vrei să spui? Dar de ce? Și pentru cine? Și cum poate să accepte să lase povara responsabilității tocmai asupra fratelui său?

Swansy s-a închis în ea ca o scoică. În disperare de cauză, am recurs la metoda ei și am privit uimitor cum cade singură, în propria ei capcană. După câteva momente de tăcere, s-a hotărât să vorbească.

– Nimic nu e simplu când e vorba de Benjie. El are alte referințe decât noi. Și fără îndoială are scuze pentru felul în care se poartă, nu sunt eu în măsură să-l judec. Dar nu m-ar surprinde să știe ceva și să nu vrea să spună.

– Merg la el.

– Nu, nu! Ar fi prematur. E posibil să mă înșel, Jill. Nu trebuie să-ți asumi riscul ăsta.

– Da, ai dreptate.

Am reflectat o secundă.

– Cel mai bine ar fi să vorbesc cu Cooper. N-o să i-o spun în față, evident. E atât de susceptibil când e vorba de Benjie... Dar cu câteva întrebări subtile, voi putea afla, poate, dacă și el împărtășește suspiciunile noastre.

Swansy mi-a luat mâna și mi-a strâns-o între mâinile ei, apoi și-a reluat mișcarea de pendulă de ceas.

***

Cooper nu era acasă. A trebuit să aștept după-amiaza pentru a-l putea vedea. A vrut să afle tot despre călătoria mea și i-am povestit în detaliu cum a decurs desfășurarea expoziției, precum și seara pe care o sacrificasem familiei mele.

– E aproape liniștitor să-i vezi. Sunt neschimbați, mereu identici cu sine... Familia mea e o valoare incontestabilă. Tata și Ian sunt asemănători; ca două picături de apă. Amândoi au același fanatism pentru zeul dolar... Samantha se străduiește mereu să urce mai sus pe scara socială, folosind orice mijloc,

bineînțeles. Iar mama reprezintă autoritatea, în toată măreția ei. Aproape că nu-și dă jos roba de judecător, când ia masa.

Cooper m-a privit atent.

– Și totuși, nu pari atât de intrigată ca de obicei!

– Nu, ai dreptate!... Probabil că încep să devin imună.

– Sau poate că te gândeai la altceva.

– Poate...

L-am privit pe furiș, în timp ce șlefuia cu grijă catargele de la macheta sa. Cooper vroia să mă aducă pe un drum precis... De altfel, nu după mult timp, am avut și confirmarea:

– M-a sunat Peter, azi dimineață... Se pare că v-ați întâlnit?

– Ți-a spus el asta?

Cooper a dat încet din cap.

– L-am însoțit până la birou, am spus eu, pentru a-mi ascunde jena. L-am văzut lucrând alături de asociații lui... E impresionant. Ar fi trebuit să fii și tu acolo!

– Pentru a ține lumânările?

Era inutil să încerc să mă eschivez față de Cooper.

– Ai dreptate. Ar fi fost jenant pentru tine, mai ales în momentul în care am făcut dragoste pe birou! Cooper, trebuie să vorbim despre Benjie.

Cooper și-a ridicat ochii de pe polița sa.

– Chiar ați făcut dragoste pe birou?

– Bineînțeles că nu! Benjie, Cooper! Spune-mi...

– Ai mers la el?

– Nu, la hotelul meu. Cooper, spune-mi, eu îți pun întrebări despre viața ta sexuală?

– Nu, dar nu-i același lucru. Peter e primul bărbat pe care l-am cunoscut, care este suficient de puternic pentru tine.

M-am așezat în fața lui și m-am aplecat pentru a-i înfrunta privirea întunecată.

– Vreau să vorbesc cu tine despre Benjie, Cooper.

Și-a ridicat calm privirile.

– Ba nu.

– De ce?

– Pentru că Benjie e problema mea, nu a ta.

Era prea târziu pentru întrebările subtile.

– Benjie ascunde ceva, Cooper.

– Ce te face să spui asta?

– Comportamentul lui grav și ezitant. Ai observat că a fost singurul care nu a vrut să-l întâlnească pe Peter? Te asigur că dacă n-ar fi avut nimic să-și reproșeze...

– Ce spre exemplu, e?

Își pusese la loc macheta și își închisese briceagul. Mă privea, cu brațele încrucișate, cu o intensitate ieșită din comun.

– Ei bine... poate că a văzut pe cineva urcând pe vas. Și poate că acest cineva era unul dintre cunoscuții săi, și de aceea, a vrut să-l protejeze. De asemenea, poate că a făcut-o chiar el, în contul altcuiva. Poate că pare mârșav să emiți ipoteze de genul acesta cu propriul tău frate, dar recunoaște măcar că în toată povestea asta e ceva putred la mijloc.

Cooper își ascundea emoția în spatele unei expresii rigide care m-a făcut să mă simt prost.

– Benjie nu ți-a mărturisit nimic? am insistat eu.

– Nu vreau să-l amestecăm în asta.

– Cooper, tu știi ceva.

– Nu Benjie a făcut-o. Dar are totuși un rol în toată încurcătura asta.

– Nu trebuie să-l aperi, Cooper! Totuși, nu vei face închisoare pentru un furt pe care nu l-ai comis!

– Nu pentru asta l-ai angajat pe Peter.

– Peter nu va face o minune, Cooper.

Privirea lui a rătăcit un moment pe peretele din fața lui, apoi s-a întors spre mine

– Jill, ai ținut cu orice preț ca Peter să mă apere. Am terminat prin a accepta, dar asta nu înseamnă că sunt pregătit pentru orice. Ai dreptate... nu va putea face o minune. Nu-i cer nici să-mi dovedească nevinovăția, nici să caute un vinovat. Tot ce are de făcut e să obțină achitarea din lipsă de probe.

– Dar dacă Benjie...

– Jill, nu-l amesteca pe Benjie în treaba asta, a spus Cooper, scrâșnind din dinți.

– Nu mai e un băiețel, Cooper. Poate să răspundă de faptele lui.

– Și crezi că nu-mi dau seama de asta?

– Dacă Benjie acceptă să mărturisească de bunăvoie, va avea parte de indulgența judecătorului.

– Las-o baltă, Jill.

Eram la o răscruce. Puteam să respect alegerea lui Cooper și să-i păstrez astfel prietenia, sau puteam să pun în pericol

acea prietenie, cu prețul garantării viitorului lui. Pe de o parte, ca și de cealaltă, aveam de pierdut.

– Nu-mi place asta, Cooper... am spus încet.

Vocea mea era gâtuită. Cooper s-a aplecat și și-a așezat mâna pe a mea.

– Totul va fi bine, Jill. Ai încredere în mine. Și în Peter. O să ies cu bine din toată încurcătura asta.

***

Peter îmi lipsea. Și eram prima pe care o surprindea acest lucru. Îmi închipuisem că, după acele patru zile petrecute împreună, dorința mea pentru el va atinge o anumită împlinire. Ei bine, nu. Dimpotrivă, avea tendința să sporească. Îmi simțeam inima bătându-mi mai tare, la simpla idee a weekendului care ne aștepta...

Cu toate acestea, cel mai ciudat era că dorința mea era doar de natură fizică. Îmi veneau mereu în minte momentele pe care le petrecusem la New York, discuțiile noastre, tăcerile noastre, glumele.

Mă linișteam cum puteam. Mă gândeam că, odată cu trecerea timpului, îmi voi regăsi calmul și rutina de zi cu zi.

Dar în așteptare, nerăbdarea mă măcina. Când ziua de sâmbătă a sosit în sfârșit, am avut impresia că o așteptasem săptămâni întregi...

Am mers să-l iau de la aeroport, iar întoarcerea acasă a fost puțin cam grăbită. Aveam enorm de multe să ne spunem, dar printr-un acord tacit, am amânat discuțiile pentru mai târziu.

L-am dus în camera mea, fără să ezit și fără să stau pe gânduri. Și totuși, jurasem că nici un alt bărbat, în afara lui Adam, nu va dormi în patul meu. Cu atât mai mult cu cât am făcut orice, în afară să dormim. După ce am făcut dragoste, i-am povestit toate discuțiile cu Swansy și Cooper, iar el a hotărât să mergem la Swansy, în acea după-amiază.

L-am lăsat să-i vorbească. Argumentele lui, mai puțin subiective decât ale mele, mai pragmatice, vor reuși poate s-o convingă... Peter i-a expus situația dintr-un punct de vedere strict profesional. Pe scurt, cazul nu făcuse progrese. Acuzația împotriva lui Cooper rămânea neschimbată și totul depindea de părerea juraților.

– Cel mai mic indiciu care ne-ar putea duce pe urmele vinovatului ne va fi de folos, Swansy, a încheiat el.

Nici un răspuns. Peter a încercat o abordare mai directă.

– De ce Cooper e atât de hotărât să-l protejeze pe Benjie?

– Pentru că e un om mult mai loial. Iar Jill știe la ce mă refer.

– În cazul ăsta, nu mai e vorba de loialitate, ci de o încăpățânare oarbă.

– Și dragostea e oarbă.

I-am întâlnit privirile lui Peter, care părea la fel de surprins ca mine.

– Dragostea? Dar Cooper nu e îndrăgostit. A fost, acum multă vreme și...

– Și încă mai este. De Cyrill.

– Oh! E de aici, din sat?

– Nu. A lucrat aici. Era chelneriță la Sam's pe vremea când proprietarul barului era tatăl ei.

Peter s-a gândit o secundă și apoi a spus:

– O încăpățânare oarbă... între Cooper și Cyrill, sau între Cooper și Benjie?

Swansy a dat din umeri. M-am întors spre Peter.

– Nu mi-a vorbit niciodată despre ea. Nu știam nici măcar că există... Nimeni din sat nu i-a menționat vreodată numele.

– Îi protejează pe-ai lor, răspunse Swansy.

– Dar Cyrill nu e una de-a lor.

– Cooper este. Și Benjie la fel.

Am avut deodată impresia că ajung la un impas.

– Dar ce are asta de-a face cu furtul de bijuterii? Swansy...?

A dat încet din cap și a închis ochii.

– Haide, Swansy, a insistat politicos Peter. Oricum vom afla, mai devreme sau mai târziu. E mai bine să ne spui acum.

A răspuns cu capul plecat, cu o voce care trăda o mare emoție.

– Și eu sunt din sat. Nu-mi cereți să-l trădez pe Cooper mai mult decât am făcut-o deja.

Aș fi considerat nedrept și crud s-o chinuim mai mult. Swansy deja ne ajutase din plin. Ne trimisese pe un nou drum. Rămânea să ne descurcăm singuri de acum încolo.

Capitolul 10

Ne așteptam la asta: la simpla menționare a numelui lui Cyrill, sătenii se cufundau toți într-o tăcere de nezdruncinat. Era clar că o cunoșteau toți, dar că nici unul nu vroia să vorbească despre ea.

Se numea Cyrill Stockland. Aflasem asta scotocind prin dosarele din pivnița lui Sam, duminică seara. Lucrase șapte luni ca chelneriță, cu douăzeci și doi de ani în urmă. Adresa pe care o lăsase la Sam era cea a unui restaurant dintr-un orășel din New Hampshire. Fără să ne facem speranțe, dar pentru a nu neglija nici un indiciu, eu și Peter am mers acolo luni dimineață. Din fericire, Peter reușise să obțină liber pentru marți.

Evident că nimeni de la restaurant nu auzise niciodată de Cyrill Stockland. Totuși, bucătarul ne-a îndreptat spre un hotel-pensiune unde aveau obiceiul angajații să se cazeze. Acolo, proprietarul își amintea de ea.

– O fată superbă, cu multă clasă... Soția mea nu o plăcea. Spunea că este prea pretențioasă... Avea un logodnic... Un băiat frumos și el. Înalt, brunet.

Mă întrebam dacă nu cumva era vorba de Cooper, dar memoria proprietarului nu mergea până acolo încât să-și amintească numele băiatului. Ne-a dat totuși o altă adresă, cea a unui motel din Nord-Vestul Massachusettes-ului.

– Pe vremuri, motelul aparținea unor prieteni. Când Cyrill s-a săturat de cătunul nostru, i-am recomandat să meargă acolo.

Și-a dat jos boneta și și-a trecut mâna prin părul încărunțit.

– Nici măcar nu știu dacă a mers acolo, dar merită să încercați.

Motelul era o adevărată bijuterie. Ținut de doi bărbați, probabil homosexuali, dar foarte amabili și prevenitori, era ascuns pe un deal împădurit, într-o poieniță. Numele de Cyrill Stockland le era complet străin, dar unul dintre ei a ridicat imediat receptorul și a luat legătura cu fostul proprietar. Care, câteva ore mai târziu, și-a amintit și ne-a dat numele unui club privat din Westport, Connecticut, unde Cyrill plecase să lucreze după ce renunțase la slujba de la motel.

Amânând întoarcerea pentru a doua zi dimineață, am rămas acolo cu Peter, am luat cina la lumina lumânărilor și am degustat un pahar de coniac vechi, lângă șemineul din salon, după care ne-am retras în camera noastră. După câteva

ore de somn, Peter a închiriat o mașină pentru a se întoarce la New York, iar eu m-am întors în Maine.

Hotarâsem să ne vedem weekendul viitor. La New York, de această dată. Trebuia să iau avionul, dar, cum nu aveam nimic mai bun de făcut în acea zi, m-am hotărât să plec cu mașina, dimineața la prima oră și cum Wesport era în drum, să mă opresc și acolo.

Patronul clubului își amintea perfect de Cyrill. Și cu un motiv... Se pare că fata semănase ceartă între chelneri. Când sarcina ei a devenit evidentă, doi dintre ei au venit să revendice paternitatea. În aceste condiții, Cyrill, evident, nu a putut să-și păstreze serviciul. Patronul o auzise vag vorbind despre New York, dar fără să-i acorde mai multă importanță. Oricum, mi-a spus numele unuia dintre angajații care se bătuseră pentru ea. Era căsătorit, tată a cinci copii și lucra încă pentru club. Acum se ocupa de personal. Patronul a acceptat să mă însoțească până la biroul lui și să mi-l prezinte.

Stan Howell nu a simțit nici o jenă la amintirea acelei perioade. Când l-am întrebat, cu precauție inutilă, ce se întâmplase cu acea „revendicare de paternitate", s-a dat deoparte și, cu degetele sub bretelele de la pantaloni, a izbucnit în râs.

– A fost o pură lăudăroșenie a mea, a spus el. Cyrill nu m-a lăsat niciodată nici măcar s-o sărut. Dar eram tânăr și foarte pătruns de propria mea persoană. Atunci, evident, nu am putut suporta ca, un alt bărbat să adune toate onorurile...

Oricum, între noi izbucnea cearta imediat ce o fată punea piciorul în club... De altfel, nu m-ar mira să aflu că nici el nu s-a atins, de fapt, de ea. Cyrill era o fată teribilă.

– Ați păstrat legătura cu ea după ce a plecat?

– Nu. Nu era genul de fată care să-și dea adresa oricui... Era ambițioasă. Nu m-ar surprinde să aflu că a reușit să-și facă o situație.

– Știți unde s-a dus?

– La New York. E tot ce știu.

I-am mulțumit și m-am pregătit să ies, dar m-am întors.

– V-ați putea aminti exact când s-au întâmplat toate astea?

– Fără probleme. Se împlinea exact un an de când eram la club, când m-am certat cu celălalt. Îmi aduc aminte foarte bine, pentru că am riscat să-mi pierd prima. Iar în iunie s-au împlinit douăzeci și unu de ani de când am început să lucrez aici.

– Deci copilul pe care îl purta ar trebui acum să aibă...

– Ar trebui să aibă douăzeci de ani.

***

– Cine ar fi crezut una ca asta? Cyrill, mama lui Benjie?

Fuseseră suficiente câteva telefoane ale lui Peter la un prieten de-al lui, detectiv, pentru ca ceea ce fusese doar o bănuială să devină o certitudine.

– Și Cooper e, deci tatăl lui!

– Fără nici o îndoială. E scris negru pe alb în certificatul lui de naștere. Crezi că cei din sat știau?

M-am aplecat, l-am lăsat pe Peter să mă ajute să-mi scot puloverul.

– Nu cred... Ar fi putut să plece înainte ca sarcina să devină vizibilă.

– Da, dar nu m-ar mira să fi știut... Peter, ajută-mă, te rog, cu asta!

Mi-a scos și blugii și și-a deschis fermooarul de la pantaloni.

– Asta ar explica indulgența lor pentru faptele lui Benjie. Altele, Peter!

Gura lui îmi cuprinsese sânul. Mi-am înfipt mâinile în părul lui pentru a-l lipi de mine.

Sfârșitul discuției trebuia să aștepte. Unele priorități nu mai puteau fi amânate...

– Când ești în brațele mele, Jill, atunci știu că mă iubești, mi-a murmurat el, la un moment dat. Nu încercasem să găsesc cuvinte pentru emoțiile care mă invadau, dar am știut instinctiv că avea dreptate. Cum aș fi putut altfel să explic acel sentiment de plenitudine, de siguranță, de totală revenire la viață pe care îl simțeam la atingerea lui? Și totuși, nu eram încă pregătită să pronunț acele cuvinte. Corpul meu le exprima fără rețineri, dar eu nu reușeam să trec de pragul fatidic. Peter nu-mi ceruse mai mult, dar am înțeles că aștepta de la mine un angajament total și fără compromisuri.

În acea seară, înfășurați într-o pătură mare, am devorat împreună cele două pizza „Patru anotimpuri“ cumpărate de la pizzeria vecină.

– Spune-mi ce crezi în legătură cu Cooper, m-a îndemnat el.

Eram așezați la un capăt și celălalt al canapelei. Eu aveam un picior pe coapsa lui, pe care el îl mângâia distrat. Am reflectat câteva momente și apoi i-am dat versiunea poveștii după părerea mea.

– Când a venit în sat, Cyrill avea șaptesprezece ani, iar Cooper optsprezece. Probabil că ea refuza să se îndrăgostească. Asta i-ar fi deturnat toate planurile. Dar a avut totuși o aventură cu Cooper, care cu siguranță a durat și după ce a plecat din Maine.

– Probabil Cooper știa că era însărcinată.

– Sau a aflat la puțin timp după. A fost poate cu ea când copilul s-a născut și dat fiind faptul că acest lucru nu o deranja pe Cyrill, a hotărât să-l ia cu el.

– E posibil chiar ca el să fi fost încă de la început cel care a convins-o să-l păstreze... Oricum, ea nu l-a vrut, altfel nu i l-ar fi încredințat niciodată lui Cooper.

– Sărmanul băiat! Cred că s-a simțit complet respins.

– Dacă știe care e adevărul.

– Sunt sigură că știe. Acum înțeleg ostilitatea lui față de mine. Și de ce a simțit nevoia să-mi spună că Cooper nu se va căsători niciodată cu mine. Își apăra mama, pur și simplu. Ca

și când ar fi sperat că Cyrill și Cooper vor putea trăi din nou împreună, într-o zi...

– Pe de altă parte, poate că te-ai lovit de o agresivitate care e naturală.

Am scuturat din cap.

– Crezi că Cooper ar fi păstrat acest secret pentru el?

– Nu eu pot să-ți răspund la întrebare. Tu ești cea care-l cunoaște de atâția ani.

– Dar, după părerea ta, ce crezi despre el?

Peter s-a încruntat, gânditor.

– Aș înclina să fiu de acord cu tine... Dar fie că Benjie știe, fie că nu știe, asta nu explică purtarea excesiv de grijulie a lui Cooper față de el.

– Hmm, e ciudat să te gândești că e tatăl lui, că nu a spus nimic în toți acești ani. Mai ales că...

– Da?

Am ridicat din umeri.

– Asta pune o mulțime de lucruri într-o lumină cu totul nouă. Reflecții pe care Cooper le făcea, din când în când, și care mi se păreau puțin bizare. Crezi că e posibil ca Benjie să fi pus bijuteriile pe Free Reign?

– N-am nici cea mai vagă idee.

M-am gândit la dragostea dezamăgită a lui Cooper, la problemele lui cu Benjie...

– Cooper a sacrificat totul pentru Benjie. Dar acum riscă pentru el nici mai mult, nici mai puțin decât libertatea lui.

– Dacă Benjie e nevinovat, cum o pretinde, înseamnă că Cooper protejează pe altcineva.

Nu a mai adăugat nimic, dar insinuarea din cuvintele lui era clară.

– Crezi că...?

– Orice e posibil. Cinstit cum e, e fără îndoială gata să-l apere pe unul, ca și pe celălalt.

– Dar ea unde e oare în acest moment?

– O întrebare bună. Trebuie să existe totuși o modalitate de a afla...

Peter s-a ridicat brusc, a deschis dulapul care se afla sub telefon, a scos anuarul de Manhattan și a început să-l răsfoiască.

– Nu. Nu e nici o Cyrill Stockland, a spus el.

S-a uitat și prin celelalte anuare și a descoperit cinci Cyrill Stockland diferite, dar pe care nu le putea suna la o oră atât de târzie.

A revenit pe canapea și m-a tras încet spre el.

– O să găsim, nu-ți face griji... O să găsim, a spus și mâinile lui au început să-mi urce de-a lungul picioarelor.

***

După patru zile am aflat, datorită prietenului detectiv, că Cyrill Stockland locuia, într-adevăr, la New York, dar sub

nunmele de Cyrill Kane. Se părea că nu reușise să atingă acea poziție socială, pe care o urmărea de douăzeci de ani, dar frecventa, în schimb, un cerc de persoane mai mult sau mai puțin recomandabile; unul dintre ei se bucura de o reputație solidă în puțin strălucitoarea specialitate a furtului de bijuterii... Și mai șocată a fost descoperirea faptului că Cyrill și escrocul în chestiune recurseseră recent la serviciile „fiului lui Cyrill".

M-am bucurat enorm când Peter a sosit în acea vineri. Eram nerăbdătoare să discut cu el despre ultimele noutăți pe care mi le împărtășise la telefon. Nu puteam să vorbesc despre asta cu Swansy, care oricum își reproșa că se orientase spre pista Cyrill. Iar pe Cooper hotărâsem să-l înfruntăm împreună.

Nu am regretat această decizie... Niciodată, de nouă ani de zile, nu-l mai văzusem atât de întunecat și de amenințător ca în ziua aceea. Pe măsură ce Peter îi povestea ce aflasem, fața i se scripa.

– Am spus clar că nu vreau detectiv.

– Eu sunt avocatul tău, Cooper și am considerat că...

– Dar eu am spus nu!

Cu toată diplomația posibilă, am încercat să intervin.

– Nu asta e problema, Cooper. Erai sau nu la curent cu ceea ce s-a întâmplat?

Cooper nu a răspuns. Îl privea în continuare pe Peter.

– Puteți sau nu să-mi asigurați apărarea în condițiile pe care le-am precizat încă de la început?

– Trecând totul sub tăcere?

– Da.

Peter a dat din cap.

– E o adevărată nebunie!

– Puteți sau nu s-o faceți?

– Da, dar...

Am intervenit:

– Nu, Cooper, nu poate s-o facă!

Peter mi-a făcut un semn cu mâna și a continuat:

– Nu are sens, Cooper. Situația nu mai e aceeași. S-a aflat că nu un străin a ascuns bijuteriile pe vas, ci Benjie. Dacă accepți să-ți asumi răspunderea lui, nimic nu garantează că va rupe relațiile cu noile lui cunoștințe. Și, într-o bună zi, tot va fi prins.

– Benjie e nevinovat.

– Poate, într-un sens foarte larg al cuvântului. Dar, trecând de o anumită limită, nevinovăția lui e îndoielnică.

Am intervenit din nou. Vroiam cu orice preț să înfrâng încăpățânarea lui Cooper.

– Știe că ești la curent cu tot?

Pentru prima dată de când sosisem acolo, Cooper s-a întors spre mine. Prietenia noastră de-abia putea să tempereze duritatea privirii lui.

– Vreau ca nimeni să nu se atingă de Benjie.

Peter a încercat să-l liniștească.

– Benjie nu ar risca decât o condamnare de formă. Dată fiind vârsta și circumstanțele...

– Nu vreau nici măcar ca numele lui să fie pronunțat.

– Va scăpa cu o amendă sau cu câteva luni cu suspendare. Un simplu avertisment.

– Nu.

Am înaintat spre el.

– Cooper...

Dar nu a vrut să mai audă nimic. S-a ridicat, a trecut pe lângă mine și a ieșit trântind ușa în urma lui.

Imediat mi-am luat și eu hanoracul din cuier.

– Mă duc.

– Ar trebui să mai aștepți puțin, să-i dai timp să se gândească.

– Nu știu dacă-i o idee bună. Uneori e bine să bați fierul cât e cald.

– Atunci, vin cu tine.

– Nu.

I-am pus mâinile pe piept.

– Trebuie să vorbesc singură cu el, Peter. Între mine și Cooper e ceva...

I-am atins buzele cu vârful degetelor.

– Nu același lucru ca între noi, bineînțeles. Dar, oricum, e ceva foarte profund... Dacă există o șansă să devină mai deschis, aceea e cu mine.

Peter nu s-a mișcat și nici nu a răspuns. M-am ridicat în vârful picioarelor și l-am sărutat. „Te iubesc...“ Cuvintele au vrut să țâșnească în mod spontan, dar în ultimul moment au rămas prizoniere în gât.

Mi-am îmbrăcat hanoracul și m-am întors spre ușă, dar m-am oprit brusc. Din pragul camerei, Benjie mă privea. Nu-l auzisem intrând. Auzise, probabil, ce-i spusesem lui Peter, mă văzuse sărutându-l... Și totuși, în acel moment puțin îmi păsa. Lăsându-l cu Peter, am plecat să înfrunt ploaia și să-l găsesc pe Cooper.

Era la vărsarea râului în ocean și arunca pietre în apă. M-am așezat lângă el în tăcere. Nu s-a uitat la mine, dar știam că mă așteaptă.

– N-o să meargă, Jill, a spus el după o vreme. Poți să enumeri toate argumentele posibile, n-o să mă faci să-mi schimb părerea. Benjie nu trebuie amestecat. Punct.

O burniță fină începea să ni se amestece în păr. Părul lui Cooper se ondula ușor pe la tâmple.

– Vorbește-mi despre ea, Cooper.

A mai aruncat o piatră... A lăsat să treacă un timp și apoi s-a întors spre mine.

– Era frumoasă, Jill. Înaltă, blondă. Cu niște ochi imenși. Prima oară când am văzut-o, am crezut că e un înger.

– Dragoste la prima vedere?

A dat din umeri.

– Eram încă un puști. Nu cunoșteam decât fetele din sat care erau departe de a avea rafinamentul ei. Era mai mică decât mine, dar avea deja mai multă experiență. O noapte cu ea... și eram îndrăgostit nebunește.

– A durat mult legătura?

– Până când a plecat... Ne-am mai întâlnit câtăva vreme după aceea, și apoi a plecat la New York. Nu mi-a ascuns

niciodată că o să se termine așa. Am știut de la început că n-o să se căsătorească niciodată cu mine. Dar aștepta copilul meu și vroiam să-l păstrez.

– Ai mai văzut-o după nașterea lui Benjie?

Cooper a dat din cap.

– Ai încercat, măcar?

– Nu.

A mai luat o piatră și a aruncat-o în ocean.

– Mi-era teamă... a spus el, cu o voce atât de slabă, încât de-abia se putea auzi.

– Teamă de ce? Că nu te va vrea?

După un timp, a spus:

– Știe unde să mă găsească, dacă vrea...

Nu înțelegeam. Cooper, un om atât de independent, atât de sălbatic... să fie scavul unei femei. O femeie care nu-l merita.

– Încă o mai iubești?

– Da. Nu-mi cere să-ți explic, pentru că nu pot. E o obsesie... ca ceva care te macină și asupra căruia nu ai nici o putere.

Mă simțeam frustrată. Aș fi vrut să-l ajut, dar chiar și prietenia rămânea neputincioasă în fața unui sentiment atât de puternic.

– Spune-mi, Cooper... Spune-mi cum e posibil să iubim până într-atât încât să ne sacrificăm viața?

A zâmbit ușor ironic.

– Tocmai tu mă întrebi asta? Tu care ar trebui să știi atât de bine?

În fața tăcerii mele, a continuat:

– Și tu ți-o sacrifici pe a ta pentru Adam.

– Nu-i același lucru.

– Nu e. El nici măcar nu mai e în viață pentru a-și da seama de asta. În timp ce Cyrill trăiește. Și va rămâne liberă datorită mie.

– Nu are nici un sens, Cooper.

– Pentru mine are.

– Ea nu ar face asta pentru tine.

– Nici Adam pentru tine. Nu era destul de puternic, Jill. Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă tu ai fi murit înaintea lui, de mult ar fi plecat de aici.

Swansy îmi spusese același lucru... Dar, ca și atunci, nu eram încă pregătită să o recunosc.

– De ce vorbești așa, Cooper? Adam era prietenul tău!

– E adevărat. Dar eu nu eram orb, ca tine... Adam avea multe calități, dar nici una nu se putea împlini în modul de viață pe care îl duceați aici. Și tu știai asta. Știai că nu va dura o veșnicie și că mai devreme sau mai târziu va trebui să privești lucrurile în față. Dar el a murit... și tu ai preferat să dai uitării tot ce vă despărțea.

S-a oprit un moment și m-a privit.

– De șase ani îl consideri un zeu, Jill... Pentru a compensa sentimentul de vinovăție pe care-l resimți.

M-am ridicat, cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului.

– Nu-i adevărat!

– Ba da.

S-a ridicat și el, încet. Fața îi era ascunsă în noaptea care se lăsase, dar îi puteam ghici expresia chinuită.

– Refuzi să-l cunoști așa cum era. L-ai ridicat pe un piedestal. Nu e locul lui acolo, Jill... Adam era pur și simplu un om, cu calitățile și defectele lui. Dar tu nu accepți să-i fie adusă critica cea mai mică. Nu vrei să admiți că dragostea ta pentru el avea lipsuri. Și din cauza asta, vei lăsa fericirea să treacă pe lângă tine. Peter nu te va aștepta o veșnicie și tu știi asta. Atunci, hotărăște-te, Jill, cât mai curând...

Fără să vreau, am simțit lacrimile curgându-mi pe obraji. Le-am șters cu un gest nervos. Am vrut să plec, dar Cooper m-a luat de braț și m-a oprit.

– Gândește-te bine, Jill... Tu încă mai ai totul de câștigat.

M-a prins de încheietura mâinii și m-a tras mai aproape. Vântul îmi ridicase gluga hanoracului.

– Eu nu am nici o speranță. Sunt legat de Cyrill și de Benjie... Am cunoscut și alte femei, dar nici una n-a știut să-mi câștige dragostea. Așa că renunță la gândul să mă salvezi. Sunt prea bătrân pentru a mai schimba ceva.

– Prea bătrân nu, prea încăpățânat.

– Și tu? Crezi că tu ești altfel?

– Da! Eu nu sunt încăpățânată, ci doar prudentă... Nu vreau să mă arunc cu capul înainte în orice aventură.

– Bine, Jill. Agață-te de amintirea lui Adam. Vei vedea unde te va duce... Nicăieri, crede-mă. Nicăieri!

Apoi, vocea lui a devenit mai gravă, aproape tandră.

– Ascultă-mă, Jill, nu strica totul. Meriți mai mult decât să îmbătrânești alături de o fantomă! Trebuie să pleci de aici. Nu am nici un chef să te pierd, dar tu ai nevoie de orizonturi mult mai largi pentru a trăi.

– Nu vreau să plec.

– Ba da. Și o vei face, pentru că-l iubești.

– Nu!

Brusc, Cooper m-a luat în brațe și m-a strâns la pieptul lui. Acest gest m-a surprins atât de mult, încât nici măcar nu m-am mai gândit să mă opun. Niciodată până atunci prietenia dintre noi nu se exprimase atât de limpede.

Când mi-a dat drumul, mi-am ridicat capul spre el. Ochii lui aveau o strălucire ciudată.

Am mers împreună de-a lungul oceanului și ne-am întors spre casă.

La câțiva metri stăteau Peter și Benjie, care ne așteptau. Din instinct, am înțeles că reușiseră să cadă la un acord.

Capitolul 11

Mă simțeam singură și lipsită de activitate. Peter se întorsese la New York, nu mai aveam nici o expoziție de pregătit și nu îndrăzneam să mă îndrept spre Cooper sau Swansy. Îmi primisem sfaturile pentru un timp.

Acele câteva zile trecuseră prea repede. Peter avusese multă bătaie de cap pentru a rezolva încurcătura în care Cooper intrase singur.

Benjie auzise de fapt toată discuția noastră. Și cu toate că știuse adevărul despre Cyrill încă de la început, fusese impresionat de înverșunarea cu care tatăl lui continua să-l protejeze. Cu greu puteam să cred, dar trebuia s-o recunosc: Benjie moștenise, în ciuda a orice, unele calități ale lui Cooper. Peter nu a trebuit să insiste mult pentru a-l face să admită că Cooper nu merita din partea lui o asemenea nerecunoștință.

De aici, intra în joc Peter. A dat câteva telefoane și l-a luat pe Benjie cu el la Portland. Cu o iscusință diabolică, a reușit

să-i smulgă lui Humphrey promisiunea că, în schimbul mărturiei, Benjie va beneficia de circumstanțe atenuante și de o condamnare minimă – o amendă cel mult.

Totuși, mărturia lui rămânea în parte dureroasă, căci însemna în mod necesar s-o denunțe pe Cyrill. Din nou, Peter a putut să facă o demonstrație strălucitoare a inteligenței sale. Înainte ca numele lui Cryrill să fie pronunțat, a reușit să obțină de la avocatul acuzării și de la comisar garanția că autoritățile vor fi indulgente, dacă, la rândul ei, aceasta va accepta să depună mărturie împotriva autorului furtului. Evident, totul se baza pe cooperarea lui Cyrill, dar, după părerea lui Benjie, aceasta nu avea să ridice probleme. Se pare că escrocul îi forțase mai mult sau mai puțin mâna.

***

Cooper s-a întors pe vas și la echipajul său, dar rezolvarea acestei povești nefericite nu-l mulțumea decât pe jumătate. Ar fi preferat, cu siguranță, să-și păstreze secretul... Mă consolam totuși cu gândul că gestul lui Benjie însemna poate începutul unei relații noi între el și tatăl lui.

Până atunci, nu mai puteam merge să plâng pe umărul lui. Nici pe cel al lui Swansy, care îmi reproșa faptul că mă amestecasem în treburile lui Cooper.

Am rămas deci singură. Singură, cu întrebările mele... Mai ales una: de ce, la despărțire, Peter nu m-a invitat să-l văd? Procesul nu va avea loc decât de-abia peste câteva luni. Nu mai avea deci nici un motiv să vină pe coastă. Cel puțin, nu unul profesional. Cât despre mine, nu mai aveam nici o expoziție prevăzută la New York. Nu ne certasem, dimpotrivă, eram mai apropiați ca oricând. Peter mă suna în fiecare seară, la ora opt... Avea o mulțime de cuvinte tandre pentru mine.

Dar evita cu grijă să facă planuri. Și apoi, am înțeles. Mingea era la mine; era rândul meu să o arunc. Din apartamentul său newyorkez, Peter aștepta să vin să locuiesc cu el...

Îl iubeam. Știam asta de câtăva vreme, chiar dacă încercam să mi-o ascund. Dar acest joc cu mine însămi ajunsese la sfârșit. Trebuia să fac pasul cel mare.

Cooper avea dreptate. De când îl cunoscusem pe Peter, redevenisem plină de viață. Această împlinire, acest sentiment de realizare, lui i le datoram.

Adam nu știuse să scoată la iveală femeia din mine, așa cum o făcuse Peter. Adam, mereu cu capul în nori, mereu cu ochii ridicați spre stele... Îl iubeam, nici nu încăpea îndoială. Dar Swansy nu se înșelase nici ea. Dintre noi doi, eu fusesem cea mai puternică. Eu purtasem în brațe dragostea noastră.

Adam murise, și pentru prima oară, o acceptam. În ciuda vinovăției care încă mă frământa. Dar, de fapt, de ce eram vinovată? De a-l fi iubit? În felul meu, poate... dar sincer. În

cele din urmă a trebuit să mă înclin în fața evidenței. Iertarea la care speram – eram singura care puteam să mi-o acord.

Și vinovăția mea a dispărut când mi-am dat seama în sfârșit că dragostea pe care o simțeam pentru Peter nu făcea să se șteargă nimic din ceea ce trăisem alături de Adam. Îi iubeam pe amândoi. Dar Adam era trecutul meu. Peter era viitorul...

***

Am aterizat la New York la ora trei. Peter era într-o ședință, dar asociatul lui m-a lăsat să-l aștept în biroul lui.

Două ore mai târziu, Peter a sosit. A deschis ușa și s-a oprit în prag, înainte de a o închide. M-am ridicat încet și m-am apropiat de el.

– Nu știam că ești aici... a spus el, prudent. Mă aștepți de mult?

Emoționată, nu am putut decât să dau din cap în semn că da. O lumină, ca scânteia unei speranțe, s-a aprins în ochii lui. În acel moment, mi-am dat seama că nici măcar o dată nu-mi imaginasem că Peter m-ar putea respinge. Aveam încredere în el, în dragostea lui.

Peter, în schimb, părea să ezite. Îmi aștepta verdictul.

Mi-am ridicat mâna și am așezat-o pe obrazul lui.

– Te iubesc, Peter.

Asta nu ajungea. Avea nevoie să fie convins.

– Ești sigură?... Ești sigură că asta vrei?

Vorbea încet, ca și când s-ar fi temut că întrebările lui să nu mă facă brusc să-mi schimb părerea. Am luat o gură adâncă de aer și am spus:

– Nu vreau decât un singur lucru, Peter: să trăiesc cu tine ani și ani... Să vizităm muzee, să petrecem weekenduri pe coastă, să facem dragoste după-amiaza, să luăm micul dejun la pat. Vreau o căsătorie ca oricare alta, o casă pe faleză, trei sau patru copiii...

– Doar atât?

Zâmbea și mă ținea în brațe.

– Chiar și mai mult, de ce nu?... Peter, am avut timp să mă gândesc, în ultimele două săptămâni. Nu pot să trăiesc fără tine. Așa că... iată-mă. Am venit. Mă primești alături de tine?

Peter îmi răspunsese deja. Și apoi, expresia lui vorbea de la sine. Și sărutul lui, la fel. Ah! Sărutul lui...

Până la urmă, fericirea nu e un lucru atât de complicat.

Sfârșit